

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace, framed by a large, glowing golden circle. The man, on the left, is wearing a grey shirt and a black tie, and is looking down at the woman. The woman, on the right, is wearing an orange dress and has her eyes closed, looking up at the man. The background is dark with a pattern of small, glowing golden stars. A small pink flower icon is visible on the right side of the golden circle.

HIS FORGOTTEN WIFE

Tara Pammi

MILLS & BOON
MODERN

© 2019 Mills & Boon America, Inc. <https://millsandboon.com>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar Hakkında

Tara Pammi, kitaplara dalıp gittiği anları hatırlayamıyor.

Özellikle de okulda matematik ders kitabından çok daha heyecanlı olan aşk romanlarına. Yıllar sonra, Tara'nın çılgın hayal gücü ve yazılı kelimelere olan sevgisi gerçekten ne yapmak istediğini ortaya çıkardı. Şimdi, her şeyi bildiğini düşünen alfa erkekleri, bu teoriyi ve onları yerinden eden güçlü kadınlarla eşleştiriyor!

Kitap Listesi

Tara Pammi'nin Kitapları

Mills & Boon

Kameralar için Nişanlı

Sözleşmeli Evlilik

İkizinin Sırrı

Krala Yeminler

Milyar Dolarlık Masallar

Brezilyalı Patronuyla Evlilik Anlaşması

Karısının Geri Dönüşünün Nedeni

Masum Birinin Şeytanla Yaptığı Anlaşma

Güçlü Skalas İkizleri

Yanlış Yunanlıya "Evet" Demek Onu

Evcilleştirecek İkizler

Daha fazlasını millsandboon.co.uk adresinde keşfedin.

MILLS & BOON

Okumaya başlamadan önce, neden üye olmuyorsunuz?

Bu Mills & Boon kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz. Özel indirimler, özel teklifler ve yarışmalar hakkında bilgi almak istiyorsanız, bugün e-posta bültenimize kaydolun!

KAYDOLMAK
İSTİYORUM!

Mills & Boon e-postalarını tamamen ücretsiz olarak alabilirsiniz ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıdan istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Unutulmuş Karısı

Tara Pammi

MILLS & BOON

www.millsandboon.co.uk

ISBN-13: 9780008941505

Unutulmuş Karısı

Telif hakkı © 2025 Tara Pammi

2025 yılında Büyük Britanya'da yayınlanmıştır
Mills & Boon, *HarperCollinsPublishers*'ın bir imtiyazı 1 London Bridge Street,
Londra, SE1 9GF

Her türlü hakları saklıdır; herhangi bir biçimde kısmen veya tamamen çoğaltma hakkı dahil. Bu baskı, Harlequin Enterprises ULC ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, mekanlar ve olaylar tamamen kurgusal olup, gerçek hayatta yaşayan veya ölmüş kişilerle veya gerçek yerler, işyerleri, mekanlar, olaylar veya vakalarla hiçbir ilgisi yoktur. Herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabı yalnızca kişisel bilgisayarınıza, tablet bilgisayarınıza, akıllı telefonunuza veya diğer elektronik okuma cihazlarınıza (her biri "Lisanslı Cihaz") indirip yüklemek ve Lisanslı Cihazınızda bu e-kitabın metnine erişmek, görüntülemek ve okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak ve lisans elde edersiniz. Yürürlükteki yasaların zorunlu hükümleri uyarınca izin verilenler dışında, bu e-kitabın veya metnin veya görüntülerinin hiçbir kısmı, başka bir dosya formatında kullanılmak üzere çoğaltılamaz, iletilemez, dağıtılamaz, çevrilemez, dönüştürülemez veya uyarlanamaz, kamuya açıklanamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya Aşağıda belirtilenler, yayıncının açık yazılı izni olmadan kullanılamaz.

® ve ™, ticari marka sahibi ve/veya lisans sahibi tarafından sahip olunan ve kullanılan ticari markalardır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar, Birleşik Krallık Patent Ofisi ve/veya İç Pazar Uyum Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

www.millsandboon.co.uk

OKUYUCULARA NOT

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
Yazı tipinin değiştirilmesi
Hizalama değişikliği
Metni sese dönüştürme

Sayfa numaraları aşağıdaki basılı baskıdan alınmıştır: ISBN
9781335213136

Bu e-kitabın belirli bölümleri, kitapta yer alan farklı içerik türlerini ayırt etmeyi kolaylaştırmak için belirli bir yazı tipi ile yazılmıştır. Bu metin parçalarının yazı tipini değiştirmek mümkün olmayabilir.

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)
[Yazar Hakkında Kitap](#)
[Listesi](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Sayfası](#)
[Okuyuculara Not](#)
[İçindekiler](#)

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On birinci](#)
[Bölüm On ikinci](#)
[Bölüm](#)

[Backad](#)
[Yayıncı Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Ares Demetrius arıyor...
Ares Demetrius arıyor...
Ares Demetrius arıyor...

SÜREKLİ ÇALAN TELEFON ve tabletinde yanıp sönen video görüşmesinin adı, Dolly Singh'in amcasının evinin küçük mutfağında elindeki sıcak kahve fincanını düşürmesine neden oldu. mutfağına düşürdü.

Fincanın yere çarpıp parçalanması ve kahverengi sıvının zaten yıpranmış fayansların çatlaklarına akması bile onu şokundan kurtaramadı.

Ares Demetrius — Columbia Üniversitesi'nden yirmi yaşında ilk uygulamasını yüz milyon dolara satan Yunan teknoloji girişimcisi, altı yıldır patronu ve ondan önce üç yıl üniversite arkadaşı — arıyordu.

Ares'in sabahın dördünde onu araması genellikle olağanüstü bir durum değildi çünkü patronu haftada yüz saat çalışan ve onun her an emrinde olmasını isteyen bir dahiydi.

Ancak patronu, dokuz yıl sonra ilk kez Korfu'daki ailesinin malikanesine dönerken yedi hafta önce bir trafik kazası geçirmişti. Travmatik kafa yaralanmasının ardından komaya girmiş ve bir anda tüm dünyası altüst olmuştu.

Ve kader yolculuğundan önceki hafta sonu yaşanan olaylar, Dolly'ye tüm ilişkilerinin yanıp kül olmuş gibi hissettirmişti.

Altı yıl boyunca onun yanında durmaksızın çalışmış, kendi hayatı olmadan kendi hayatı olmadan, teknoloji dünyasında devrim yaratırken onun yanında durarak geçirdiği altı yıl, onun komada yatarken hayatının birdenbire boşaldığı anlamına geliyordu.

Yedi hafta boyunca onun sert, yakışıklı yüzünü görmemek, derin ses tonunu duymamak, o gri bakışlarla karşılaşmamak...

dünyadaki herkesten daha iyi biliyordu... sanki o da komaya girmiş gibiydi. Ancak büyükbabasının düşüp kalçasını incitmesi, Ares'in kazasından birkaç saat sonra, onun seyahat etmesini imkansız hale getirmişti.

"Dolly, *beta*," büyükbabasının uykudan boğuk sesi yatak odasından geldi. "Telefonun çalışıyor."

"Evet, büyükbaba. Hemen bakıyorum," diye bağırarak tabletine uzandı. Amcası ve yengesi, Dolly'nin finanse ettiği bir yaz tatiline çıkmışlardı, büyükbabası kalça ameliyatından iyileşirken onları evden uzaklaştırmak Dolly'yi mutlu etmişti. En son ihtiyacı olan şey, yengesinin Dolly'nin haftalardır ne kadar somurtkan ve depresif olduğunu ona hatırlatmasıydı.

Küçük adadaki turşu kavanozunun üzerine tableti yerleştirirken elleri titriyordu, kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki parmaklarıyla o bölgeyi ovma zorunda kaldı.

Oturma odasının sıkışmış sürgülü kapılarının dışında, şafak vakti gökyüzünü pembe ve turuncu renklerle boyadığını görebiliyordu. Yakında, teyzesi ve amcasının Brooklyn'de yaşadığı küçük topluluk

Teknicolor'da canlanmaya başlayacaktı: Köprüden gelen gürültü; fırından gelen kokular ve dışarıda bırakılmış çöp tenekelerinin karışımı; sokakları koyu altın ve parlak kırmızı renklere boyayan uzun akçaağaçlar erken sonbaharın geldiğini duyuruyordu.

Ares'in komadan çıkacağı düşüncesi ona tam da böyle hissettiriyordu — sanki o da derin, huzursuz bir uykudan uyanıyormuş gibi.

Parmağı, aramayı kabul etmek için ekranı iki kez kaydırdı.

"*Christos*, Dahlia! Lanet olası bir aramayı cevaplamak ne kadar sürer?"

Kalbi boğazına kadar çıkmış olan Dolly, onun bir cevap beklediğini anlaması birkaç uzun dakika sürdü.

Önündeki görüntüye odaklanabilmek için diğer tüm duyuları kapanmışken nasıl cevap verebilirdi ki? Ares'in iyileştiğine dair rahatlama dalgalar halinde vücudunu kaplamıştı?

Onun sert yüzü ekranı doldurdu ve Dolly, onu ilk kez görüyormuş gibi aç gözleriyle her bir özelliğini izledi.

her açı ve düzlemi çizerek.

Yüksek alnı, uzun, aristokrat burnu, sabırsızlığını gösteren ince dudakları, onu bir tanrıya benzeten çenesindeki çukur, kare çenesi... hepsi ona kendi keskin hatlı yüzü kadar tanıdık geliyordu, ama şimdi o kadar farklıydı ki... hatta yepyeni.

Sonra gözleri vardı — dokuz yıllık tanışıklıkları boyunca sadece bir kez sıcak gördüğü buz gibi gri gözleri.

Pratik ve mantıklı doğasına rağmen, Dolly o gözlerde boğulabileceğini biliyordu. Ve kazadan önceki gece, ikisi için de çok büyük bir bedel ödeyerek bunu yapmıştı. Suçluluk duygusu, beyninin üretmeyi başardığı tüm kelimeleri boğdu.

"Dahlia? Komada olan ben miyim, sen mi?"

Onun sert sorusu, Dolly'yi özlem dolu düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı. "Ben... Sen..." Dudaklarından uzun bir iç çekiş çıktı. "Komadan çıktığını bilmiyordum," dedi sonunda, sesinde tam bir aptallık vardı.

"Benimle ve şirketle tüm iletişimi kestiğin için nasıl bilecektin ki?"

Bu şikayetin alışılmadık kişisel tonu, onun tüm enerjisini aldı. Ta ki Ares'in rutin, verimlilik ve aşinalıkla beslendiğini ve kendisinin onun için tüm bunları temsil ettiğini hatırlayana kadar.

Tanıdık olmayan bir hastanede uyanmak, onun kafa karışıklığını ve kontrol ihtiyacını artırmış olmalıydı. Beklenmedik durumlarla iyi başa çıkabilen bir adam değildi ve bir araba kazası geçirmesi ve ardından komaya girmesi onun için yıkıcı olmalıydı.

O gece aralarında yaşanan her şeye rağmen, onun dünyadan saklamaya çalıştığı zayıflığı için kalbi sızladı.

"GenTech'te bana uygun bir şey bulamadılar," dedi, onun kurduğu şirketten bahsederek.

Columbia onun yanında. "Kazadan sonra birkaç gün boyunca asgari düzeyde işlerimi yapmaya devam ettim. Büyükbabamın yanında hastanede olmadığım zamanlarda." Son cümleyi, onu terk ettiği için duyduğu belirsiz suçluluk duygusuyla mücadele etmek için ekledi. suçluluk duygusuyla mücadele etmek için ekledi.

Belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu. "Christina öyle demedi," diye karşılık verdi, üniversiteden arkadaşlarının üçüncüsünden ve çocukluk arkadaşı olan ve GenTech'in CEO'su olan kişiyi hatırlattı.

Dolly'nin yüzü soldu. Komşusundan çaldığı, kalitesi düşük Wi-Fi bağlantısına rağmen, Ares'in onun tepkisini kaçırmadığını biliyordu. Görünüşe göre, adam komadan uyandığında tüm üstün yetenekleri ile hazır ve nazırdı.

Ancak o, küçük sözleşmelerinden, ona verdiği büyük ödemeden ve ardından gelen aşağılayıcı hafta sonundan bahsetmemiştir.

"Ben..."

Sen olmadan aynı hissetmedim, sözcükler dudaklarında dans etti. Ama o sözleri, diğer sözleri de saklaması *gereken* yerin derinliklerine sakladı.

"Seninle çalıştığım altı yıl boyunca yaşadığım endişe ve mide ekşimesinden kurtulmak için bir şansa ihtiyacım vardı." Onun yokluğunda kendisinin de yarı ölü olduğunu gizlemek için, sonunda kalpsiz ve hatta saygısız bir şekilde konuşmaya başladı.

duygusuz ve hatta saygısız bir izlenim bıraktı.

"Ne kadar da pratik birisin, Dahlia," dedi adam, aralarında asılı kalan kuru bir kınama ile. Belki de onun soğukkanlı olduğunu düşünmesine izin vermek daha iyiydi. "Seni bunca yıl yanımda tutmamın nedenini anlıyorum."

Sesi... üniversitedeki ilk yılında tanıştıklarında, onun üçüncü sınıf öğrencisi olduğu zamanki gibi geliyordu.

Son derece soğuk ve hesaplı, acımasızca dürüst ve acı verici derecede çekingen, ta ki o, bunun onun dünyayı görme şekline bir tepki olduğunu anlayana kadar. Şeffaf bir mesafeye, onu zihninin kavrayabileceği basit bir denkleme indirgedi. Duygusal karmaşıklıklar, onun dünya deneyimini ekstra karmaşık hale getiriyor ve kontrol hissini elinden alıyordu.

Aşırı ilgisiz görünen dış görünüşünün altında yatan nezaketi ve cömertliği anlaması aylar sürmüştü.

"Nasılsın, Ares?" dedi, yeniden başlamak istercesine.

"Bununla ilgili her şeyi nefret ediyorum," diye cevapladı, lafını esirgemeden.

"Her şey normale döndü mü?" Bu kelime dudaklarında çöp gibi tadı vardı, çünkü onun bu indirgemeci terimi ne kadar nefret ettiğini biliyordu. "Christina, çok ciddi bir kafa yaralanması geçirdiğini söyledi. Doktorlar, normal aktivitelerine ne zaman dönebileceğini düşünüyor?"

Omuzlarını silktilti. Bu hareket, pamuklu kumaşın kaslı omzundan kaymasına neden oldu.

Dolly elini ağzına götürdü. Onu gördüğünde kendi çalkantılı duyguları ve titremeye neden olan rahatlamasıyla o kadar meşguldü ki, başka hiçbir şeyi fark etmemişti.

Ancak şimdi onun arkasını, *sağ yanağındaki yeni yara izini*, arkasındaki steril beyaz duvarı ve omzundan kayarak parlak zeytin rengi tenini ve gergin kaslarını ortaya çıkaran hastane önlüğünü omzundan kayarak parlak zeytin rengi tenini ve gergin kaslarını ortaya çıkaran hastane önlüğünü görebildi.

Sonra, bağlı olduğu birçok makine ve etrafında telaşla koşuşturan insanlar vardı.

Kalbi uzun ve yavaş bir dalışla karnına indi. "Ares..." Aniden kuruyan dudaklarını ıslattı. "Uyandığından beri ne kadar zaman geçti?"

Gri gözleri, onun tahmin ettiği gibi duvardaki saate doğru yukarı doğru kaydı. Bir kaşını kaldırdı, sanki gördüğü şeyden hoşnut olmamış gibi. "Beş saat. Telefonumu bana vermek sonsuza kadar sürdü."

Özlem, baş döndürücü dalgalar halinde onu sardı ve sert koltukta titremeye başladı.

sert koltukta titremesine neden oldu. O bu konudaki düşüncelerini açıkça belirtmişken, nasıl bu kadar kafa karıştırıcı duygular hissedebilirdi? O geceki ateşli itirafından

O gece onun ateşli itirafından tiksinimişti.

Sen onun için fazladan bir uzuv gibisin, diye mantra gibi tekrarlıyordu. *Ya da belki de onun emirlerini yerine getirmek için programlanmış bir idari robot. Ne daha fazlası, ne daha azı.*

"Yaklaşık on beş dakika sonra ailemle birlikte olacağım." Ses tonunda duyulan kızgınlık, onu gerçeğe geri döndürdü. Açıkçası, ondan istediği şeye bakılırsa, ona ailesinin dinamikleri hakkında bazı şeyler anlatmıştı, ama ona hiç bu kadar açık bir şekilde hayal kırıklığını göstermedi.

"Danışman uzman, iznim olmadan ağabeyimi aradı."

"Birine haber vermek zorundaydılar, Ares," dedi, onu sakinleştirme alışkanlığına kapılarak.

"Özellikle de sen ortadan kaybolduğundan beri," diye hemen karşılık verdi.

O içini çekti. "Büyükbabamı yabancıların bakımına bırakamazdım, Ares."

"Yani beni değil, onu seçtin."

"O benim tek gerçek ailem ve onun için her şeyi yaparım. Bunu anlamaman benim suçum değil." Keskin sözlerini hemen pişman oldu.

Onu tanıdığı dokuz yıl boyunca, Ares ailesi hakkında nadiren, hatta hiç konuşmamıştı. Demetrius ailesi Yunanistan'ın en zengin ve en güçlü ailelerinden biri olduğu için, sadece ultra zenginlerin mahremiyetlerini koruduklarını varsaymıştı. Ares'in kendisi servetini hiç göstermiş olmasa da.

Sadece son birkaç ayda, Ares'in aslında onlardan uzaklaştığını öğrendi, çünkü kendisiyle iki ağabeyi arasında açık bir düşmanlık vardı. Bu itiraf bile, onun "işbirliğine" ihtiyacı olduğu için ortaya çıkmıştı.

Naif bir aptal olarak, onun teklifini hemen kabul etmiş ve sağduyusunu kaybetmişti.

"Uyandığını öğrendiklerinde çok sevineceklerdir," diye ekledi, diplomasi yapmaya çalışarak. "Annen kesinlikle." Onun annesinden bahsederken sesindeki sevgiyi hatırladı.

"Benim bildiğim tek şey, onların beni deli gibi sinirlendirdiği." Geniş bir hareketle etrafını işaret ederek kaosu gösterdi. "En kötüsü, zayıf durumumdan yararlanacak olmaları. En iyi senaryo ise, bu durumun daha iyi bir ilişki kurmak için yeni bir fırsat olması. ilişki geliştirmek için yeni bir fırsat olması. Bu yüzden seni hemen burada istiyorum."

"Bana orada mı ihtiyacın var?" Dolly aptalca tekrarladı. *Karın olarak mı?* Soru dudaklarında dans ediyordu, ama bir şey onu engelliyordu.

İlçe memurunun ofisine yaptıkları ziyareti hatırladı. Orada, servetini korumak için iki yabancıyı şahit olarak evlilik sözleşmesini imzalamışlardı ve ardından gelen hafta sonu. Anılar, en utanç verici rüyasından kalan izlenimler gibi kafasında dolaşıyordu.

"Ne için?" diye zorla sordu.

"Asistanım olarak, başka ne olabilir ki?" Ares'in sözlerinde sabırsızlık vardı. "Uzman, önümüzdeki yıl içinde tamamen iyileşeceğimi garanti etse de, birkaç ay boyunca hafızamın bulanık ve belirsiz olabileceğini söyledi."

"Bulanık anılar..." Kurşun midesine yerleşti, geç kalmış bir kendini koruma dürtüsüyle başka bir parçası

rahatlamaktan titriyordu.

Ya o, aralarındaki anlaşmayı ya da ona karşı hislerini itiraf ettiği aptalca ona karşı hisleri olduğunu itiraf ettiğini hiç hatırlamazsa? Bu, onunla birlikte ihtiyaç duyduğu yeni başlangıç olabilir miydi?

Belki de onun hayatından tamamen çıkmak zorunda değildi, belki...

Dolly, onun hayatından çıkmak zorunda kalmayabileceği düşüncesine heyecanlanarak titredi. Ares'in iyileşmesi ve hatırlaması için gereken süre, sadece kısa bir nefes alma süresi olacaktı.

"Hafızanda boşluklar var mı? Belirli bir zaman diliminde?" diye sordu.

Ares elini saçlarına geçirdi, her hareketinde hayal kırıklığı vardı.

"Benimle ve şirketle ilgili her şeyi hafızandan silmediysen, Yunanistan'a gitmeden önceki ayın

Yunanistan'a gitmeden önceki ayın özellikle stresli bir dönem olduğunu hatırlayacaksın. Düşündüğümüz birleşme vardı, bir de dava vardı."

"Elbette hatırlıyorum," dedi, sözlerine bir parça öfke karışmıştı.

"Tek hatırladığım, Atina'ya dönerken o uçakta çok kızgın olduğumu hatırlıyorum," dedi, onun itirafını görmezden gelerek, o tünel gibi hiperodaklanma modunda olduğunu söyledi, "ve sonra helikopterle Korfu'ya giderken."

Gri gözleri, ekranın arkasından bile onun gözlerine nüfuz ediyordu. Alnında ter damlaları beliren Dolly, onun boşlukları doldurmasını beklediğini fark etti. Çok gerçek bir korku hissi midesini sıkıştırdı.

"Kavga mı ettik, Dahlia?" diye sordu, o sessiz kalınca.

Kız başını salladı. Kavga değil de, ilişkilerinde bir çatlak olmuşsa, bu bir yalan mıydı? İkisinin de şu anda en son ihtiyacı olan şey ihtiyacı olan şey, tüm hafta sonunun ne kadar kötü geçtiğini tekrar hatırlamaktı.

"Doktorlar başka ne dedi?"

"Neden umurunda?" dedi, yıllar önce tanıştığı o kaba yabancı gibi konuşuyordu.

"Lütfen, Ares. Bunları ailenle paylaşmayacağını biliyorum. O yüzden söyle bana."

Birkaç saniye düşünceli bir bakışla ona baktı. Sonra içini çekti. "Her zamanki gibi, boşlukları doldurmaya çalışmamak,

acele etmemem gerektiği. Vücudumun ve zihnimin iyileşmeyi, zihinsel ve fiziksel olarak belirlemesine izin vermem gerektiği."

"Bunun çok... tehditkar hissettirdiğini anlayabiliyorum, özellikle de senin için," dedi, kelimelerini dikkatlice seçerek. "Zihninin ve bedeninin kontrolünü bu kadar korkunç bir şekilde kaybetmek, ama şimdi kendini iyileştirmen önemli. Bunun senin zaman çizelgene göre olmasını ısrarla istemek, her şeyi boşa çıkarır. Yavaş ama emin adımlarla, önemli olan her şey sana geri dönecek."

Kendini de onunla birlikte teselli ettiğini biliyordu, ama bu pek işe yaramıyordu.

Onun somurtkanlığı o kadar tanıdıktı ki, kendi sözlerinden daha çok içini ısıttı. "Motivasyon terapistine ihtiyacım olursa, bir tane tutarım." Kaşlarını daha da çatarak, "Hafızamdaki boşluk o kadar mı kötü, yoksa bana daha önce de bu tür saçmalıkları mı anlatıyordun?" dedi.

"Peki," dedi, sakinliği bir anda bozuldu. "Eğer söylediklerimi bu kadar önemsiz buluyorsan, neden beni arıyorsun?"

"Sana söyledim, sana burada ihtiyacım var. Açıkçası, gece gündüz yanımda oturup bu anı beklemediğin için hayal kırıklığına uğradım.

Burada uyandığımda, senin bana sarsılmaz bir sadakatle bağlı olduğunu hissetmiştim."

"Beni ne için istiyorsun?" diye sordu Dolly, onun huysuz ses tonuyla karşılık verdi, onun kendisinden beklentisinin çok da uzak olmadığını biliyordu.

Christina'yı arayıp şirketin parasıyla uçak bileti almayı yalvaracak kadar çok kez aramış olması gülünç derecede fazlaydı. Onu durduran tek şey, son görüşmelerinde ona duyduğu saf küçümsemeydi. Ve uyandığında onu görürse yine öfkeye kapılacağından endişelenmişti.

Ona karşı ne kadar zayıf olabileceğini açıkça hatırlatması, sözlerini alışılmadık derecede keskin hale getirdi. "Beş saat önce komadan uyandın. Korkunç bir kafa yaralanması geçirdikten sonra yedi hafta boyunca komada kaldın. Hafızan bulanık ve fiziksel olarak iyi durumda değilsin. Ve sanki bahsettiğim gibi, size faydalı olabilecek herhangi bir beceriye sahip değilim. İkimiz de biliyoruz ki, benim gibi insanları iyilikseverliğinizden dolayı yanınızda tutmuyorsunuz." Eğer ona daha önce söylediği şeylerin özünü

, o küçük gerçeği bilmediği için rahatlamıştı.

"Tekrar soruyorum, bana karşı hep bu kadar geveze miydin?" Kalın kaşlarını kaldırdı, dudakları seğirdi. Gözlerindeki mizah ışıltısı, sorusunun keskinliğini

sorusunun keskinliğini yitirdi. "Öyleyse, neden senin benim için vazgeçilmez olduğunu düşünüyorum?"

"Kimse senin için öyle değil, Ares. Bunu her zaman açıkça belirttin."

"Yani hayatımdaki önemini tartıştık mı?"

Tanrım, bu adamın beyni çelik tuzak gibiydi. Dolly koltuğunda kıpır kıpır oturarak, büyük bir çaba sarf ederek kıvranan gerçeği sakladı.

"Aslında hayır."

Çünkü tartışmamışlardı. O sadece ona, onun kendisi için ne ifade ettiğini, ne ifade etmediğini ve ona karşı hisler beslemesinin ne kadar aptalca olduğunu söylemişti. Ve her şeyi itiraf ederek her şeyi itiraf ederek ne kadar lanet olasıca rahatsız edici ve garip hale getirdiğini söylemişti. Ve ah, tüm bunları yutmasa ya da en azından kendine saklasa olmaz mıydı?

Ama aralarındaki ilişkinin ne kadar karmaşık hale geldiğine dair kafa karışıklığı ve korkusuna rağmen, ve onun şu anki yüksek davranışlarından duyduğu rahatsızlığa rağmen, onun tüm bu duyguları milyonlarca kez daha güçlü hissediyor olması gerektiğini anladı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi kendim gibi hissetmiyorum," dedi, elini ensesinin arkasına sürterek. "Bütün dünya zaten bana çok yabancı ve garip gelirken, bu hissi hiç sevmiyorum. Bu durumda en son ihtiyacım olan şey ihtiyacım olan şey, ailemle çevrili olmak. Ama... Bu davayı kesin olarak çözene kadar buradan ayrılamam. Yunanistan'a gitmemin sebebi bu değil miydi?"

Dolly, nabızı toprağa ulaşmaya çalışan ortaya çıkarılmış bir tel gibi hızla atarken bile başını salladı. Hiç bu kadar sinsi hissetmemişti. O anda, ondan kasten büyük bir sır saklıyordu. *Ama bu sır ikisini de koruyorsa, kasten miydi?* diye merak etti, başı şimdi zonklamaya başlamıştı.

"İkilemini anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle, "ama yapılacak bir şey yok, Ares. Bazen hayat bizi kısa ve ve biz sadece teslim olmak zorundayız. O sırada kontrolü ele geçirmeye çalışmak... senin kendi sözlerini kullanırsak, mantığa aykırıdır."

İnce dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sert hatlı yüzünün sert hatlarını değiştirdi. Gözlerine bile yansıdı ve gri buzları eritti. O kadar yakışıklı ve acıtıcı derecede güzeldi ki, sanki onun iplerini elinde tutup, istemeyerek de olsa çekiyormuş gibi, göğsündeki düğüm sıkıştı.

Onun yedi haftalık yokluğu, görünüşe göre kadının zırhını yeterince kalınlaştırmamıştı. Ama onu önemsemek, onu sevdiği anlamına gelmezdi. Son birkaç ay, kadına kendi duygularının ne kadar karmaşık olduğunu görmesini sağlamıştı.

"Ahh... ne şiirsel bir ifade, Dahlia. Seni bu yüzden mi yanımda tuttum, hayata saçma sapan yaklaşımların için mi?"

Omuzlarını silkti, gözlerinin arkasında ıslak bir sıcaklık hissetti. "Senin çılgın ruh halin ve imkansız taleplerine herkesten daha iyi ayak uydurdum. Belki de bu yüzden."

"Öyleyse önümdeki bu dönemi benim için kolaylaştır. Her şeyi yakalamama yardım et. İşine geri dön, Dahlia." O tereddüt edince, "Ne kadar kazanıyorsan, iki katını vereceğim. Benimle çalışırken kazandığının üç katını vereceğim."

"Şu anda çalışmıyorum," diye patladı, ona bunu itiraf etmenin sonuçlarını kavrayamadan. "Sana söyledim, ben "Bir molaya ihtiyacım vardı," diye ekledi, onun bunu fazla anlamlandırmamasını umarak. "Ama sen yaşlanan büyükbabanla ilgilenip, ayrıca Columbia Üniversitesi'nden aldığın devasa öğrenci kredilerini de bana ödetmedin."

Dolly gözlerini kıptı.

O küçük, önemsiz gerçeği nasıl hatırlayabiliyordu da, ikisinin de imzaladığı dünyayı sarsan sözleşmeyi hatırlamıyordu? O geceki ateşli itirafı o kadar travmatik miydi ki, zihni kazaya kadar geçen tüm haftayı tamamen bloke etmişti?

"Dahlia?" diye sordu, sesinde sabırsızlık vardı.

Dolly boğazını temizledi. "Bana yeterince iyi ödeme yaptın, Biraz birikimim oldu. Kazandan sonraki gün, büyükbabam düştü ve kalça ameliyatı olmak zorunda kaldı. Ara vermek için iyi bir zaman gibi göründü."

"Emin misin, maddi yardıma ihtiyacın yok mu?"

Kız başını salladı ve bakışlarını ondan kaçırdı.

Tüm huysuzluklarına ve zamanına ve enerjisine karşı acımasız taleplerine rağmen, ona karşı her zaman adil davranmıştı

Sonra, evlilik sözleşmesini imzalaması için ona verdiği devasa ödeme ve GenTech'teki hisse senedi opsiyonları vardı. Bunun dörtte üçünü, büyükbabasının öngörülebilir geleceği için uzun süreli bakım evine ödeme yapmak için kullanmıştı. Kalan miktar için ise, teyzesinin adına bir çek yazmıştı ve bu çekin yemek, giyecek ve barınak masraflarını karşılayacağını ummuştu.

Bu, Ares'ten bu kadar büyük bir meblağı almasına kendi öz saygısı izin verebilecek tek yoldu.

Ama onun kendisine olan ilgisini bir daha asla bağlanma ya da daha fazlası olarak yanlış yorumlamayacaktı.

"Onun bakımını bir bakıcıya devretmen ne kadar sürer?"

"Bir ay kadar. Onun bakımını bir yabancıya bırakma fikri hoşuma gitmiyor," dedi, kaçınılmaz olana boyun eğerek, ama kendine büyük bir

bir miktar tampon ekledi.

Bir noktada, aralarında olanlar hakkında gerçeği ona söylemek zorunda kalacaktı. Aralarındaki her şeyin sonsuza dek bitmesi anlamına gelse bile, ona gerçeği borçluydu.

Bu düşünce midesini burktu.

"Bu çok uzun süre, Dahlia." Kalınlaşan Yunan aksanında sıkıntısı belli oluyordu. "Sana daha çok ihtiyacım var."

Boğazını tıkayan gözyaşlarına rağmen güldü. "İşte tanıdığım talepkar milyarder bebek."

"Bu, benim yaptığım bir şey için küçük bir intikam mı?" Gri gözleri kadının gözlerine delici bir şekilde baktı. "Yunanistan'a gitmeden önce seni üzdüm mü?"

Ve böylece, doğrudan karmaşık noktaya geldi. "Öyle değil..." Yutkundu. "Asla..."

Sözler ağzından çıkmadı çünkü tam da onun yaptığı şeyi yapıyordu: onu cezalandırıyordu — çünkü Ares'in kendisini tanımayan ve onunla rahat hissetmediği insanlarla uğraşması bir cezaydı. Buna ailesi de dahildi.

Ona karşı hissetmediği şeyler için onu cezalandırıyordu. Bu, onun için çok yanlıştı.

Ağız sıkı bir şekilde kapandı. "Sen bir yalancısın, Dahlia."

Dolly kızardı. "İki hafta sonra orada olmaya çalışabilirim. Daha erken olmaz. Ve yatılı hemşirenin masraflarını sen karşılayacaksın."

"Tabii ki." Gerginliği anında kayboldu, sanki birisi bir tüp kullanarak emmiş gibi. Bu da gözlerinin altındaki koyu halkaları ve yüzündeki zayıflığı daha da belirgin hale getirdi. Suçluluk duygusu onu küçük iğnelerle deldi, çünkü onun gerçekten ona ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. "Christina'ya sana

"Gerek yok, çünkü ben profesyonel sıfatıyla size gelmiyorum."

"Gerek yok, çünkü sana profesyonel olarak gelmiyorum."

"Senin lanet olası merhametine ihtiyacım yok," diye bağırdı.

"Sana duyduğum acıma ile seninle geçirdiğim her an için aldığım ücret arasında bir şey olmalı, Ares."

"Yedi haftadır bu işin dışındayım, Dahlia. Christina, yönetim kurulunun ona zorluk çıkardığını söyledi. Ar-Ge'nin çoğu durdu. İşleri düzene sokmak için bir asistana ihtiyacım var."

"Tamam, peki," dedi, pes ederek. Ve sonra, ona karşı kolayca ikna olduğu için, "İyi olduğuna sevindim. Senin için endişelendim," dedi.

"O zaman buraya gel ve hayatımı kolaylaştır."

Onun küstahlığına ve bunu hiç de öyle görmemesine güldü. "Sana olan ilgimi nasıl göstereceğimi sen belirleyemezsin. İşler böyle yürümüyor."

"O zaman ne işe yarıyor?" diye sordu, sesinde huysuz bir ton vardı.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, Dolly onunla tartışmaya girmekten kaçındı. "Ama sadece geçici olarak orada olacağım. En fazla bir ay. Büyükbabamın bana ihtiyacı var."

"Bu senin seviyesinin altında, *değil mi?* Beni ve aramızdaki sorunları halletmemek için onu bahane olarak kullanmak?"

Bu adam bir an çok zeki, bir an sonra ise çok aptal olabiliyordu. *Çünkü duyguları anlamıyor,* diye cevapladı kendi kendine. "Peki, gerçeği mi istiyorsun? Sanırım artık senden uzaklaşmamın

. Bu yüzden senin için çalışmaya geri dönmeyeceğim."

"Sanki sana işkence etmişim gibi konuşuyorsun?" Sesindeki şüphe kırıntısı — sanki bu gerçekten mümkünmüş gibi — iğne gibi derisine saplanan bir iğne gibi onu deldi. Tek istediği, ikisinin de iyiliği için ona uzanıp sarılmaktı.

Neyse ki aralarında bir ekran ve binlerce kilometre vardı.

"Tabii ki işkence etmedin," dedi, sözlerine bir gülümseme katarak. "Eğer etseydin, buna izin vermezdim."

"O zaman sorun neydi?"

Dolly kelimelerini dikkatlice seçti. Sonuçta, haftalarca hazırlık yapmış ve evrene onun komadan çıkması için dua etmişti

"Senin için çalışmak, iş dışında bir hayatım olmadığı anlamına geliyordu. Yirmi altı yaşındayım ve neredeyse hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Arkadaşım yoktu, eğlencem yoktu, senin etrafında bir gezegen gibi dönmekten başka bir hayatım yoktu. Biyolojik saatimin işlediğini ve son birkaç aydır bunu çok net bir şekilde duyduğumu söyleyelim."

"Neden senin, toplumun keyfi yapılarının seni hayatın için belirlenmiş bir şemayı takip etmeye zorlamasına izin verecek biri olmadığını düşünüyorum?"

Kahretsin, ama adam onu çok iyi tanıyordu.

"Yanlış bir izlenime kapılmışsın. Görünüşe göre ben büyük bir romantik aşk, arkadaşlık, gerçekten harika seks ve arkadaşlık ve... bebekler istiyorum." Sesi kavgacı geliyorsa, bunun nedeni sesindeki titremeyi gizlemek içindi. Ama yanaklarını kaplayan kızarıklığı gizleyemedi.

İlişkileri her zaman arkadaşlık ile daha fazlası arasındaki çizgide seyretmiş olsa da, Dolly kişisel arzularını ilk kez bu kadar açık sözlerle dile getirmişti.

Haftalar önce, bunları onunla yaşayabileceğini düşünerek aptallık etmişti. Birbirlerini arkadaş ve meslektaşlarından daha fazlası olarak görmeye başladıkları sürece, oraya varmak için ne kadar zaman geçeceği umurunda değildi.

Artık kendine, *bir daha bu kadar aptalca davranamayacağını* hatırlattı. Kesinlikle, iki özlü cümle ile onu paramparça edebilecek bu adamla

iki özlü cümle ile onu paramparça edebilecek bu adamla olmazdı.

Sadece onun çekiciliğini itiraf etmesini reddetmekle kalmamış, tüm ilişkilerini sorgulamıştı.

"Eğer istediğin buysa, bunda bir sorun yok, Dahlia," dedi, onun ses tonuna yanıt vererek. "Belki senin için işler değişmiştir. Ya da belki de seni başından beri o kadar iyi tanıımıyordum."

Kız başını salladı, onu yanlış bir duruma soktuğu için kendinden nefret etti. Özellikle de o tam olarak kendisi değilken.

"O zaman bir ay olsun," dedi, sesinde sertlik vardı. "Fikrini değiştirip benimle kalmanı sağlamak için. O kadar da zor olmamalı."

Çelişkili duygular onu bir o yana bir bu yana çekse de, Dolly gülümsedi. Onun saf kibirine, doğuştan gelen özgüvenine, gözlerinde parıldayan gerçeğe gülümsedi.

Uzun zamandır, Ares'in ona ihtiyacı olduğu, sadece onun hayatının sorunsuz devam etmesini sağlayabileceği gerçeğiyle gurur duyuyordu.

Ancak sonunda, onun zihnindeki geniş ve karmaşık denklemde, onu sadece bir parametre, bir sabit olarak gördüğünü fark etti.

"Yakında görüşürüz, Ares."

Odasındaki gürültü seviyesinin aniden yükselmesi, ailesinin geldiğini anladı. "Benim için yeterince erken değil," diye inledi ve Dolly'nin tüyleri diken diken oldu.

O, onu ne kadar çaresizce sakinleştirmek, yanında olmak istediğini onu sakinleştirmek, yanında olmak istediğini görmeden telefonu kapattı. Onu kucaklamak bile, daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen.

Ve şimdi gerçeği itiraf etmek için bir ayı vardı...

Karnı düğüm düğüm oldu, gizlice evlendiklerini nasıl söyleyeceğini düşünürken. Onun evlenme teklifini nasıl kabul edeceğini... daha doğrusu, imzalanması halinde büyük bir ödeme vaat eden, bir yıllık evlilik için su geçirmez bir sözleşme imzalamayı istediğini nasıl itiraf edecekti? Sanki bu sadece karmaşık bir iş anlaşmasıymış gibi, sıradan bir Salı akşamı. Ve nasıl tereddüt etmeden evet dediğini ve sözleşmeyi imzaladığını.

Çünkü onun, herkesten daha fazla ona güvenmesi çünkü bu, belki, sadece belki, onun

onu biraz sevdiği anlamına geliyordu. Bir arkadaştan daha fazlası, verimli bir asistandan daha fazlası olarak.

Aptal, acınası kalbinde, ilişkilerinde nihayet bir adım ileriye gittiklerini bile düşünmüştü.

Ares'in bir gecede değişip, sırf karısı olduğu için ona aşık olmasını beklemiyordu...

Ayrıca, bunca yıldır onun yanında durmuş olması, dava ve servetine yapılan hak talebi onu da en az onun kadar öfkelenmişti. Bir eş, onun varlıklarını akbaba gibi üvey kardeşlerinden korumak için mükemmel bir yoldu.

Ares'e büyükbabasının uzun zaman önce verdiği doğum günü hediyesini, kendilerinin de hak iddia ettikleri bir aile yatırımı haline getirmişlerdi.

O, bir anda mal varlığını devredeceği bir karıydı . Eşi olarak, kendi özel varlıkları New York eyaletinde onun ailesi tarafından dokunulmaz olacaktı. Ama bu son çare, son kozuydu ve sadece davayı mahkeme dışında çözemezse kullanacaktı.

En son istediği şey, Demetrius ailesini bir skandalın sarımasıydı.

Evlilik sözleşmesini imzaladıktan bir hafta sonra, kendilerini kar fırtınasının şiddetle estiği kuzeydeki bir kulübede mahsur kalmış buldular. Dışarıda. Konyak içmişti — bu da dilini ve kalbini gevşetmişti, ucuz bir sarhoş olduğu için.

Ve o onu ayağa kaldırdığında, kadının göğsüne tökezleyerek, ona olan ilgisini ağzından kaçırdı. Onun için hissettiklerini, başlangıçta bastırmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Onun reddi hızlı ve acımasızdı, ona tiksindiğinden hiç şüphe bırakmadı.

Yüzünü ellerine gömen Dolly, yarı inilti, yarı ağlama gibi bir ses çıkardı.

Ares'in anlaşmalarını, onun itirafının ve Ares'in hızlı reddinin tüm ayrıntılarını hatırlamadığı açıktı.

Ares Demetrius ile geçireceği zaman, ya onun hafızasındaki boşluklar doldurulana kadar ya da ona gerçeği söyleyene kadar sınırlıydı. Ve bu zor gerçek, göğsünü ağırlaştırdı ve boğazını sıktı.

İKİNCİ BÖLÜM

İki hafta sonra

ARES DEMETRIUS, büyükbabasının ve büyükannesinin altmışıncı evlilik yıldönümünün bir haftalık kutlamalarının, onun etrafında, onun ailesinin içinde her zaman hissettiği aynı aynı yalnızlık hissiyle izledi.

Ancak o akşam, bunu yüzüne yansıtmamaya özen gösterdi.

Görünüşe göre, travmatik kafa yaralanması, ardından gelen hafıza boşlukları ve vücudu parçalanmış halde ölümün pençesinden kurtulması, hafif bir kişilik nakli geçirdiğini gösteriyordu.

Çevresindeki samimi neşeyi tolere edebiliyordu ve dedesi ile büyükannesinin altmış yıldır bu kadar yakın bir ilişkiyi nasıl sürdürdüklerini merak ediyordu.

Ancak iki üvey ağabeyine karşı aşırı sevgi dolu değildi. Onları, elinden geldiğince

. Onlar, Ares'in teknoloji servetinden pay almak için onu mahkemeye sürüklerken, ona güvenmiyordu.

Tüm bunlar, büyükbabalarının Ares'e on dokuzuncu doğum günü hediyesi olarak verdiği çekin

sunucu çiftliği satın almak için kullandığı çekin aile servetinden yapılan bir yatırım olduğu iddiasına dayanıyordu.

Büyükbabası, küçük ihracat şirketini çok uluslu bir holdinge dönüştüren ve

Ares'in çocukluğunda bir erkekten gördüğü tek iyilik kaynağı olduğu için, babası iki büyük oğlunun sürekli kötülüğünü sadece "vahşi" erkek çocukları olarak görmüştü. Bu yüzden,

bu çeki aile içinde bir bölünmeye neden olmak için kullanmak daha da büyük bir ihlal gibi geliyordu.

Utanmaz, entrikacı piçler... Davayı düşünmek bile başını yeniden öfkeyle zonklatıyordu.

Ve bu, beş yıl boyunca ölmekte olan aile ihracat işine onu canlandırmak için on milyonlarca dolar yatırdıktan sonraydı. Hepsi büyükbabasının bilgisi dışında — yaşlı adam iki büyük torununun işi batırdığını öğrenince utanç duydu.

Görünüşe göre, kardeşlerinin açgözlülüğü ve kötü davranışları hiç bitmiyordu. Yatırımları karşılığını vermiş ve onlar -ve açgözlü eşleri- on yıllık bir kâr düşüşünün ardından şimdi bunun meyvelerini topluyorlardı.

Sanki çocukluğunda ve gençliğinde onu yeterince eziyet etmişler gibi.

Annesi, dedesi ve büyükannesi ile on sekiz yaşındaki kız kardeşi Arabella, yıllardır eve dönmesi için ona yalvarmışlardı. Ares'in göğsü kız kardeşinin dans pistinde gülerek eğlendiğini görünce içini bir sıkıntı kapladı. Hayatındaki kararlarını sorgulamak, görünüşe göre şu anki rahatsızlığının devam eden bir belirtisiydi.

Onları özlediğini kabul ettiğinde, tüm hayatı sanki yanlış varsayımlar üzerine inşa edilmiş gibi çökmüş gibiydi. Çocukken Stefano ve Sergio'nun zorbalığına izin vererek ailesinin geri kalanından uzaklaşmasına neden olmasına, sevdiği kişilerle ilişkisini bozmalarına izin vermesine... mantıksızdı. Özellikle de kendini iyi anlayarak dünyada daha iyi işler başaran bir adam için... başarılı olmak için kendini iyi anlamaya önem veren bir adam için.

Son birkaç hafta içinde, iyileşmeye devam etmek için Korfu'daki aile villasına döndüğünde yüzleşmek zorunda kaldığı bir başka gerçek daha vardı. birkaç hafta içinde yüzleşmek zorunda kaldığı bir başka gerçek daha vardı. Ana akımla hiçbir bağlantısı olmayan bir çocuk olarak, üvey ağabeylerinden çok korkardı. Onlar

Daha iri, popüler, neredeyse efsaneviydiler. Şimdi, neredeyse on yıl sonra aile evine geri dönmüş ve bir kez daha savunmasız durumdaydı, sanki en kötü kabusunu yeniden yaşıyor gibiydi.

Ancak bir yetişkinin bakış açısıyla, babasının onu büyük oğullarından korumak için neden daha fazlasını yapmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ama artık tüm ailesine yabancı olmak istemiyordu. Artık istemiyordu. O, farklı olduğunu ve her zaman farklı olacağını kabul etmiş yirmi sekiz yaşında bir adamdı ve bunun ailesiyle ilişkisini ve onların onu nasıl gördüğünü etkilemesine izin veremezdi.

Ailesiyle arzuladığı yakın ilişkiyi nasıl kuracağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Tabii bu, babasının hatalarını ve yanlış adımlarını yazmak hatalarını yazmak gerekmedikçe. Stefano ve Sergio'nun aile şirketine para çalarak

kendi kötü alışkanlıklarını desteklemek için şirketin parasını zimmetlerine geçirdikleri için hapse girmelerini sağlamak anlamına gelmedikçe. Annesi ile yüzleşip, üvey oğullarının kendi oğluna yaptıklarından neden bu kadar habersiz olduğunu sormak anlamına gelmedikçe.

Ama yapamazdı.

Görünüşe göre, aile söz konusu olduğunda zayıf bir adamdı.

Üvey kardeşlerini hapse attırırsa başlarına gelecek skandalın boyutu hayal bile edilemezdi. Büyükbabasını ve büyükannesini bu şekilde incitemezdi.

Bu yüzden mi kazadan dakikalar önce anne babasına Dahlia ile nişanlandığını söylemek gibi karmaşık bir yol izlemişti? Kardeşlerinin, kendi servetinde kendi kaderi üzerinde daha büyük bir söz sahibi olduğunu bilmelerini mi istedi? Çünkü en güvendiği kişiyle yakında yasal bir birliktelik kuracağı tehdidi, onların onun zor kazandığı servetinden daha fazlasını istemesini engelleyecekti?

Bu akıllıca bir çözümdü ve bunu düşünmüş olmasına şaşırılmamıştı.

Ancak Dahlia telefonda bundan hiç bahsetmemişti.

Daha da kötüsü, bundan sonra onunla hiçbir ilgisi olmak istemiyormuş gibi konuşmuştu. Annesi kliniğe geldikten birkaç dakika sonra, asi nişanlısının nerede olduğunu sormamış olsaydı, birlikte kurdukları planı hatırlamayacaktı bile.

Yani, sadece onu değil, büyükbabasını da tercih etmekle kalmamış, aynı zamanda önemli bir gerçeği de aktif olarak gizlemişti. Bir de, acıdan yıpranmamış her sinir ucu, onu gördüğü anda

canlandığını hissetmişti. Bu, kafası karışık beyninin işleyemeyeceği kadar yoğun bir duygu patlamasıydı.

Ekranın ötesine uzanıp onu omuzlarından tutup kendine çekmek, kokusunu almak, ona dokunmak, nefesini kendi nefesine karşı hissetmek, ona ne kadar aşına olduğunu yeniden öğrenmek istiyordu... Bu dürtü, onun acı verici bir şekilde hayatta olduğunu hatırlatmış ve beraberinde derin, içgüdüsel bir tepki getirmişti.

Daha önce hissettiğini belirsiz bir şekilde hatırladığı bir çekim, onu paniğe ve öfkeye sürükleyen şok edici bir ilkel açlık... Bu da Dahlia için miydi? Ve neden bu anı onu içten içe içten içe ürperti?

Christos, zihninin gölgelerinde neyin gizlendiğini bilmemek hem acı verici hem de sinir bozucuydu. Özellikle de içgüdüsel olarak her şeyden çok güvenmek istediği kişi söz konusu olduğunda.

"Dans etmeyecek misin, Ares?" Annesinin sesi, onun dalgın düşüncelerini böldü.

Ares, annesinin gözlerinde parıldayan duygudan uzaklaşmak için neredeyse dayanılmaz olan içgüdüleriyle mücadele etti. Bu duyguyu suçluluk, keder ve sevginin bir karışımı olduğunu anladı. Ve mide bulandırıcı içinde yükselen mide bulandırıcı bir direnç hissetti, damarlarını panik gibi bir şeyle doldurdu. Özellikle de sevgi yüzünden... ki bunu anlamıyordu.

Annesinin gözlerindeki duyguları tanımlayabilmesi bile, asistanı Dahlia'nın neredeyse dokuz yıldır ona bulaştırdığı etkinin bir sonucuydu. İlk ikisini veya

en azından annesini memnun edecek şekilde. "Hayır," dedi, sesindeki kendine yönelik öfkeyi yumuşatarak.

Son iki haftadır annesinin neredeyse hiç yanından ayrılmadığının farkındaydı gündüz ya da gece, gözlerini açtığında annesi oradaydı, zihinsel durumunu izlemek için tutulan hemşireden daha uyanık ve tetikte, endişeyle kaşlarını çatmış. Küçük kız kardeşi Arabella da, annesinin özel klinikte neredeyse hiç yanından ayrılmadığını söylemişti.

Yedi hafta boyunca o altında kalmıştı.

Yaklaşarak, kolunu onun ince omuzlarına gevşekçe doladı. Gülümsemesi parladı. "Beni dans pistine bir kez başarıyla sürükleyen tek kişi Dahlia'dır. O

benim istemediğim ya da yapamadığım şeyleri bana yaptırmak için olağanüstü bir yeteneği var."

Görünüşe göre, küçük konuşmalar yapamıyordu ama gizli bir önemi olan gereksiz şeyleri paylaşılabiliyordu. Kaşlarını çattı.

"Asistanın çok yetenekli ve etkileyici bir kadına benziyor," dedi Mama, ona dönerek.

Yanakları kızaran Ares, onun bakışlarını doğrudan karşıladı. Hafızasında boşluklar olması sadece rahatsız edici değildi. Kendine güvenmesini de zorlaştırıyordu. "Yaklaşık yedi yıldır benimle birlikte çalışıyor.

O benim arkadaşım ve her bakımdan... ortağım. Ona ne dersiniz deyin fark etmez, çünkü hiçbir kelime onun benim için ifade ettiği her şeyi özetleyemez.

bana olan anlamını tam olarak ifade edemez.

Hareketsiz kaldı, kendi sözleri ona bir aydınlanma gibi geldi. Bu sözler, mantık ve gerçekleri aşan, içinde varlığından bile haberdar olmadığı derin bir yerden geliyor gibiydi.

Dahlia romantizm, aşk ve bebeklerden bahsettiğinde derin bir panik yayılan yerin aynısıydı.

Bunun nedeni onu kaybetmek istememesi miydi, yoksa ona bunları verebilmek, hayatındaki tek erkek olmak istemesi miydi? Onu gördüğünde kendisini saran endişe verici fiziksel farkındalıkla birleştiğinde, daha önce bu yolu izlemiş miydi acaba?

Nişan planını bu yüzden mi yapmıştı, çünkü bir taşla iki kuş vuruyordu?

"Sen ve bu kadın..." diye başladı annesi.

"Dahlia. Adı Dahlia," diye tekrarladı, bir anlık sinirlenerek. "Klinikte onun hakkında kısaca konuşmuştuk, hatırladın mı? Nişanım olduğu hakkında?"

"Yine de bu haftalar boyunca seni bir kez bile ziyaret etmedi."

"Kazadan neredeyse bir hafta boyunca haberi yoktu," dedi, CEO'su Christina'nın ona söylediğini tekrarlayarak. "Ondan sonra, kendi ailevi yükümlülükleriyle meşguldü. Sonra, daha sonra, bunun bir önemi kalmadı

anlamı kalmadı."

"Nişanlısı komadayken onun yanında olmanın bir anlamı yok mu?"

Ares çenesini sıktı, çünkü kafasının içinde aynı soru tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Kendini bir hastane yatağında, bipleyen makinelere bağlı ve yabancılar tarafından başından yaralandığını ve yedi haftadır komada olduğunu söylemeleri, onu sadece şaşırtmaktan çok daha fazlasıydı.

Dahlia'nın tüm bu olayda yokluğunu görmek yıkıcı olmuştu.

Komadan her an uyanma ihtimaline karşı yanında olmayı bırak, onu bir kez bile ziyaret etmemişti. Orada yattığı yedi hafta boyunca bir kez bile.

Personelden bu küçük bilgiyi öğrendiğinde, onun adını defalarca netleştirdikten sonra, kendini... ihanete uğramış hissetmişti. Kendi duyguları ve bu duyguların yoğunluğu onu da şaşırtmıştı. Sanki onun yanında olması, daha hızlı veya daha çabuk iyileşmesini sağlayacakmış gibi. Ya da onun için üzülmelerini istediği de değildi.

Ama asıl şok edici olan, GenTech'ten istifa edip onu hayatından silmiş olmasıydı. Büyükbabasının tıbbi ihtiyaçları için onun gelirine bağımlı olduğu düşünülürse, bu hiç mantıklı değildi. Ares'in onu tanıdığı süre boyunca hayran olduğu bir adam.

Onun gibi Dahlia da duygusal birisi değildi. Öyleyse neden rahat bir işi bırakmıştı? Neden bir süre rahatça yaşamıyordu ki? Christina en büyük hayranlarından biriydi ve onun ne kadar huysuz bir patron olduğunu biliyordu.

Neden ihtiyaç duyduğunu söylediği molayı, kolay bir maaş çekini bozdururken almıyordu?

Tanrı biliyordu ki, rahatlamayı on kat daha fazla hak etmişti.

Bunun yerine, istifa etmesi zorunluymuş gibi konuşmuştu. Sanki *ondan* uzaklaşması gerekiyormuş gibi.

Nedenini durmadan düşünmüş, son iki hafta içinde birden fazla kez başını ağrıtmıştı.

"Bu, seni hiç umursamayan bir kadının sözleri gibi gelmiyor," dedi annesi.

Ares, annesinin sesindeki düşmanlığı fark etmedi. "Onun Büyükbabam acil bir kalça ameliyatı geçirmek zorunda kaldı." Bu çok

gerçek neden bile içimdeki öfkeyi yatıştırmadı. "O çok sadık bir torun. Ama her an buraya gelebilir."

"Hayatının bu kadar önemli bir parçası olan bu kadınla tanışmak istiyorum, Ares. Bunca yıldır... sanki o, ailenin yerini almış gibi görünüyor."

Ares başını salladı.

Annesinin bunu ifade etme şeklini beğenmemiş olsa da - sanki Dahlia'nın suçuymuş gibi, ama geri kalanı doğruydı. Dahlia, hayatının sorunsuz yürümesi için vazgeçilmezdi ve bu aşamada onu kaybetmek istemiyordu. Sabrı ve enerjisi yoktu yeni bir asistan yetiştirmek için sabrı ya da enerjisi yoktu.

Sadece bir gün önce, işlerini yetiştirmeye başlamıştı. Alternatif, acı içinde oturup delirmektir. Özellikle de Sergio ve Stefano'nun hazırladıkları yeni, kötü planları takip etmek zorundaydı. Bu iki kötü adam, onun inanamayacağı kadar sevecen ve yardımsever davranıyorlardı.

Dahlia, onun adına personelin, yönetim kurulu üyelerinin ve yeni yatırımcıların çoğuyla ilgilendiği için, onun işini en ince ayrıntısına kadar biliyordu.

Bu yüzden, her an Dahlia'yı ararken buluyordu kendini, dudaklarında yüzlerce soru dolaşıyordu.

"Gel, hadi diğerleriyle kaynaşalım," dedi annesi, ona dikkatlice kolunu uzattı. "Bu kadar zaman sonra seninle tanışmak isteyen çok sayıda arkadaş ve aile üyesi var. Athena Skyros'u hatırlıyor musun?" dedi, sözleri ağzından dökülüyordu. "Çocukken ayrılmaz ikiliydiniz. Şimdi babasının moda dergisini yönetiyor."

Ares, annesinin işaret ettiği yöne baktı ve uzun boylu gülümseyen, geniş oturma odasının karşısından ona el sallayan uzun boylu . Göğsünde bir sevgi patlaması yaşadı. "Geçen gün uğradı. Onunla sohbet etmek çok hoştu." Athena ile olan rahat arkadaşlığı, vazgeçtiği için pişman olduğu bir başka şeydi.

"O evli değil, biliyorsun," dedi annesi, gözlerine bakarak. Gözlerinde, sırf alay etmek için alay ettiğini anlayacağı kadar parıltı vardı. Aralarındaki ilişkiyi yokluyordu.

Athena'nın ona yaklaşırken gösterdiği bariz ihtiyat, göğsünde bir sıkışma hissi uyandırdı.

"Lütfen bu konuda kafa karışıklığı yaratma anne," dedi ses tonunda sadece nazik bir azarlama olduğundan emin oldu. "Dahlia ile nişanlıyım, bu da hayatımda başka bir kadına yer olmadığı anlamına geliyor

kadın için yer yok." Yine, bu sözlerin kendinden döküldüğü kesinlik onu şaşırttı. "Ancak, eski arkadaşlarımla

. Ama şu anda kafam çok karışık olduğu için, muhtemelen çok açık sözlü bir yorumla onu kırarım."

Annesinin elinin arkasına bir tokat attı. "Kendinden bu şekilde bahsetme," dedi, azarlamasında endişe vardı.

Onlara ulaştıklarında, eski arkadaşının gülümsemesi genişledi.

Ailesiyle ilişkisini düzeltmek ve kardeşlerinin onu kovduğu yerde yeni kökler salmak istiyorsa, eski dostlukları yeniden canlandırmak bunun için en iyi yoldu.

Athena ona sarılmak için izin istediğinde güldü. Parfümü, hafif olmasına rağmen, onu bir güç alanı gibi çevreleyerek içine hapsetti. Ondan geri çekiliyormuş gibi görünmeden geri çekilen Ares, çocukluk arkadaşının hevesli sorularını tek kelimelik cevaplardan daha fazlasıyla yanıtladı.

tek kelimelik cevaplar verdi. Bunun için ekstra bir çaba sarf etmesi bile gerekmedi.

Yine de, huzursuzluk derisinin altında, bir dizi yürüyen karıncalar. O anda kendini Athena'yı kayıp asistanı ve *nişanlısı* ile karşılaştırırken buldu.

Athena'nın gülümsemesi samimi olsa da çok genişti ve onun var olmayan esprilerine çok kolay gülüyor, onunla çok fazla aynı fikirde oluyordu

. Kızken olduğu gibi, hevesli ve nazikti ama... *Dahlia değildi*. Ve aniden huzursuzluğunun kaynağını anladı.

Asistanını, daha önce hiç hissetmediği kadar şok edici bir yoğunlukla özlüyordu. Hiç bilmediği bir yoğunlukta özlüyordu. Dahlia'nın kuru esprisini, zor kazanılan gülümsemesini ve sadece sabun ve kendisinin kokusunu özlüyordu - onu hem sakinleştiren hem de heyecanlandıran bir koku.

Beyninin, onun nasıl olduğunu anında tam olarak tanıdık manzaralar ve seslerle çevriliyken kokladı,

onu tedirgin etti. Çünkü Ares bilinmeyenleri sevmezdi. Özellikle de kendi zihni ve duyguları söz konusu olduğunda.

Christos, neden onu sanki hayati bir organmış gibi özlüyordu? Ve aralarında ne olmuştu da o onu bu kadar kolayca vazgeçmişti? Nişanlanmaları hakkındaki gerçeği saklamıştı... Sakladığı başka bir şey daha mı vardı?

* * *

Dolly, etrafını çevreleyen kireçtaşı kayalıklardan Çevreleyen kireçtaşı kayalıklardan oyulmuş gibi görünüyordu. Gökyüzü altın ve lavanta renginin muhteşem bir karışımıydı, güneş yavaşça denize doğru batıyordu denize doğru yavaşça batarken, her şeye sıcak, bal rengi bir parıltı yayıyordu. Villanın ötesinde, yemyeşil tepeler uzanıyordu zeytinlikler ve bağlarla kaplıydı. Selvi ağaçları manzarayı süslüyordu, uzun, ince şekilleri tepeleri koruyordu.

Hiç bu kadar çarpıcı, ya da bu kadar ulaşılmaz bir şey görmemişti. Sıcak Eylül havası, deniz ve zeytin ağaçlarının kokusuyla zenginleştirilmiş ipek bir peçe gibi tenine yapışmıştı. Nefesi boğazında takıldı ve bu manzarayı asla unutamayacağını düşündü.

Elbette, internette gördüğü birkaç fotoğraftan Korfu adasının güzel olduğunu biliyordu, ama Ares'in evi gerçek hayatta daha da görkemliydi, ama yine de zarifti, eski dünyanın cazibesi ile modern lüksün bir karışımıydı.

Doğal taştan yapılmış geniş merdivenlerden yukarı çıkarken gözleri yüzme havuzuna kaydı yayılan merdivenlerden yukarı çıkarken gözleri havuza kaydı. Ufka doğru uzanan sonsuzluk havuzu, sanki Ege Denizi'ni öpüyormuş gibi görünüyordu.

Büyük mermer fuayeye girdiğinde, bahçelerden gelen canlı müzik, kadehlerin tınlaması ve yüksek kahkahaların yankıları onu karşıladı. İçeriye doğru ilerledikçe, villa güneşin denizi öptüğü terasa açıldı.

Villanın ihtişamı ezici, neredeyse gerçeküstüydü ve bir anlığına geri dönüp kaçmayı düşündü.

Tanrım, ne kadar saçma davranıyordu. Villanın görkemli cazibesine uymak zorunda değildi ki. Bir aylık görev için buradaydı, muhtemelen Ares ile son görevi.

küçük bir müstemilata ya da turistik motellerden birine gönderilse bile şaşırmaz *ve kesinlikle aldırılmazdı*.

Yine de, bunalmışlık hissi onu bırakmıyordu. Ve bunun bir kısmının, aylardır görmediği Ares'i burada, onun saray gibi evinde görmekten kaynaklandığını biliyordu. Televizyonda izlediği doğa programlarından birini izliyormuş gibi hissediyordu, sanki vahşi bir avcıyı doğal ortamında görüyormuş gibi.

Nasıl ve neden burayı terk etmişti? Yıllarca geri dönmemesi bir yana?

Sadece lüks değil, duvarlardaki antika duvar halıları, tavandaki derin oyuklu ahşap kirişler ve böyle bir yerde büyümekle gelen kalıcılık hissi de vardı.

Ait olduğun yeri tam olarak bilmek.

Büyükbabası onu sevmiyor değildi, ona tapıyordu. Ama o, anne babasının bir trafik kazasında ölmesinden sonra on iki yaşında büyükbabasının yanına gelmişti. O zamana kadar büyükbabası kendi istikrarı için amcası ve yengesine bağımlıydı, bu da Dolly'nin yengesinin cömertliği nedeniyle onu evine aldığını asla unutmasına izin verilmediği anlamına geliyordu. Kendi mali durumları zor olmasına rağmen.

Dolly taşınır taşınmaz, amcası bir fabrika kazasında bacağını kaybetmişti ve tabii ki teyzesi, onlara ilk önce anne babasını, sonra amcasını ve şimdi de büyükbabası. Uzun bir süre Dolly, kendisinin kötü şansın habercisi olduğuna inanmıştı.

Öyle ki, büyükbabasıyla haftalarca konuşmayı kesmişti, onunla temas kurmasının bir şekilde onu kaybetmesine neden olacağından korkuyordu. Ve şimdi kalça ameliyatı ve diğer sağlık sorunları sorunları nedeniyle, o an giderek yaklaşıyordu.

Başlangıçta patronuna bağlanmasının nedeni bu olabilir miydi?

Ona ilgi duymaktan kendini suçlamıyordu. Hiçbir kadın bu adamın Yunan tanrısı gibi görünüşüne karşı koyamazdı. Ama ona olan bu ona olan bağlılığı... onun, onun hiç tanımadığı bir güvenliği temsil etmesi nedeniyle miydi?

Ares Demetrius, değişken koşullar ve acımasız kaderler denizinde sabit kalan, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin temellerinden sarsamayacağı bir kale gibiydi.

"Ancak, ambalajın daha iyi olabileceğini söylemeliyim."

Sergio güldü ve kardeşi gibi onun vücudunu iğrenç bir şekilde süzdü. "Haklısın Stefano. Burada benim için değerli şeyler var."

New York'ta yaşamak, bu tür erkeklere karşı hazırlıklı olması için yeterliydi. Tek bir yumrukla her iki erkeği de en iyi bildiği şekilde susturabilirdi, ama en son istediği şey bir olay çıkarmaktı. Burada, Demetrius ailesinin ve arkadaşlarının arasında. En son istediği şey patronunu utandırmaktı.

Sahip olmadığı sabrı göstererek, iki adamdan da bir adım uzaklaştı. Ve anında pişman oldu. Şimdi üst basamaktan ona doğru eğilmişler, bluzunun içine bakıyorlardı, iğrenç herifler.

"Bay Demetrius'u arıyorum," dedi sert bir sesle.

İki adam da güldü. "O ikimiziz, canım. Hangisini istiyorsun tam olarak?" Stefano adlı adam mırıldanırken, Sergio gülüyordu.

Dolly, dehşet içinde onları yeniden inceledi. Aniden, bu iki adamın, Ares'i dava etmeye cesaret eden, onun kendi başına kurduğu servetin bir parçasını isteyen kötü şöhretli üvey kardeşler olduğunu fark etti. GenTech'ten pay istiyorlardı.

Görünüşe göre, onlar sadece açgözlü değil, aynı zamanda çalışan kadınlara cinsel tacizde bulunan çalışan kadınlara cinsel tacizde bulunan iğrenç domuzlardı. Öfkesi iki katına çıktı, Ares adına da öfkелendi, bu saçma davayla onu ne kadar sarsmış olduklarını biliyordu. "Bildiğim kadarıyla, ben ya da herhangi bir kadının isteyeceği tek bir Demetrius var..."

"Sergio! Stefano!" iki adamın arkasından başka bir derin ses geldi.

Anında, erkeklerin sinsi bakışları kayboldu ve yeni gelen kişiye yer açmak için yana doğru kaydı. "Misafire böyle davranılmaz. Size beyefendi gibi davranmanızı hatırlatmam mı gerekiyor?"

Dolly gözlerini kırptı. Uzun boylu, gri saçlı ve koyu kahverengi gözlü, gruba katılan yaşlı adam inanılmaz derecede yakışıklıydı. Güçlü kemik yapısı ve derin gri gözleriyle, Ares'in gelecekte nasıl görüneceğine dair merak uyandıran bir ipucu veriyordu.

"*Kalispera*, bayan..." dedi derin sesiyle.

Onun alaycı sözlerini ne kadar duyduğunu merak ederken, utançtan yüzü kızardı. "Bayan Singh. Bay Demetrius'u arıyorum. Yani Ares'i," dedi, sesindeki titremeyi nefret ederek. "Ben onun asistanıyım." Bu küçük tanımlama çok şeyi dışarıda bırakıyordu, ama aynı zamanda gerekli bir hatırlatmaydı.

İki zorba birbirlerine bakıp alaycı bir gülümseme paylaştılar. "Ahh... evet, sevgili kardeşimiz ölüm döşeğindeyken onu ziyaret etmeye bile tenezzül etmeyen yetenekli asistan-nişanlısı," dedi içlerinden biri neşeyle gülümseyerek. Sanki bu pek de sürpriz değilmiş gibi. Sanki sonuçtan hayal kırıklığına uğramış gibi.

Bu yorum, yaşlı adamın ona attığı değerlendirci bakış kadar acı verici değildi, ağzının gergin duruşunda onun varlığından duyduğu hoşnutsuzluk açıkça görülüyordu. Kafasını bir kez sallayarak oğullarını gönderdi.

"Korkarım boşuna geldiniz Bayan Singh," dedi, Ares'in onlara onunla ilgili emirlerini söylemediğine dair şüphelerini doğrulayarak. "Ares işe dönmeye hazır değil. İyileşmesi için daha çok zaman var."

Dolly omuzlarını düzeltti, bu insanlar arasında önümüzdeki birkaç ayı hayatta kalmak istiyorsa, burada ve şimdi bir tavır sergilemesi gerektiğini biliyordu. Ve bu sadece kendisi için de değildi.

Engel olacağına hiç şüphe yoktu. onlar ile Ares'in kendisi arasında, aralarındaki karışıklığı düzeltmenin yanı sıra. Bu da onun için zor bir iş olduğu anlamına geliyordu.

"Bunun farkındayım, Bay Demetrius," dedi ve adamın ona tepeden bakmaması için bir adım öne çıktı. Ares, çalışanlarını korkutmak için boyunu ve bakışlarını kullanmayabilirdi, ama soğuk tavırları bunun için yeterliydi), ama o bu tekniği bilmek için yeterince şirket patronuyla tanışmıştı.

"Beni onun iyileşmesinde bir dişli olarak düşün. Bildiğin gibi, o zaten huzursuz. Benim burada olmam yardımcı olacak..."

"Ailesinin ona bakması gerekiyor."

"Ares beni tam da bana ihtiyacı olduğu için buraya çağırdı."

"Sizin ona ihtiyacınız yok gibi görünüyor, Bayan Singh. En azından benim gördüğüm kadarıyla."

Dolly, onun işaret ettiği yöne döndü. Ares'in gülerek Ares'in gülerek Ares'in gülerek Ares'in

Ares'in muhteşem bir kadınla gülerek ve yavaşça dans ettiğini görünce gözleri

esmer. Görünüşe göre, onun sayısız sosyal takıntıları ve kişisel alan tikleri bu kadınla ilgili olarak devreye girmedi, çünkü kadın kollarını onun sırtına dolamış, o da kadının beline sarılmıştı.

Onun bu kadınla dans ettiğini görmek bile Dahlia'yı saran muazzam rahatlama hissini bozmadı. Açgözlülükle geniş omuzlarını ve başının üstünü açgözlülükle inceledi — dalgalı saçları, onun tercih ettiği gibi yanlardan kesilmişti.

Ve profili... keskin burnu, kare çenesi ve yüksek alnı, kendi profili kadar tanıdık geliyordu, ama aynı zamanda... bu yeni ortam ve yeni insanlar arasında, bir şekilde yabancı da geliyordu.

Elini pantolonunun kumaşına bastırarak, avluya koşup parmaklarıyla o yüz hatlarını izleme dürtüsüyle mücadele etti.

Göz kapaklarının arkasında gözyaşları birikti ve derin bir nefes alarak onları geri itti. İhtiyacı olan son şey, karşıt duygularını ele vermektir. Ares de duygusal çırpınışlarını hoş karşılamayacaktı. Adam, kamuya açık olsun ya da olmasın, duygu gösterilerine ölümcül derecede alerjikti.

"Görüyorsunuz, Bayan Singh, oğlum arkadaşları ve ailesi ile çevrili, mutlu ve rahat. Bizden çok uzun yıllar uzak kaldı. Artık ait olduğu yere geri döndü."

Sanki onun dikkatli bakışlarını fark etmiş gibi, Ares başını kaldırdı.

Ağzı kıvrılmış, gözleri parıldayan Ares, sanki bambaşka bir insan gibiydi. Dolly'nin hiç tanımadığı bir insan. Dolly aniden, babasının haklı olup olmadığını merak etti. Ares eve kalıcı olarak dönmeyi planlıyor muydu?

Bu senin için iyi, dedi mantıklı ses. Onun hayatından çıkmak istiyordun, hatırladın mı?

Patronunun gülümsemesi, onu görünce birazcık soldu, ama kadını bırakmadı, hatta yavaş danslarını bile durdurmadı. Ama o delici gözleri... onu o yoğunluğu ile onu yiyip bitirdi.

Orada hareketsiz dururken cildi karıncalandı, sanki yine iğneyle tutturulmuş bir kelebek gibi hissetti. Kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür çalıyordu ve Demetrius'un ona bir şeyler söylediğinin farkındaydı. Teklif ediyordu

Onu hemen eve giden bir uçağa bindir. Burada ona ihtiyaç olmadığını kesin bir dille uyar.

Onun mantıklı, hayatta kalma içgüdüğü olan kısmı, bu teklifi kabul etmek istiyordu. Hatta belki de Ares ile imzaladıkları saçma sözleşmeyi ona anlatıp, bir şekilde iptal etmesini rica etmek istiyordu. Eğer bu karışıklığı bu karmaşayı çözebilecek biri varsa, o da bu adamdı.

O zaman buradan çıkıp bir daha geriye bakmayabilir, Ares'i zihninden ve olması gereken diğer yerlerden olmaması gereken diğer yerlerden de silebilirdi. Başka bir şirkette yeni bir başlangıç yapabilir, kendi dünyasından o kadar uzak, sanki Mars'tan gelmiş gibi olan bir adama duyduğu bu saçma çekicilikten kurtulabilirdi.

Ares'in yüzünde kalın bir kaş kıvrıldı, sorgulayan ifadesi uzaktan bile açıkça görülüyordu. Avluda yavaşça dolaşması bile durdu. Kollarındaki kadın, omzunun üzerinden Dolly'yi buldu. Kaşlarını çatarak düzgün kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

Sanki derin sulardan yüzeye çıkmış gibi, sesler ve hisler Dolly'nin kafasına geri döndü. Kaçabilirdi ya da zor bir zamanda desteğini hak eden adamın yanında durabilirdi.

Geçici korkusunu silkelemek istercesine başını salladı ve yaşlı adama gülümsedi. "Cömert teklifiniz için teşekkür ederim, Bay Demetrius. Ama burada yapmam gereken bir işim var. Bu iş biter bitmez..." Gözlerinde yavaşça yayılan öfkeye rağmen titremekten kaçındı. "...gideceğim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kibirli, sinir bozucu — iki saat boyunca onu görmezden gelmeye nasıl cüret ederdi — eski patronu Dolly'ye yaklaşmaya tenezzül ettiğinde saat on geçmişti. Büyükbabası ve büyükannesi kısa bir konuşmanın ardından emekliye ayrılmış ve sevimli küçük

dans ettikten sonra yatmaya çekilmişken, ailenin geri kalanı ve arkadaşlar hala partiye devam ediyordu.

Esnemesini bastırarak Dolly koltuğuna daha da gömüldü. Demetrius ailesinin kuzenlerini, teyzelerini ve arkadaşlarını çok daha fazla tanıyordu.

hiç umursamadığı kadar.

Uzun ve kafa karıştırıcı tanıtımlar sırasında, bir şekilde "Ares'in hizmetçisi" konumuna indirgenmişti. Bu, ikisine de, özellikle de üvey kardeşlerine yönelik bir hakaret gibi görünüyordu. Sanki kardeşleri, onun sürekli ilgisi olmadan işlev göremez onlara yönelik bir hakaret gibi görünüyordu, özellikle de üvey kardeşleri tarafından. Sanki kardeşleri onun sürekli hizmetleri olmadan işlev göremezmiş gibi.

Soğuk uzo'dan bir yudum alarak, ayın gümüş ışığıyla yıkanan tepelere, sonsuz gökyüzüne uzanan zeytinliklerin ve selvi ağaçlarının karanlık silüetlerine baktı. Uzaklarda, İyon Denizi sıvı obsidiyen gibi parılıyordu. Bu, bütün gece boyunca hayranlıkla izleyebileceği bir manzaraydı. Yine de, bu muhteşem ortamın ortasında bile, gergin bir atmosferin farkındaydı.

Ares'in onu köpekbalıklarına atmaya karar vermesinin nedenini, sadece onun labirent gibi zihni bilebilirdi.

Ama yorgundu, uzo içmeye karar vermeden önce içtiği iki kadeh şarap yüzünden biraz başı dönüyordu ve Ares nihayet avlunun en arkasında bulunan küçük masaya oturduğunda kendini gereksiz hissediyordu.

Aniden, yıldızlarla bezeli gecenin üzerinde gölgeli muhafızlar gibi nöbet tutan uzak dağlar bile gölgeli muhafızlar gibi duran uzak dağlar bile önemsiz görünüyordu.

Gözlerini kapatan Dolly derin bir nefes aldı. Karnı beklenti ve rahatlama ile titriyordu ve... engelleyemediği coşkulu bir sevinçle.

Korkak olduğu için, vücudundaki her hücrenin dikkat kesilmediğini, onun topraksı, meşe yosunu kokusunu ciğerlerine çekmediğini, bakışlarının yüzünü taramasından zevk almadığını iddia etti.

Gözlerini açtığı anda ilk fark ettiği şey, duvardaki kullanışlı küçük aplik lambasının, onun keskin hatlı yüzünü nasıl aydınlattığıydı. Sonra, saç çizgisinden elmacık kemiğinin eğiminden aşağıya doğru uzanan ve üst dudağını neredeyse ikiye bölen iki inç uzunluğundaki yara izi vardı.

Farkındalık için kapladı, cildi karıncalandı, sanki adam elektrik dalgaları yayan devasa bir enerji kaynağıymış, onu bulmak için ayarlanmış

ve içine dalmak için ayarlanmış devasa bir enerji kaynağıymış gibi. Parmakları, yara izinin pürüzlü, kabarık derisini izlemek için seğirdi.

Çenesinde kalın sakallar vardı ve gözleri, uyanık olmasına rağmen, koyu gölgelerle çevriliydi. İnce keten gömleğinin beyazı, zeytin rengi teninin canlılığını vurguluyordu.

zeytin rengi teninin canlılığını vurguluyordu. Bir parçası ona atılmak, ona dokunmak ve her zamanki gibi sağlam ve kibirli bir şekilde yanında oturduğundan emin olmak için onu kucaklamak istese de, rahatça nefes aldı.

"Sence bu beni çirkin mi yapıyor?" dedi, onun bakışını takip ederek.

O, onun bakışlarını karşıladı ve orada dönen gri fırtınanın altında sabit kaldı. O... kızgın değildi, ama sakin de değildi. Ares nadiren duygularının onu ele geçirmesine izin verirdi. Peki şu anda onun parlak zihninden neler geçiyordu?

"Görünüşüne bu kadar önem verdiğini bilmiyordum," diye alaycı bir şekilde sordu, ses tonunun neşeli olmasına sevindi. Başka bir erkekte olsa, bunu kibir ya da hatta güvensizlik olarak nitelendirirdi.

"Umursamıyorum," dedi, elini yanağına götürerek. "Ama burada, üvey kardeşlerimin yanında, o sıksa, korkmuş genç olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan edemiyorum."

Kötü şöhretli ağabeyleriyle tanışan Dolly, onu suçlayamazdı. Titreyen parmaklarına bir iş vermek için bileğindeki çelik bileziği oynadı. "Sana en küçük denirdi,

Geçen yıl bir dergi kapağında en seksi teknoloji meraklısı olarak gösterilmişti, hatırlıyor musun? Şu anda ise... toplumumuzun standartlarına göre yara izleri erkeklerin güzelliğini artırıyor.

"Nasıl yani?" dedi, gözlerinde "*Bana bu lanet dünyayı açıkla*" diyen ilgi dolu bir parıltıyla.

Omuz silkti. "Bilmiyorum... Sanırım deneyim ve karakter gibi saçmalıkları ifade ediyorlar."

"Ve bir kadın için aynı şey geçerli olmaz mı?"

"Muhtemelen hayır. En iyi ihtimalle, estetik ameliyat olmadan dolaşmak *cesaretin bir göstergesi* olur."

Adam başını salladı. "Bu seferlik sistem benim lehime mi çalışıyor?"

Onun kuru ses tonuna güldü. "Bunu bilemem, Ares.

Sen 1,93 metre boyunda, tanrı gibi görünümlü, ekstra büyük bir beynin var ve seni açıkça çok seven, güçlü ve nüfuzlu bir aileden geliyorsun. Belki iki ahmak hariç," dedi kendini durduramadan. Kızarak sandalyesinde dikleşti. "Üzgünüm, ben..."

"Özür dileme. Onlarla tanışmanın şüpheli zevkini yaşadığını gördüm."

"Evet. Ve baban. Oldukça... ilginç bir üçlü." Kaşlarını çattı. "Neden beni kurtarmaya gelmedin?"

"Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünmüyordun." Onu daha önce hiç rahatsız etmemiş olan aynı yoğunlukla inceledi. "Onlarla başa çıkmanı izlemek eğlenceliydi."

"Beni buraya bu yüzden mi çağırdın? Aile üyelerine karşı bir tür kalkan olarak kullanılmak için mi?"

"Kalkan olarak değil, tampon olarak. Bunu biliyorsun."

Omuzları uzun bir nefesle yükselip alçaldı. "Ailenizin dinamiklerinin ortasına girmek istemiyorum. Beni bir davetsiz misafir olarak gördükleri açık." Onun bakışlarını tutarak tereddüt etti.

"Hadi Dahlia, söyle bakalım." Sesinde sabırsızlık vardı. "Ailem, sanki tek bir dürüst sözle parçalanacakmışım gibi etrafımda dolanıp durmaktan bıktım.

parçalanacakmışım gibi etrafımda dolanmalarından bıktım. Sen de bana nazik davranmak zorunda değilsin."

"Seni strese sokmak istemiyorum."

"Burada olmak zaten beni otomatik olarak strese sokuyor. Sadece kardeşlerim ve ailemiz arasındaki farklı gerilimler değil. Bütün bunlar... geniş aile ve arkadaşlar, bu kutlama, gürültü, sürekli neşe, tanımadığım bir sürü insanın elimi sıkmaya gelmesi, bana dokunması, sarılması..."

Zaten çizilmiş yüz hatları bir grimasa dönüşmüştü, keskin uçlu parmakları şakaklarında beyaz bir iz bırakıyordu.

Dolly içgüdüsel olarak onun bileğini tuttu. Spor saatinin altında nabızı düzenli bir şekilde atıyordu, parmakları kendi iradesiyle saçlarla kaplı cildine daha fazla dokunmak için yayıldı.

Bakışları, Dolly'nin onu tuttuğu yere odaklandı.

Kızaran Dolly geri çekilmek istedi ama adam diğer eliyle Dolly'nin parmaklarını kapattı ve onu orada tuttu. Basit, cinsel olmayan temas bile, sanki bir anahtar açılmış gibi vücudunu canlandırdı. Dolly yutkundu ve konuşmalarını tekrar gözden geçirdi.

"Onlara duysal aşırı yüklenmenin çok fazla olduğunu söyleyemez misin? Boşluğa ihtiyacın olduğunu?"

"Ve büyükbabamın kutlamasını mahvetmek mi? Arabella bana benim hastalandığım için kutlamayı iptal ettiklerini, tüm bu süre boyunca sonsuz bir cenaze töreni gibi olduğunu söyledi. Annem hafta sonları hariç

"Dürüst olmak gerekirse, onlar büyükbabamın evliliğini benim iyileşmem kadar kutluyorlar."

. "Dürüst olmak gerekirse, büyükbabamın evliliğini kutladıkları kadar benim iyileşmemi de kutluyorlar."

Dolly, protestolar dudaklarına yükselirken bile başını salladı. En azından annesi ve babasının bu gürültülü kutlamanın onu nasıl etkilediğini görmelerine izin vermesini diledi.

eğer şimdi, büyük bir kazadan sonra hala iyileşme sürecindeyken onlara güvenmiyorsa, ne zaman güvenecekti? "Ares, sence de..."

"Babamın sana ne dediğini söyle," diye sözünü kesti, sanki ne söyleyeceğini biliyormuş gibi.

"Bana eve dönmem için birinci sınıf bilet almayı teklif etti. Annen ise benimle göz teması kurmakta zorlandı."

Ondan hoşnutsuzluk yayılıyordu. "Bu kadar doğrudan bir hamle yapacağını düşünmemiştim. Annem ise benim için endişeleniyor."

"Endişelenmesi normal. Babanın bu fırsatı seni yeniden kazanmak için kullanmak istediği açık.

fırsatı seninle yeniden bağ kurmak için kullanmak istediği açık. Belki de aranızdaki uçurumu kapatmak için."

"Bütün bunları iki saatte mi tahmin ettin?"

"Bu arada beni ürküten iki ahmağın aksine, baban benim gelişimden gerçekten rahatsız oldu."

gerçekten yorgun olmalıydı, çünkü ancak şimdi bağlantıları kuruyordu. "Ben sadece bir asistanım. Neden senin kalıp kalmama konusunda benim sözüm olduğunu düşünüyor?"

"Çünkü ben öyle bir şey ima etmiş olabilirim." "Tam olarak neyi ima ettin?"

"Seninle iş dışında bir ilişkimiz olduğunu."

Dolly'nin midesi birdenbire ağırlaşmış gibi hissetti. Sonuçta her şeyi hatırlamış mıydı? "Ne tür bir ilişki?"

Kollarını masanın üzerinde kavuşturarak, uzun bir süre onu inceledi ve sonra şöyle dedi: "Onlara senin, beni güzelliğinle zincirleyen ve bunca yıldır eve dönmeme izin vermeyen

bir cadı olduğunu ve güzelliğiyle beni kendine bağladığını, bunca yıldır eve dönmeme izin vermediğini söyledim. Bilirsin, siren ve Ulysses gibi."

"Bu çok abartılı ve..." Başını salladı. "Aman Tanrım! Yine o küçük droid üzerinde çalışmaya mı başladın? Çünkü bu, bir yapay zeka botunun üreteceği saçma sapan bir şey gibi geliyor."

O güldü ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluştu. Zeytin rengi teninde beyaz dişleri parladı ve utangaç bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Bu satırlar, sorduğumda botun verdiği cevaptı."

"Sorunun ne olduğunu bilmek korkutucu." Sonra oldukça dramatik bir iç çekişte bulundu. "Senin botun hepimizi batıracak, değil mi?"

Kafasını sallarken dişlerini alt dudağına geçirdi. "Sen çoktan gemiyi terk ettin. Neden umursuyorsun ki?"

"Teknik olarak gemiyi terk etmedim," diye karşılık verdi. "Başka bir şirkete geçmedim."

"Hayır, sadece okyanusa atlamaya karar verdin, *değil mi?*"

"Konudan sapıyoruz. Ailene benim hakkımda ne söyledin?" "Seninle nişanlandığımızı. Evleneceğimizi," diye ekledi, açıklığa kavuşturmak için.

Dolly'nin midesi, sanki açık denizde bir gemide sarhoş gibi sallanıyormuş gibi bulanıyordu.

"Görünüşe göre kazadan hemen önce aileme söylemişim."

Yani kazadan önce nişanlandıklarını söylemişti, ilk adım olarak kararlaştırdıkları gibi. Ama annesi hatırlatmıştı. Bu da onun planlarını, imzaladıkları sözleşmeyi, itirafını ya da reddini hatırlamadığı anlamına mı geliyordu?

"Çok solgun görünüyorsun, Dahlia."

Okyanustan esen hafif bir rüzgâr yakasını dalgalandırdı ve ona pürüzsüz, gergin göğüs kaslarının kenarını görme fırsatı verdi.

Yutkunarak, gözlerini kaçırdı ve titrek parmaklarını

"Onların benden nefret etmelerine şaşmamalı. Senin hasta olduğun zaman burada olmaya tenezzül etmediğimi düşünüyorlar. Ama şimdi iyileştiğin için koşarak yanına geldim."

"Burada olmak umurunda değildi. Gerçek bu."

Yanakları kızaran Dolly ona baktı. "Buna kızgın mısın?" diye sordu, sözlerinde şaşkınlık vardı. "Buraya kadar uçmam mantıklı değildi, Ares. Sen..."

Elini kaldırarak, özrünü kesip sözünü kesti. "Neden sahte nişanlandığınızı bana söylemedin? Annem, diğer herkesten önce, kazadan hemen önce telefonda ona söylediğim şeyi bana hatırlatmak zorunda kaldı.

kazadan hemen önce ona telefonda söylediğim şeyi hatırlatmak zorunda kaldı."

Hava ılık olmasına rağmen, Dolly titremeye başladı. Parmaklarıyla boynunu ovuşturdu. "Ben..."

"Sen kabul ettin, değil mi?"

Gözlerindeki şüphe onu çok kötü hissettirdi. "Evet, tabii ki."

O arkasına yaslandı. Onu izliyor, o bakışıyla onu delip geçiyordu.

Parmaklarını masanın üzerine koyarak, çeşitli seçenekleri gözden geçirdi. "Beni aradığında, yedi haftalık komadan yeni uyanmıştın. Tek düşündüğüm şey senin iyi olduğundu. Beynim tam olarak çalışmıyordu. Rahatlama ve mutluluk dalgasının üzerindeydim."

Bu çoğunlukla doğrudu.

O memnun görünmüyordu ama en azından konuyu geçmişti. "Yani plan, nişan ve yakında yapılacak düğün fikrini kullanarak kardeşlerimi davayı düşürmeye ikna etmek miydi?"

"Evet," dedi Dolly, boğazı dikenlerle dolu bir şekilde. "Onlara, varlıklarının her an benim olabileceğini göstermenin bir uyarı olacağını düşündün. Doğrudan tehdit, bir daha asla senin bir kuruşuna bile dokunmalarına izin vermeyeceğin olacaktı. Dört yıl önce yaptığın gibi bir daha asla onların yardımına koşmayacağın."

"Aile şirketine yardım ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"İhracat şirketine yirmi milyon Euro yatırım yaptığını ve şirketten zimmetlerine geçirdikleri parayı ödediğini biliyorum, evet." Diye iç geçirdi. "Bana güvendin."

"Hâlâ

güveniyorum."

"Ama?" dedi, nefesi kılıç gibi kesilmişti.

Kafasını sallayarak onu reddetti. "O planı uygulayacağız ve nişanımızı büyük bir gösteriyle kutlayacağız. Bu da onlara benim için bazı etkinlikler planlama fırsatı verecek." Gözlerinde bir anlık kırılmanlık gözlerinde bir anlık kırılmanlık belirdi. "Ailem ve Arabella ile ilişkimi düzeltmek istiyorum."

"Anlıyorum," dedi kadın. "Ama onlara büyük bir yalanla başlıyorsun."

Başparmağının ucuyla kızın parmak eklemine bastırdı. "O kadar da abartılı değil, değil mi?"

Kalbi göğüs kafesine çarptı, tüm varlığı dokunduğu o deri parçasına gömüldü. "Ne demek istiyorsun?"

"Uzun zamandır hayatımdaki tek kadın sensin, Dahlia. Beni çok iyi tanıyorsun. Ve bu lanet olası baş ağrıları..." Parmaklarını şakaklarına bastırdı, ağzı gerginlikle kıvrıldı. "Şu anda güvenebileceğim tek kişi sensin."

"Ailenin herkes bu ikisi gibi değildir herhalde?"

"Hayır, ama bu Sergio ve Stefano'nun beni manipüle etmek için onları kullanmayacakları anlamına gelmez. Bu davayı uzatmalarını engellemeliyim,

Ailenin geri kalanını incitmeyecek bir şekilde. Anne ve baba, zaten anlaşmazlık içindeler," diye ekledi. "Birbirimize düşman olmamızın skandalı büyükannemle büyükbabamın kalbini kıracaktır. Bu yüzden bunun kamuoyuna duyulmasını engelledim."

"Seni dava ediyorlar, Ares. Hakları olmayan servetinin büyük bir kısmı için. Bir noktada, geri kalanlarına

"

"Hayır. Bu sadece onları incitir. Özellikle annemi ve belki de babamı." Onu korumak için hiçbir şey yapmayan bir adama olan sadakatini sorgulama ihtiyacı Dolly iç çekmeyi zorlukla engelledi.

Yalanların içinde yalanlar... Gözleri bağlı, oraya nasıl geldiğini hatırlamadan bir tür oyuna girmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Ona gerçeği söylemek daha iyi olmaz mıydı? Eğer sonsuza kadar burada kalacaksa, tüm bu karmaşayı ortaya çıkarmak daha iyi olmaz mıydı? Ama bunu yaparsa, *sonrasında* olanları, onun kendisine neden bu kadar tiksindiğini de açıklamak zorunda kalacaktı. Neden ona bu kadar kızgın olduğunu.

İkisi de imzaladıkları evlilik sözleşmesini nereye sakladığını bilmiyordu. Ares'in umduğu gibi nişan tek başına aptal kardeşleri engellemeye yeterse, on ay sonra evliliklerini feshedebilecekleri zamana kadar anlaşmaları konusunda kafasını kuma gömüp on ay sonra evliliği feshedebilene kadar anlaşmaları konusunda kafasını kuma gömebilir miydi?

Belki o zamana kadar Ares iyileşecek ve onun artık sözleşmeli karısı olmadığı için rahatlayacaktı.

Yine de, en son ihtiyacı olan şey, gizlice evlendiği, hakkında çok fazla karışık duygular beslediği adamla sahte bir nişan girmektir.

"Dahlia..." dedi, başparmağıyla bileğini okşayarak. "Bana neyi söylemiyorsun?"

Onun gözlerine bakarken kalbi hızla çarpmaya başladı. "Benden çok şey istiyorsun, Ares." Bu, aylar önce "küçük bir iyilik" istediğinde söylemesi gereken şeydi.

Elini çekip sandalyesine geri oturdu, bakışları onun gözlerine saplanmıştı. "Ya büyükbabanın taşınması için para vermeyi teklif edersem?"

Geçen yıl incelediğin o yardımlı yaşam topluluğu mu? Hayatının geri kalanı boyunca mı?

Dolly ona baktı, bu kez göğsü suçluluk duygusuyla sıkıştı. Bu, evlilik sözleşmesini imzalaması için ona verdiği parayla yaptığı şeyin aynısıydı.

Sonra, büyükbabasının hareket kabiliyetinde giderek artan sorunlar yaşadığını ve

Ares'in kazasından hemen önce, yaşlılar için bakım evleri bakım evlerini araştırdığını hatırlaması da şok ediciydi. Tam da ilişkilerine daha objektif bakabileceğini düşündüğü anda... "Beni satın alabileceğini mi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Bu soru kendi kulağına da kibirli ve kendini beğenmiş gelmişti, çünkü o, onun serveti için olmasa da, kendini ona çoktan satmıştı.

"Seni satın almak mı?" diye homurdandı, çenesini sıkarak.

Kafasındaki karışıklığı gizlemeye çalışırken yanakları kızardı.

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Hayatındaki en büyük endişeni ortadan kaldırıp bana zamanını ve dikkatini verebilmeni sağlamak, seni *satın almak* mı oluyor?"

Yüzünde hoşnutsuzluk belirdi.

"Bu çizgiyi aştın," dedi, dudağını ısırarak. "Bütün bu olay beni çok şaşırttı."

"Elbette öyle. Özellikle de, açıkça görülüyor ki, beni içermeyen yepyeni bir hayat kurmuşsun."

Hayatındaki yerini kabullenmeyi umarken, ayrıldıkları yedi uzun hafta boyunca

ayrıldıkları yedi uzun hafta boyunca, fark ettiğinden daha fazla ona bağlandığını fark etmişti. Kaybolmuş ve kafası karışmıştı, hatta yas tutuyordu.

Sanki bir arkadaşını ve bir partnerini kaybetmiş gibi hissetmişti, ama ikisinin de gerçek faydalarından hiç yararlanamamıştı.

Ama bunu onunla paylaşmasının imkânı yoktu. Ya ona gülecekti ya da onu tekrar kovacaktı.

Parmaklarını karnının üzerinde birleştirip, gergin bir sesle konuştu. "Teklifimi yaptım, şimdi bunun gerçekleşmesini sağlayacağım."

Göğsü, hızla nefes alıp vermesiyle yükseldi. "Buna zorlama denir. Ve buna gerek yok. Doktorları hareket etmesine izin verir vermez, uzun süreli bakım tesisine nakledilecek. Yeterli fonu ayarlayabildim."

"New York'un kuzeyindeki ev mi?"

Tanrım, ama adam tek bir ayrıntıyı bile unutmamıştı. "Evet."

"O yerin çok pahalı olduğunu söylemiştin."

Kadın iç geçirdi. "Birikimim var. Bana her zaman iyi maaş verdin ve ben de bazı hisse senetlerimi sattım." Adam daha fazla soru sormadan, kadın şöyle devam etti: "Kalacağım ve sana her konuda yardım edeceğim. Ancak şunu bilmeni isterim

sahte nişan ve bunun getireceği her şeye aşırı dirençle razı olduğumu belirtmek isterim."

"Not edildi," dedi Ares hiç tereddüt etmeden.

"Ve sen o aptalları yenmenin bir yolunu bulduğunda ben gideceğim."

Ares öylesine kızgındı ki, boğazında yanma hissediyordu. Bu hissi sevmediğini söylemek yetersiz kalırdı.

Onun kararının mantıksızlığını daha da az seviyordu.

Dahlia'yı burada, bir zamanlar en savunmasız olduğu bu ortamda görmek, kendine güvenini geri kazanacağını düşünmüştü.

Onun varlığıyla dünyasının tersine döndüğünü hissediyordu. Yalnız olmadığını, tanıdık yüzler arasında bir yabancı olmadığını, hayatı boyunca onu takip eden bir duyguyu.

Ama onun hala görevinden ayrılmakta, *ondan ayrılmakta* ısrarcı olması, bu duyguyu geçici hale getiriyordu.

Nefes almakta zorlanıyormuş gibi hissediyordu. On iki yaşındayken Sergio ve Stefano'nun onu çiftlik evlerindeki devasa su haznesine yüzünü batırdıkları zaman çok net hatırladığı bir his.

Çevresindeki dünyayı onsuz idare edemeyeceği düşüncesi bile onu rahatsız ediyordu.

Gözlerini onun üzerinde gezdirirken, bir farkındalık dalgası içini kapladı.

Sıkı örgüsü, keskin hatlarını ön plana çıkarıyordu. Yüksek Alnı, burnunun keskin, yukarı doğru eğimli ucu ve ince ama geniş, kiraz rengi dudakları... Yüz hatlarının hiçbirisi geleneksel değildi. Yine de, yüzünün tuvalinde bir araya gelen

bir sanatçının canlı bir sahne çizmek için bir araya getirdiği bireysel vuruşlar gibi, çarpıcı bir zeka ve ince bir güzellik yayıyordu.

Bu, insanın takıntılı hale gelebileceği bir yüzdü. Üst dudağının eğimindeki doğum lekesi, köprücük kemiğinin narin kıvrımı, boynunun kavis... parmakları, her santimini izleme ihtiyacı ile titriyordu. her santimini izleme ihtiyacı ile titriyordu.

Parmak uçlarını onun tenine batırmak, zırhlı yelek gibi giydiği o soğukkanlılığı parmaklarının altında buruşana kadar lekelemek istedi.

Neden onu terk etmek için bu kadar çaresiz olduğunu ona söyleyene kadar.

Duyulmak için ılık atan diğ er pek çok duygu gibi, bu da ham ve ısrarcıydı. Asistanına karşı duyduğu bu keskin farkındalık ve uyanmakta olan ekim.

Bu ekicilik, şu anda ihtiyacı olan son şeydi, fazladan bir yük.

Bu ekim, şu anda ihtiyacı olan son şeydi, sürekli yakınlık gerektiren bir durumda yakalandıklarında ekstra bir karmaşıklık yaratıyordu. Bu durum, sürekli yakınlık gerektiren bir durumda sıkışıp kalmışken. Ve bu, ona daha önce de bu farkındalığı ve çekiciliği hissetmiş olup olmadığını merak ettirdi.

Profesyonelce olmadığı ve onu bu kadar... kontrolsüz hissettirdiği için bastır mış mıydı? Bunu ona hiç itiraf etmiş miydi?

Çünkü şu anda sınırları korumakta kesinlikle başarısız oluyordu, özellikle de onu nişanlısı olarak tanıtıyordu.

"Doğru," dedi, bu yeni farkındalığı henüz ele vermemek için, "Senin tüm flört, romantizm ve bebek planlarını unutmuşum."

Omuzları düzleşti, yumuşak kumaştan yapılmış kolsuz bluzun kumaşı göğüslerine sıkıca yapıştı. Asılı aplikten gelen ışık, yüksek elmacık kemiklerini ve dudaklarını aydınlatırken, yüzünün geri kalanını çekici gölgelerle kapladı. "İstediğin kadar benimle alay et. Ama hayattan ne istediğime dikkat etmekte

"İki gayri resmi randevu nasıl geçti?" Sol gözünün arkasındaki zonklayan, çarpıntı yapan ağrı, Dahlia'nın sol göz

"İki gayri resmi randevu nasıl geçti?" Sol gözünün arkasındaki zonklayan, çarpıcı ağrı, Dahlia'nın kanlı bir slayt gösterisi gibi zihninde dolaştıca daha da şiddetlendi.

"O adamlardan birinin Atlantik'i açıp seni takip etmesini ve senin için benimle kavga etmesini mi beklemeliyim? Senin ve onların kalplerini oynadığını biliyorlar mı?"

Yanaklarına hızla renk hücum etti, dudakları onun yakalamak istediği bir nefesle aralandı.

kendi dudaklarıyla yakalamak istedi. "Ne?" Sesi yükseldi, yarı hırıltı, yarı ciyaklama, dikkatleri üzerlerine çekti. Parmaklarını masanın üzerine koydu. "Onlar randevu bile değildi. Daha çok bodegada kahve içmek ve hastane kafeteryasında suşi yemek gibiydi. Hastanede geceleri beklerken tanıştığım iki rastgele adam. Her şeyden çok arkadaşlık içindi. N-nereden biliyorsun?"

"Christina söyledi."

"Bunu yapmaya hakkı yoktu. Beni gözetlemesi için ona para mı veriyorsun?" "Konuşuyorduk ve senin mantıksız davranışlarından endişelendiğimi söyledim.

davranışlarından endişelendiğimi söyledim. O da bana neler yaptığını anlattı."

Öfkesini dalgalar halinde yayarak öne doğru eğildi. "*Benim* mantıksız davranışım mı?"

Kendi kokusuyla daha da yoğunlaşan hafif bir yasemin kokusu, onun Burun deliklerini gıcıklıyordu. Başını eğip burnunu kokunun daha yoğun ve derin olduğu boynunun kıvrımına gömmek için yoğun ve karşı konulmaz bir dürtü hissetti. Sonra örgüyü parmaklarına dolayıp onu kendine çekecekti.

Bunun yerine, Ares sandalyesine geri yaslandı ve ellerini masanın altında kucağında yumruk yaptı. Açıkçası, kazanın sonucu olarak kafasında bir şeyler yerinden oynamıştı, çünkü asistanına ve tek gerçek arkadaşına şehvet duyması *hiç de* ona göre bir şey değildi.

Christos, bu sadece uygunsuz değil, aynı zamanda lanet olası bir rahatsızlıktı. Şehvet, sevgi ve hatta dostluk bağları onu hiç ilgilendirmemişti. Ama şimdi... her şey Dahlia'nın varlığıyla arka planda kalmış gibiydi.

"İyi maaşlı bir işi bırakıp romantizm, aşk ve tüm o... önemsiz şeyleri aramaya kararlısın. Bu mantıksızlık değil de nedir? Açıkça görülüyor ki, kazam sana itiraf ettiğinden daha fazla etki etti."

"Tabii ki etkisi oldu, Ares. Sen benim patronum, arkadaşım ve benim..." Boğazı yukarı aşağı hareket etti.

Denizden esen serin rüzgara rağmen, üst dudağında ter damlacıkları belirmişti. Yine, eğilip o dolgun dudağı yalamak, kendi dudakları arasında tutup emmek

dudaklarını kendi dudaklarıyla kavrayıp emmek için eğilme dürtüsü onu sardı. Ona dokunmak istiyordu, sadece nasıl hissedeceğini öğrenmek için değil, onu rahatlatmak için de.

Şehvet, onun anladığı biyolojik bir işlevdi. Ama onu bu kadar kişisel bir şekilde rahatlatma ihtiyacı, onun ... *Bana ne oluyor* böyle?

benim başıma geliyor? Lanet koma yüzünden beyni tamamen yeniden mi programlanmıştı?

Çenesi sıkı olan Dahlia, onun içinden hissettiği kadar sarsılmış görünüyordu. Ve bu, tersine, onu sakinleştirdi. O, tanıdığı en mantıklı, dengeli insandı. Bir şekilde, bunu atlatacak ve

rahat, uygun sahte dostluk düzlemine geri döneceklerdi. Dönmek zorundaydılar.

Melodramatik görünmeden, hayatta kalması buna bağlıydı.

"Kaza ve komaya girmen beni çok üzdü." Kahverengi gözleri gölgelerin içinde inanılmaz derecede geniş görünüyordu. "Bu olay, kendi hayatımı iyice düşünmemi sağladı ve hayatımın aldığı yönü beğenmediğimi fark ettim. Çelik ve kromdan yapılmış bir ofiste haftada seksen saatten fazla çalışmak istemiyorum." Ağzı kendini küçümsemeye büküldü. "On üç yaşımdan beri tatile çıkmadığımı biliyor muydun? Lise ve üniversite yıllarında iki işte birden çalıştım. İş hayatında büyük planlarım vardı."

"Ee, ne olmuş?"

"Ne olmuş yani?" dedi, gözlerinde öyle bir ateş ve sesinde öyle bir saldırganlık vardı ki, Ares bunu doğrudan dudaklarından tatmak istedi.

Bu da unutulmuş bir anı mıydı, yoksa Dahlia her zaman bu kadar ateşli miydi?

İkincisini varsaymak zorundaydı, çünkü içgüdülerinde bildiği tek sarsılmaz gerçek - ki bu, kazanın onu ne kadar değiştirdiğini gösteriyordu, çünkü içgüdüleri birdenbire onun pusulası olmuştu - onu hayranlık ve saygı duyduğuydu.

"Bu yeni, ateşli rüyalarını gerçeğe dönüştürecek efsanevi adamı buldun mu?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Sana romantik romanlara layık seks ve filmlerdeki gibi romantizm yaşatacak adamı mı?"

Gözleri onunkilerden kaçtı, ona olan öfkesi neredeyse somut bir güç haline gelmişti. Arkasında karanlık deniz sularının silüeti önünde, profili nefes kesici güzeldi. "Sen bir piçsin, Ares Demetrius."

"Affedersiniz? Cevabınızı duymadım," dedi, onu daha da kızdırmak için sabırsızlanarak. Belki o zaman kontrolünü kaybeder ve

kadının sakladığını görebilirdi. Ona vermek istemediği şeyi.

"Hayır. Yarısı bile iyi bir erkekle tanışmadım, tamamen mükemmel bir erkekle tanışmadım." Ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Büyükbabama değer verdiğime dair tek bir ipucu ya da işsiz olduğum ya da geçici sekslerden hoşlanmadığım gerçeği, onları başka yöne kaçırdı.

Görünüşe göre, ben de senin kadar flört dünyasından uzakım. İşte, mutlu musun?"

"Bu konuda feci bir şekilde başarısız olduğun için, evet," dedi, hiç suçluluk duymadan.

"Tanrım," dedi, parmaklarını yüzüne sürterek. "Ne kadar açık sözlü olabileceğini unutmuşum."

Tırnaklarındaki çatlamış oje, teninin rengiyle tezat oluşturuyordu ve bu, onun buraya gelmek için ne kadar yol katettiğini ve onun tartışmalı ailesinin arasında buraya ait olmadığını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Tüm dünya uzaklaştı ve aniden Ares'in görebildiği tek şey, kızın yüz hatlarının ne kadar keskinleştiği ve ne kadar kilo verdiği oldu.

Onun katı, titiz yaşam tarzının, kazasının, onun ihtiyaçlarını karşılamasını talep etmesinin onu nasıl etkilediği.

Ve şimdi dikkatini ona ve sadece ona yönelttiğinde, ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Sana bir teklif yapmama ne dersin?"

"Bence bana yeterince teklifte bulundun, teşekkürler," diye espri yaptı, koltuğuna daha da gömülerek başını geriye attı. Uzun, zarif boynu onun dikkatini çekti.

Onunla ilgili her şey, onun kilidini açıp oynamak istediği büyüleyici bir gizemdi ve onunla oynamak istediği büyüleyici bir gizemdi. Onu başka hiçbir erkeğin tanımadığı ve tanıyamayacağı şekilde tanımak için basit bir zevk uğruna.

Ayağa fırladı, sandalyesinin arkasına geçti ve şakaklarını kavradı. Şaşkın bir homurtuyla, onun dokunuşuyla irkildi ama o bastırmaya devam etti. "Rahatla, Dahlia."

Kadının parmakları onun bileğini sardı, bu dokunuş onu bir saat önce kuzenlerinin ateşlediği havai fişekler gibi sarsmıştı. "Bu... gerekli değil," diye fısıldadı kadın, gözleri rüya gibi büyüdü.

Ares'in vücudu, aynı parmakların onun penisini kavrayıp sertçe sıkıldığı canlı bir görüntüyle tepki verdi. *Tanrım*, hiçbir kadının masum dokunuşuna böyle tepki vermemişti. Masum ya da değil, hiçbir kadının kendisine dokunmasına izin vermezdi.

"Senin de açıkça belirttiğin gibi," dedi, sesi boğuk çıkıyordu, "Senden çok şey istiyorum, *değil mi?* O yüzden belki de sana bakma zamanım gelmiştir."

İnanamama duyusuyla kaplı, tırtıklı bir kahkaha dudaklarından kaçtı.

Parmak uçlarını sıkı daireler çizerek çevirdi. Kahkahası kesildi.
"Merak etme, Dahlia. Bunu sadece, karşılığında verimlilik ve sadakatle

verimlilik ve sadakatle geri ödeyeceğini
bildiğim için yapıyorum." "İşte bu benim
tanıdığım patron."

Gülümseyerek, parmak uçlarını şakaklarına bastırdı ve saç çizgisini geçerek kalın saçlarına doğru sürükledi. Nazikçe ovuşturduğunda, sıkı dudaklarının arkasından bir inilti sızdı. Ses sinirlerini titretti ve etraflarındaki her şeyi dışladı.

Eğilip o iniltiyi dudaklarından tatmaktan kendini alıkoymak için kaslarını sıktı. Sanki tüm hormonal, kontrol edilemez ergenlik dürtüleri bir günde bir anda onu vurmuş gibiydi.

"Önümüzdeki birkaç haftayı bir mola, eğlenceli bir macera olarak düşün. Kim bilir? Ailem beni o kadar çıldırtabilir ki, ben bile katılabilirim."

Kahverengi gözleri neşeyle parıltıyordu. "Sen mi? Eğlence mi?"

"Neden olmasın? Christina ve yeni CTO her şeyi yoluna koydu. Ve bu lanet olası baş ağrıları başlamadan önce bir iki saatten fazla çalışamıyorum. Neden bu... nişanı tatil olarak görmüyoruz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bir ay boyunca muhteşem bir plajda güneşlenip, lezzetli yemekler yiyip, manzarayı seyrederek geçiremeyeceğin için bana tek bir iyi neden söyle.

. İş için benimle belki bir iki saat geçirirsin. New York'a döndüğümüzde, mükemmel erkeği aramaya

. Teklifim bu."

O iç geçirdi ve göğüslerinin inip kalkışı onu büyüledi. "Aramızdaki tüm sınırları bulanıklaştıracağız. Senin her zaman

yerinde kalması için ısrar ettiğin sınırları karıştıracacağız. Ayrıca, senin ne kadar eğlenceli olabileceğinden şüpheliyim." "Dürüst ol, Dahlia.

Sonunda

"Ne?" Ellerini savurarak ayağa fırladı. Onu incelerken sözleri nefes nefese bir fısıltıydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne?" Ellerini iterek ayağa fırladı. Onu incelerken sözleri nefes nefese bir fısıltıydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni iyi yakaladım, değil mi?" Dişlerini göstererek gülümsedi. "Ve sen sürekli benim eğlenmeyi bilmediğimi söylüyorsun."

Kız onunla burun buruna gelirken, dudaklarından kelimeler ve küfürler fışkırıyordu. Parmakları onu kendine çekmek için kaşınıyordu

tüm o öfkeyi kendi vücuduna emmek için onu kendine çekmek için parmakları kaşınıyordu. Onu sakinleştirmek, okşamak ve ona tekrar tam güvenmesini sağlamak için onu ikna etmek için.

Çünkü bir zamanlar ona tamamen sahip olduğunu hissediyordu. Ve bir şekilde, onu kaybetmeyi başarmıştı.

Christos, onun kendisine ne kadar mükemmel uyduğunu hiç fark etmiş miydi? Onu bir kadın olarak fark etmesinin bu ani farkındalığı, ölümle bu kadar yakınlaşmasının bir yan ürünü müydü?

O anda, aralarındaki bu ani gerginliğin onu olması gerektiği kadar rahatsız etmediğini fark etti.

Tek umursadığı şey, Dahlia'nın yanında hayatın hem rahatlatıcı hem de büyüleyici olmasıydı ve onu asla bırakmayacaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bana eğlence listenizi gönderin.

Duşundan ıslak saçlarıyla çıkan Dolly, metne bakakaldı.

Ares'in Korfu'daki ailesinin evine geleli iki gün olmuştu. Bu sürenin çoğunu dinlenerek geçirmişti.

Sahte nişan göz önüne alındığında, Ares'ten ayrı bir yatak odasına yönlendirilmesi garipti. Ama bu, çok ihtiyacı olan bir rahatlamaydı.

Ares'in bu yeni halinin ne kadar kurnazca eğlenceli olduğuna hala inanamıyordu. Onun yanında olmanın verdiği baş döndürücü mutluluğu da engelleyemiyordu.

Christina ile Ares'in önümüzdeki birkaç ay boyunca droid üzerinde çalışacağı konusunda anlaşmaya varmışlardı. Ares'in bot ve yazılımı üzerinde çalışması, Dolly'nin onun e-postalarını yanıtlamak ve farklı Dolly aynadaki yansımasına baktı ve aptalca

Dolly aynadaki yansımasına baktı ve aptalca gözyaşlarıyla mücadele etti.

Christina ile yakın değillerdi — bir noktada

Ergenlik döneminde Dolly insanlarla nasıl yakınlaşacağını unutmuştu.

Ama aynı mahallede büyümüşlerdi, bu yüzden Christina

Dolly'nin anne babasını kaybetmesinin ve teyzesi ile amcasının yanına taşınmasının ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Teyzesi, sürekli eleştiri yağmuruna tutarak Dolly'nin, zorlu mali durumlarına yük olduğunu ona iyice hissettirmekle kalmamış, Christina bir keresinde Dolly'yi eve getirdiğinde, onun önünde öfkesini Dolly'den çıkarmıştı. Christina daha sonra bu konuyu açtığı anda, Dolly ona bir daha bu konuyu açmamasını rica etmişti.

Berbat ev hayatının başka hiçbir şeyi lekelemesini istemiyordu. Ve kesinlikle Christina ve Ares ile olan heyecan verici üniversite hayatını da. Dolly ellerine nemlendirici sürdü ve Christina'nın dün gece telefonda söylediklerini düşünerek Kendini düşünme zamanı gelmişti — büyükbabasını, teyzesini ve Ares'i değil.

Bu son görev bittiğinde hayatının nereye gideceğini düşünme zamanı. görevi bittiğinde hayatının nereye gideceğini düşünmenin zamanı gelmişti. Çünkü bu da öyleydi - başka bir görev, daha fazlası değil.

Evet, o iki randevuya çıkmıştı ama kendini kandırmanın bir anlamı yoktu. Randevuların amacı, bir partnerde ne istediğini keşfetmekten çok, Ares'in kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini kendine kanıtlamaktı.

Büyükbabası artık kalıcı olarak halledilmişken, artık kendi hayatı için yaşamasının zamanı gelmişti. Ve sadece romantizm ve randevular değil, kariyeri de.

Yıllar önce, iş hayatında kariyer yapmak için kolaylıkla bir devlet üniversitesine gidebilirken, Columbia Üniversitesi'ne gitmek için çok büyük miktarda kredi almıştı.

Ares, hayatına yanan bir güneş gibi girince, diplomasını bir kenara bırakmıştı. O zamanlar onun yükselen yıldızını takip etmek ona yaramıştı. Ares, ona sektörün bir yönetici asistanına ödediği maaştan çok daha fazlasını ödüyordu. Artık kendi diplomasını bitirmesinin zamanı gelmişti. Yine de, Ares'in ona verdiği kadar özgürlük ve öğrenme fırsatı sunan başka bir teknoloji şirketi iş pozisyonu düşünemiyordu, onun asistanı olarak bile.

O zaman, kendini bu rolle sınırlayanın Ares değil, kendisi olduğunu fark etti. Ondandır tek istediği, dış dünyayla bağlantısı olmasıydı. Eğer isteseydi, ona daha büyük projeler vermeyeceğini kim söyleyebilirdi?

Ve bu şekilde düşündüğünde, o kadar uzun süre onunla kalmış olmasının yanlış ya da aptalca bir şey olmadığını fark etti. Aslında, ona olan inancı çok doğru geliyordu.

Bana eğlenceli listeyi gönder.

Bana Dahlia'nın Rahatlaması Gerekenler listesini gönder.

Bana "Gergin Patronuna Takılıp Kalan ve Altı Yıl Hayatını Yaşayamayan Zavallı Yönetici Asistanı" listesini gönder.

Telefonu, Ares'ten aynı türden mesajlarla sürekli çalışıyordu.

Kalbini sertleştirmeye kararlı olmasına rağmen, ağzında bir gülümseme belirdi. Adamın aşırı odaklanması efsanevi bir şeydi.

Mesajları okurken omurgasından akılsızca bir heyecan geçti. tekrar okurken omurgasından akılsızca bir heyecan geçti. Daha önce onu ciddiye alacak kadar yorgun değildi, ama şimdi, uyanık ve dinlenmiş olarak kendini hazırladı. Birdenbire Ares Demetrius'un dikkatinin odağı olduğunu fark etmek, hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Çünkü bu her zaman bir proje ya da uygulama ya da algoritma olmuştur.

Ve kendine dürüst olursak, bu uzun zamandır arzuladığı şeydi. Onun, kendi arzuları ve korkuları olan bir kadın olarak görmesi. Bunun onun kazası yüzünden gerçekleşmiş olması, onun kontrolü dışındaydı.

Telefonundaki notlar uygulamasına gidip, daha genç ve daha az alaycı bir Dolly'nin hayatta keşfetmek isteyeceği her şeyi bir liste halinde yazdı. Bu listeyi onunla olan mesajlaşmaya yapıştırdı ve kendini sansürlemeden önce Gönder tuşuna bastı.

Adam, onu kalmaya ikna etmek için elindeki tüm araçları kullanacaktı — ki bu araçlar çok fazlaydı. Yeni keşfettiği bu alaycı cazibe de bunlardan biriydi.

Ancak, onun bu yeni hali ne kadar çekici olsa da, akıl sağlığını ve incinmiş kalbini kurtarmanın tek yolunun, mümkün olduğunca çabuk onun hayatından çıkmak olduğunu unutamıyordu.

* * *

Yarım saat sonra, Demetrius ailesinden kesinlikle çaldığı ipek bir bornoz giymiş olarak beyaz ve mavi yatak odasına çıkan Dolly, Ares'in çok İngiliz olan annesi Juliana'nın kendisini beklediğini gördü.

Yatak odasında, etrafında bir sürü hizmetçi koşuştururken duran yaşlı kadın, köylüleri ziyaret eden bir kraliçe gibi görünüyordu.

Sürpriz, Dolly'yi olduğu yerde durdurdu. Ares'in küçük kız kardeşi Arabella, annesinden ayrı duruyor ve gergin görünüyordu.

Ellerini karnının üzerinde birleştiren Dolly, tatlı bir gülümseme takındı. Bu kadın, oğlunu korumaya çalışan bir yabancıydı. Hem de Dolly'nin altın avcılığı pençesinden.

"Bayan Demetrius, sizi görmek ne güzel," dedi soğuk bir nezaketle. "Sizinle ve Arabella ile bu kadar çabuk bir bağ kurma seansı yapmayı beklemiyordum. Ares ve ben birbirimizi zar zor yakaladık."

Bu, matriarkaya emir vermek gibi geliyorsa, öyle olsun.

Buraya gelmesinin sebebi Ares'e karşı hissettiği sorumluluktı. Ares onu altüst etse bile, ona kayıtsız şartsız güveniyordu.

Kısacası, Ares'in ona ne yaparsa yapsın, onunla başa çıkabilirdi. Ama Ares'in ailesi başka bir meseleydi. Dolly, kimsenin kendisine çöp muamelesi yapmasına izin vermeyecekti. Teyzesinden yeterince çekmişti.

Juliana başını salladı ve hizmetçiler süitten hızla çıktılar. Arabella eşikte durdu, kalıp kalmayacağına karar verememiş gibi görünüyordu.

"Sana iki gün dinlenmene izin verdim, canım," diye başladı Juliana, Dolly'nin dişlerini ağrıtan şeker gibi tatlı bir sesle. "Ama bir belirli... standart, diyebilirim ki..." Demetrius ailesine girdiğinde korumak zorunda olduğu bir şey var.

Kenarlarından bile. Senin ve gardırobunun..." Oğluna çok benzeyen çelik grisi bakışları, baştan aşağı Dolly'ye değdi

Dolly'nin başından ayaklarına kadar dokundu ve bir şekilde onu aynı bakışla aynı bakışta "...bu standartlara uyduğunuzdan emin olmak için geldim. Ailemiz, arkadaşlarımız, hatta medya bile size odaklanacak. Eminim ki kendinizi veya Ares'i

kendini ya da Ares'i utandırmak istemeyeceğinden eminim."

Öfke alevleri Dolly'yi yaladı, ama o öfkesini kontrol altında tuttu.

Üvey oğulları

Ares'i kafası karışık bir çocuk olarak eziyet etmek mi? Ve oğlunun nişanlısını kendinden uzaklaştırarak ne elde etmeyi düşündü?

"Dokuz yıldır Ares'in yanında duruyorum ve ne onu ne de kendimi utandırdım," dedi, kadının gözlerine bakarak. "Ve madem belli ki beni aşağılamak için buradasın, işini kolaylaştırayım. Lütfen beni

enerjinizi ve çabalarınızı beni kendinizden uzaklaştırmak için boşa harcamayın. Ares bundan hoşlanmayacaktır. Onu sizlerden daha iyi tanıdığımı söyleyebilirim."

Cevabını beklemeden Dolly, giyinme odasına doğru yürüdü.

Bu dolap, kendi evini bulmadan önce teyzesinin evindeki merdiven altındaki yatak odasının iki katı büyüklüğündeydi. Juliana'nın yorumları aklında dönüp dururken, yetersiz gardırobunu inceledi.

Elbette, kıyafet seçimi sınırlıydı. Ama Ares ya da onun lanet ailesi, onun giyim tarzından utanıyorsa, bu onun sorunu değildi.

Dudaklarını ısırarak, kıyafetlerini karıştırdı ve beyaz keten şort ile bir anlık hevesle satın aldığı sarı kısa üstü seçti.

Sırtarak giydi. Boy aynasında kendine baktığında, karnının büyük bir kısmının açıkta kaldığını ve esnek kumaşın küçük göğüslerine yapıştığını fark etti.

İlk içgüdüğü kendini örtmekti.

Dolly, toplu olarak satın aldığı ve evde giydiği her zamanki bol tişörtlere uzandı. Ama dolabın dışında kimin durduğunu hatırlayınca durdu. Onu hafife alan ve ona karşı çekici olduğunu itiraf ettiği için bir keresinde oldukça acımasızca patlayan bir başkasının gri bakışları da onu durdurdu.

Onun patlamasından kaynaklanan acı hala göğsünü acı verici bir şekilde sıkıyordu.

Ares, onun itirafına neden bu kadar kızmıştı? O da onun servetinin peşinde olduğunu, onun karısı olmanın getireceği statü ve gücü gerçekten arzuladığını mı düşünmüştü?

Yoksa onu bir kadın olarak görmeye zorladığı için mi? Onun, kendisinin tasarladığı robot gibi olduğunu, sevgi hissetmediğini veya arzulamadığını mı düşünmüştü?

Bu hatırlatma, azalan cesaretini yeniden canlandırdı. Hala nemli olan saçlarını hızla ördü, güneş kremi ve dudak parlatıcısı sürdü ve sandaletlerini giydi.

Oturma odasına döndüğünde, Juliana ve hizmetçileri gitmişti. Ancak Arabella hala oradaydı.

Dolly'nin tüyleri diken diken oldu, çünkü genç kız ona "Lütfen annemin davranışını bağışlayın.

Ares için endişeleniyor."

"Senin suçun değil," dedi Dolly, odaya attığı her şeyi düzelterek. "Bana karşı bu kadar dostça davranmana biraz şaşırdım. Bu, zorba kardeşinin emri miydi?"

Arabella'nın gözleri büyüdü. "Ondan hiç korkmuyorsun, değil mi?"

"Öyle olmaya gerek yok," dedi Dolly, yarı yalan söyleyerek.

Ares'ten korkuyordu, ama onun küçük kız kardeşi ile aynı nedenlerden dolayı değil.

Senin için mükemmel bir erkek yok, Dahlia, ama ben...

Onun alaycı sözleri aklından çıkmıyordu.

Ya bu doğruysa? Ya Ares ile olduğu gibi başka hiçbir erkekle bu kadar yakınlaşamazsa? O zaman ne olacak?

Ares'in kazasını duyduğundan beri yaşadığı jet lag mı, kabuslar mı, yoksa büyükbabasının sağlığının hızla kötüleşmesi, rüyaları çok rahatsız edici ve uykusu en iyi ihtimalle huzursuzdu.

Sağlığı en iyi durumda olduğunda bile, büyükbabası coşkulu bir insan değildi. Dolly, büyükbabasının ona olan sevgisinden hiç şüphe etmemişti.

Ama bu, yıllardır kimsenin onu düzgün bir şekilde kucaklamadığı, hatta dokunmadığı anlamına geliyordu.

O rüyalardan birinden uyandığında, gözyaşlarına boğulmuş ve sarsılmış bir halde uyandığında, kucaklanmak ve dokunulmak için can atıyordu. O kadar çok ki, içinde derin bir boşluk hissediyordu.

Ve kendini dünyaya yeniden bağlamak için uzandığı yüz, özlediği dokunuş Ares'indi. Aynı özlem, ona arzularını itiraf etmek gibi radikal bir adım atmasına neden olmuştu.

Ancak onun tepkisi hâlâ canını yakıyordu. Hâlâ, dünyada tamamen yalnız olduğunu itiraf ettiği en derin yerlerine sert bir yumruk atıyordu. Uzun zamandır öyleydi.

"Dahlia? İyi misin?"

Dolly, Arabella'nın sesine gözlerini kırptı. Boğazı duygudan ağırıyordu ama hepsini geri yuttu. "Tabii ki."

Ares, ailesi kadar kötü olmayabilir, ama diğer zengin, ayrıcalıklı erkekler gibi kendi dünyasını seviyordu. Ve bunun için

her türlü yolu kullanacaktı. Onun yapısı gereği, bundan hiç vicdan azabı duymayacaktı.

Bunu unutmamalıydı.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" dedi Dolly, zorla gülümsemeye çalışarak. "Hala saat farkına alışamadım."

"Bana kardeşimden korkmamamı söylüyordun," diye ekledi Arabella.

"Doğru, korkma," dedi Dolly, yataktaki çarşafı düzeltirken. "O da senin ve benim kadar kusurlu. Hatta, sen de denersen onu daha kolay anlaması daha kolaydır."

"Anlaşılması daha kolay mı? Zekası korkutucu ve ben daha çocukken evi terk etti. Onunla hiçbir ortak yanı yok. Ve ben onu gerçekten tanımak istiyorum, o... burada mutlu olmadığını karar verip bizi tekrar terk etmeden önce."

"Bu..." Dolly, Arabella'nın gözlerindeki bakışı fark edince kendini durdurdu.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu ama onları akıtmadı. "Diğerleri gibi bana yalan söylemediğin için teşekkür ederim, Dahlia." Genç kadının ağzından kesik kesik bir kahkaha çıktı

genç kadından keskin bir kahkaha çıktı. "Kardeşimle bir ilişki kurmak istiyorum. Ama onu manipüle ederek ya da duygusal olarak şantaj yaparak değil."

Dolly başını salladı, kalbi onunla birlikte attı. En azından, Ares de bunu istiyordu. Arabella'ya yardım etmek, onun yapabileceği ve seve seve yapacağı bir şeydi.

Belki Ares, Arabella ile daha derin bir bağ kurarsa, dış dünyayla bağlantısı olarak Dolly'ye o kadar ihtiyaç duymazdı.

Belki Arabella onun yanında olursa, o sersemliği daha fazla kargaşa çıkarmadan davayı bırakmaya ikna bile edebilirdi.

Belki de sahte ilişkisi ya da gerçek evliliği olmadan da dünyada gayet iyi işleyebileceğini fark ederdi.

Hayatında Dolly hiç yoktu.

Bu fikir ona hem çekici geldi hem de kalbini kırdı. "Peki," dedi Dolly, sesine neşe katmaya çalışarak, "sana onun sevdiği şeyler ve ilgi alanları hakkında

senin için onun ilgi alanları ve sevdiği şeyler hakkında bazı ipuçları versem? Eğer bu onun en sevdiği konulardan biri ise, diğer erkekler gibi bu konuda konuşmaktan vazgeçmeyecektir. Ama diğer erkeklerin aksine, soru sorarsan sana küçümseyici davranmaz. Bir şeyin ardındaki sanat veya bilimde gerçek mutluluğu bulur."

"Not aldım." Yüzünde temkinli bir ifade belirdi ve "Ben de seni tanımak isterim, Dahlia," dedi.

"Neden?" dedi Dolly, Arabella'yı tanıma ihtimaliyle kalbi anında ısınsa da. Arabella'yı tanıma ihtimalinden dolayı kalbi anında ısınsa da, "Neden?" dedi. Sorusunun ne kadar kaba olduğunu fark edince yüzü kızardı.

Ares'e onunla çalışırken bir hayatı olmadığını şikayet ederken yalan söylememişti. Romantizm ve flört etmeyi unutup, neredeyse hiç arkadaşı bile yoktu. Christina olmasaydı... çalışırken onu rahatsız etmeseydi, kimse Dolly'nin yıllardır nasıl bir ev hayatı yaşadığını bilemezdi.

"Kardeşimin seni çok sevdiği gerçeği dışında mı?" Arabella gülümseyerek dedi.

"Onun hayatındaki rolümü abartıyorsun," dedi Dolly, güneş gözlüklerini, şapkasını ve havaalanından aldığı bir kitabı plaj çantasına tıktırırken. Arabella'nın dikkatinden kaçmak için eşya toplama bahanesini kullanmış olsa da, bundan sadece biraz utanıyordu. "Ares için yaptığım işte çok iyiyim ve o da bunun karşılığını veriyor."

Arabella kaşlarını çatı. "Sanki tüm ilişkiniz işe dayalıymış gibi konuşuyorsunuz. Ama siz nişanlısınız." Bu konuda neredeyse üzgün gibiydi.

Dolly kızardı. "Hayır, ama... iş bizim ilişkimizin temelini oluşturuyor. Ares'in hayatında belirli bir düzeyde istikrar olması gerekiyor ve ben ona bunu sağlıyorum. Kafasında çok katı kurallar var ve onları karıştırmamak çok önemli, yoksa patlar." Ve yine de, tam da bunu yapmıştı.

Sırf onları yasal olarak birbirine bağlayan bir kağıt sözleşme imzalamış olmaları nedeniyle - ki bu, onun düşündüğünden çok daha fazla etkilenmesine neden olmuştu düşündüğünden daha fazla etkilemişti), ona olan ilgisini itiraf etmenin sorun olmayacağını düşünmüştü. Elbette, bir dizi faktör onun hatasına katkıda bulunmuştu: kar fırtınası nedeniyle mahsur kalmışlardı, büyükbabasının sağlığı kötüleşiyordu ve o da biraz içmişti. O hafta sonu, kalbini sıkı bir şekilde kilitlediği kilit gevşemişti.

Dokuz yıl boyunca onun için çok özel bir kutuda kaldıktan sonra, aniden o kutudan atlamış ve onun için tüm sınırları bulanıklaştırmıştı. Ares için sınırlar sadece sınırlar değil, onun yaşadığı derin, sağlam duvarlardı.

içindeki hayatı. O, duvarların dışındaki dünyayı anlamıyordu ve anlamak da istemiyordu.

duvarların dışındaki dünyayı anlamıyordu ve anlamak da istemiyordu. Ve onun itirafı, —güven duygusu, sınırları—neredeyse yıkarak onu tehdit etmişti.

O, onun hayatını herkesten daha iyi biliyordu, ama yine de kendi duygularına kapılmış, hem onu hem de kendini incitmişti.

"Bir de şu gerçek var," dedi Arabella, Dolly'yi tekrar günümüze geri getirerek, "sen akıllı, güzel ve samimisin, Dahlia."

Bu sefer Dolly'nin kahkahası yüksek sesle yankılandı. "Ahh... Bana tatlı sözler söylemenin bir nedeni mi var?"

"Ne? Hayır," dedi Arabella, yanakları kızararak. "Annem uyandıktan sonra nişan hakkında ona sorduğunda, Ares senin gibi birini daha önce hiç tanımadığını söyledi. Bunlar senin için söylediği sözlerdi, Dahlia. Sanırım *cömert* ve *nazik* sözlerini de eklemeyi unutmuşum."

Dolly, içinden bir kasırga geçse de hareketsiz kaldı.

Sanki kurumuş toprak aniden şiddetli bir yağmurla karşılaşmış gibi hissetti. Onun kendisi hakkında böyle şeyler düşünmesi onu bu kadar etkilememeliydi, ama etkiledi. Küçük sevinç parçacıkları vücudunda canlanıyor, onu içten aydınlatıyor gibiydi.

"Uyandığında mı?" diye sordu, kendini şımartmaması gerektiğini bildiği halde.

Arabella başını salladı.

O içini çekti, başı yeniden ağrımaya başlamıştı. Son günlerde, sürekli inançların kesiştiği noktada duruyordu: Bir yandan Ares'in onu olduğu gibi, görmek istediği gibi gördüğünü, diğer yandan ise onu yanında tutmak için istediği her şeyi verecek kadar acımasız olduğunu düşünüyordu.

Dolly zihnini silkeledi. Ares'in motivasyonu hakkında döngüsel düşünmek onu hiçbir yere götürmezdi.

O, kazadan sonra zorlu bir geçiş döneminden geçerken, onu terk etmeye kararlı olduğu gibi, ona yardım etmeye kararlıydı.

Bu arada, sabah akşam bakılmanın keyfini çıkaracaktı. Kafasında ondan sıkı ve profesyonel bir mesafe koruyarak.

Bakışları Arabella'nın güzel çiçekli sundressine takıldı. "Bugün ne kutlanıyor, söyleyebilir misin?"

"Ares'in doğum gününü kutlayacağız. Unuttun mu?"

"Tabii ki yapmadım," dedi Dolly acı bir şekilde. Bu sabah akıllı saatine baktığında hatırladığı ilk şey buydu.

Tek istediğim onu bulmak ve çoğu bayram günlerinde yaptığım gibi huysuz ruh halinden çıkarmak için onunla dalga geçmekti. Bunun yerine,

burada ona kendisinden daha fazla hakkı olan başkaları olduğunu hatırladı. Ona karşı sahip olduğu küçük hak da sahte olduğunu hatırlatmıştı. "Ama o kutlamaları hiç sevmez. Genelde, çalışanların ihmalkarlığı hakkında dava açmakla tehdit ettikten sonra onu en sevdiğim restorana sürüklerdim."

Arabella'nın pembe dudakları açıldı. "Onun bundan nefret ettiğini bilmiyordum. Annem de bilmiyor sanırım."

Kız o kadar üzgün görünüyordu ki Dolly, "Aramızda kalsın, onun huysuzluğuyla biz başa çıkarız," dedi.

Arabella gülümseyerek kolunu Dolly'nin koluna taktı ve onu sürükleyerek ilerledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ARES, sancak tarafında durmuş, gövdenin etrafında dalgaların ayrışmasını izliyordu. Gürültülü müzik ve danslardan uzak duruyordu. Gürültülü kutlamalardan nefret etse de, denizde olmayı seviyordu.

Bu, Stefano veya Sergio'nun olmadığı nadir durumlarda babasıyla geçirdiği zamanları hatırlatıyordu. Mavi derinlikleri onu her zaman sakinleştirirdi.

O öğleden sonra, güneş ışığı tam da doğru açıyla vururken, Ege Denizi turkuaz mücevherler gibi parılıyordu.

Arabella ve annesi için ilgileniyormuş gibi davranmaya çalıştı. Annesinin, o çocukken gözden kaçırdığı her şeyi telafi etmek için agresif bir şekilde çabaladığını biliyordu.

Ve tabii ki Dahlia.

Ona kendisine zincirlenmesini emretmekten başka, onu kendine çekebilmesinin tek yolu, mümkün olduğunca çok sayıda aile etkinliğine katılmaktı.

ayrıca, onu şımartmak istediği gerçeği de vardı. Bir zamanlar, onun sürekli kendisine bakması fikri onu dehşete düşürürdü, ama şimdi bunu arzuluyordu. Belki de hayatını kaybetmek üzere olmasıydı, ama hayata bakış açısı değişmişti.

Dahlia bir konuda haklıydı: çok uzun süre çok fazla çalışmışlardı, ancak bu çalışmanın meyvelerini tadamamışlardı.

Planına göre, ağabeylerine yaklaşıp dava hakkında bir konuşma başlatması gerekiyordu. Ama her seferinde gözlerini üzerlerine diktiğinde, kibirli tavus kuşları gibi ortalıkta dolaşan kardeşlerini gördüğünde, boğazı öfkeyle dolardı.

Geri çekildi ve onlara tartışmaya girerek günü mahvedemeyeceğini ayrıca, üvey kardeşlerinin davadan vazgeçme ihtimali de vardı.

yarım kardeşlerinin davadan vazgeçme ihtimali vardı ve eğer öyle olursa, Ares'in Dahlia'yı yanında tutmak için hiçbir nedeni kalmazdı. Hayır.

sahte nişanlarını sürdürmek için bir neden.

Sırf Dahlia'yı biraz daha yanında tutmak için Sergio ve Stefano'nun alçakça iddialarını tolere etmesi, onu biraz endişelendiriyordu. Ares, hayatında ilk kez, iyileşmesinin getirdiği tüm yeni gelişmeleri konuşabileceği bir arkadaş istemeye başladı.

Christina iyi bir arkadaştı ama Dahlia'yı önemsiyordu ve Ares'in şüphelerini ona hemen anlatırdı. Ares'in sahip olduğu tek diğer "arkadaşı" ise şu anda Güney Kutbu'nda bir klinik işleten ve tamamen iletişimden kopuk olan Dr. Isiah King'di.

Bir başka üniversite arkadaşı.

Karanlık bir gölge güneşin doğrudan parlamasını engelledi. Onun ebeveynleri olduğunu fark edince iç çekmesini engelledi. Hemen telefonunu açtı telefonunu açtı ve Dahlia'dan bir mesaj kaçırdığını fark etti. Onun listesini gözden geçirirken karnından ve göğsünden kahkahalar patladı.

Yüzmeyi öğren. Dans dersleri al. Dağ tırmanışı yap. Sıcak hava balonuyla gezintiye çık. Filmde rol al. MJ gibi baş aşağı öpül. Orgazm ol Su. Okula geri dönüp işletme bölümünü bitirmek. Ateşli bir erkekle ateşli bir ilişki yaşamak. Bir erkeği bana umutsuzca aşık etmek. O erkekle görkemli, güzel bir törenle evlenmek. Otuz iki yaşına kadar dört çocuk sahibi olmak — iki erkek, iki kız. Romantik romanlara layık bir mutlu son yaşamak.

Onu caydırmak için listeyi olabildiğince çılgınca hazırladığından hiç şüphesi yoktu. Ama dokuz yıl birlikte olduktan sonra, onu daha iyi tanımalıydı. Evet, listede kesinlikle ilgisini çekmeyen şeyler vardı, ama bu onu gerçekten mutlu edecekse, deneyecekti.

Hayatı kaçıran tek kişi Dahlia değildi.

Bunun, her an onu yakan sıcak bir alev gibi hissettiği kalçasındaki ağrı mı, yoksa şiddetli baş ağrıları mı, yoksa hayatının kontrolünden çıktığını ilk kez fark etmesi miydi, ama kendi balonunda

balonunda en iyi şekilde işlev görmekten daha fazlasını istiyordu.

Elbette, beyni her zaman yeni yeniliklerin uyarıcısına ihtiyaç duyuyordu, ama

bir gün bile çalışmasa bile lüks bir yaşam tarzını sürdürmek için yeterli servet biriktirmişti.

Yeni deneyimler yaşamak istiyordu. Ve bunları Dahlia ile yaşamak istiyordu. Ve o...

evresindeki ani, sağır edici sessizlik nihayet farkına vardı. Sanki biri yüksek sesli bir TV programının sesini kapatmış gibiydi.

Ares başını kaldırıp baktığında, Sergio ve Stefano da dahil olmak üzere tüm ailesinin, sanki bir anda iki boynuz çıkmış gibi ona bakıyor olduğunu gördü. Annesi ve babası sanki zamanda donmuş gibi sersemlemiş görünüyorlardı.

"Ne?" diye bağırdı, onların kendisine odaklanmış bakışları tüylerini diken diken etti.

"Seni hiç böyle gülerken görmemiştik," dedi annesi, gözlerinde yaşlarla. "ocukken bile çok... ciddiysin."

Sinir bozukluğu içini kapladı. Ama annesi çocukluğunun kapısını atıysa, o da bunu kabul edecekti. "Büyürken böyle gülme fırsatım pek olmadı. Olsa bile, sen başka şeylerle çok meşguldn, fark etmedin bile."

Annem irkilirken, babam dudaklarını sıkıp adını bir küfür gibi mırıldandı.

"Peki şimdi? Seni böyle güldüren ne oldu?" Annesi, kimsenin inanmadığı sahte neşeli bir ses tonuyla ısrar etti.

Titrek enesi, Ares'e kendini bir canavar gibi hissettirdi. Annesi iyi niyetli olduğunu biliyordu, ama yüzeye yakın duyguları çizgi tahtasında tırnaklar gibi onu rahatsız etmeye başlamıştı. Sanki onun acısı, kederi ve suçluluk duygusu, onun şu anda hafifletmesini istediği yüklerden gibi.

O içini çekti, kalçasını ovuşturdu, sonra elini saçlarının arasından geçirdi. Listeye bir kez daha baktı ve karanlık ruh hali sabah güneşinin altında sis gibi dağıldı. "Nişanlım ve onun talepleri, beni güldüren şey buydu glmeme neden oldu."

"Onun talepleri," dedi annem, bir şekilde alaycı bir ses tonu yakalamayı başardı.

Nansları asla anlamayan bir adam için, o anda hangi sonuca vardığı açıktı.

"Evet, anne. Dahlia bana ilk kez ne istediğini söyledi ve ben onun her isteğini yerine getirmeye niyetliyim," dedi Ares, tam da motorlu teknenin gürültüsü sessizliği bozarken.

Ayağa fırladı, sevgili asistanını ve tüm isteklerini kabul etmeye hazırdı.

* * *

Dahlia, giydiği kıyafetle kendi ayağına kurşun sıktığını anlaması on saniye sürdü. Kısa, geri çekilebilir merdiveni tırmanırken metal korkuluk parmaklarına serin geliyordu. Yüzlerce çiftin onu izlediğini düşününce kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Gözler her adımını takip ediyordu. Pürüzsüz tik güverteyi kavrayarak kendini yukarı çekti.

Birkaç saniye için, yatın lüksü ve ihtişamı kendi utancını unutturdu. Ana güverte, cıvalı tik ağacının Eylül güneşinde parıltısıyla, denizin safir yüzeyinde dans eden güneş ışığının dalgalarını yansıtarak güneş ışığını yansıtıyordu.

Üst güvertede, zarif, fildişi rengi şezlonglar ve Ege Denizi'nin derin mavisini yansıtan kristal berraklığındaki havuzu çerçeveliyordu. Pürüzsüz, oyulmuş korkulukların ötesinde, uçsuz bucaksız sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Konuklar, tasarımcı butiklerinde satılan güzel mankenler gibi görünmelerini sağlayan pastel renkli keten elbiseler giymiş gibi görünüyorlardı.

Dolly, kısa üst ve şortuyla cildinin her santimetrekaresini ortaya çıkaran kıyafetiyle, göze batan bir parmak gibi göze çarptığından şüphe duymuyordu.

Tanrım, ne kadar aptaldı. En son istediği şey, bu insanların daha fazla bu insanların ilgisini çekmekti. Ve yine de, yaptığı en azından Arabella'dan ödünç aldığı şeffaf örtü ona biraz gizlilik ve sofistike bir hava katıyordu.

O sadece bir misafirdi ve bu insanlar ve onların kibirli görüşleri onun için önemli değildi, Ares ona ulaştığında.

Onun gri bakışları, fırtına sırasında okyanusun yüzeyi gibi erimiş gibi, onu süzdü. Ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı ve öne eğilerek selamlamak için yanağını onun yanağına bastırdı. Seyirciler için, diye düşündü, ama yine de, onunla temas eden cilt parçası yanıyordu. Sanki onu kendi malı olarak damgalamış gibiydi.

Onun aşırı takıntılı eğilimi ona da bulaşmış olabilir miydi?

O geri çekilirken, am ve dağ kokusu üzerinde kalmaya devam etti, kollarını gevşekçe birbirine bağladı. Sanki o, ipleri onun yetenekli ellerindeymiş gibi, Dolly onun kendisini sürüklemesine izin verdi.

Onun geniş omuzlarından hiç bu kadar memnun olmamıştı Onu bu kadar çekici ve canlı görmek, kadının daha önce farkına vardığı şeyi yeniden yüzeye çıkardı.

Her şeyi mahvettiğı, onun ani ve aptalca itirafına iyi tepki vermeyeceğini tahmin edemediğı için itirafına iyi tepki vermeyeceğini tahmin edemediğı için özür dilemek istiyordu. Sonuçta, Ares'in her zaman, her durumda kontrolü elinde tutması gerektiğini herkesten daha iyi biliyordu. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. O, milyonlarca doları aile işine yatırmasına rağmen, kafasını karıştırdığı için dokuz yıldır eve dönmemiş olan adamdı.

O gün ona yaptığı ezici reddi ya da bunun ardından hissettiğı umutsuzluğu ama onun bunu neden yaptığını anlamaya başlamıştı. Ancak ona anladığını söylemek, ona Dolly, bunu gündeme getirmeye, Dolly'nin duygularını ortaya koymaya hazır olup olmadığından emin değildi. kendini bir daha ona karşı bu kadar savunmasız hissetmeyecekti.

Tek yapması gereken, on iki aylık sürenin bitmesini ya da Ares'in hafızasını geri kazanmasını beklemek ve ardından sözleşme evlilik feshedilebilirdi.

İlerlemek en iyisiydi. İkisi için de. dava baş ağrısı sona erdiğinde ve hafızası büyük ölçüde geri geldiğinde, Ares'in kendisi onun etrafında olmasını istemeyecekti. Yunanistan'a giden uçakta öfkeliendiğini hatırlaması, bunu bunu yeterince doğruluyordu.

Uzun bir nefes verdi ve etrafındaki zenginlik duyularını yeniden ele geçirdi. Ares, etraftakilere selam verirken içinden geçtikleri ana salon, krem rengi deri kanepeler, cilalı mermer zeminler ve parlak deniz manzarasını çerçeveleyen tavandan tabana pencerelerle sade bir lüksün örneğiydi.

Deniz manzarasını çerçeveleyen pencerelerle sade bir lüksü yansıtıyordu. Dolly, sürekli

değişen bir tablonun içinden süzülüyormuş gibi hissederken, konuklar ise sadece hevesli, açgözlü seyircilerden ibaretti.

Yine de, hiçbir çökmüş manzara, o adamın kendisi hakkındaki keskin farkındalığını gölgeleyemezdi.

Sonunda, onu spiral merdivenlerden aşağı güverteye indirdi. Cam kapılar, ufukta eriyip giden güneş ışığıyla dolu rahat bir salona açılıyordu. Yat, hafif dalgaları keserek ve arkasında beyaz bir köpük izi bırakıyordu.

Konuklar isterse onları farklı köşelerden görebiliyorlardı, ancak salon az da olsa mahremiyet sağlıyordu. Dolly'nin bir kısmı, onun kardeşlerinin ve ailesinin önünde onu sergilemek zorunda kalmamasını diledi, ama onun orada olmasının sebebi buydu.

Titrek bir kahkaha attı ve elini karnına koydu. "Arabella piknikten bahsettiğinde, plaj, halı ve şarap olduğunu düşünmüştüm."

"Seni daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim," dedi, ağzında alaycı bir gülümsemeyle. Onun bakışlarının tüm etkisi, adrenalin iğnesi gibi damarlarına doldu.

"Ne? Birdenbire başkalarının ruh hallerini ve duygularını algılayabilen antenler mi geliştirdin?" Dolly karşılık verdi.

"Senin ruh halini ve duygularını hiç fark etmemiştim ki, Dahlia." Cevap vermediğinde çenesi gerildi. "Yoksa fark ettim mi?"

Dolly iç geçirdi. En son istediği şey, onun o zaman ya da şimdi, kendisiyle ilgili değiştiremeyeceği şeyleri pişmanlık duymasıydı. Ya da kendi kendine yarattığı mutsuzluğun kendisinin başına getirdiği mutsuzluktan sorumlu hissetmesiydi.

Onun ifadesinde gördüğü şey, ona şöyle demesine neden oldu:

"Gerçeği benim için güzelleştirme, Dahlia. Bana yalan söylersen dayanamam."

Midesinde o kadar sıkı bir düğüm oluştu ki, uzun bir süre kelimeleri zar zor telaffuz edebildi. "Senin iyiliğini etkilediği ölçüde, beni iyi okuyabilirdin."

Onun alaycı sözleri, adamın ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme oluşturdu. Ona bir kadeh şampanya doldurup uzattı. Başını yana eğerek, kadın şampanyasını yudumlarken onu inceledi.

Seyahat dergilerine yakışır manzaralı bir yatta alkollü bir brunch... Böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayabilirdi ki?

Ayrıca, Ares'in arkadaşlığından her zaman keyif almıştı.

onun kadar keskin zekâlı, onun kadar taze bir bakış açısına sahip değildi. Bu yüzden, en azından şimdilik, bununla mücadele etmeyi ve kendini yormayı bırakması gerekiyordu.

O, yüzünü gökyüzüne kaldırırken, kendini tutamayıp ona yan gözle baktı.

"Farklı görünüyorsun," dedi Ares, onun uzun uzun bakışını yakalayarak. "Sanırım bu kıyafet, sonunda tatil yapman gerektiğini anladığını gösteriyor.

bunu bir tatil olarak görmen gerektiğini anladığını gösteriyor."

Kafasını sallayarak, dış güverteye açılan cam kapıya yaslandı. "Senin diploması denemeye kalkışacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." diploması deneyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben, işini beceremediğim geri dönüp parasını almak için kavga eden ucuz bir fahişe gibi görünüyorum," dedi, onu kışkırtmak, dengesini bozmak istedi. Aralarındaki bu yeni dinamiği test etmek istedi. "Bunu söylemediğin için sana puan."

Başını geriye atarak, gürültüyle güldü, sesi bir bebeğin yıpranmış battaniyesi gibi her yönden onu sardı.

Kadın tüm numarasını bıraktı ve sadece bakakaldı, özlemle doldu.

Rüzgârla dalgalanan siyah saçları, ısınan gri gözleri, boğazındaki damarlı kolunu kadının dokunmasını davet ediyordu... O kadar acı verici derecede yakışıklı görünüyordu ki, kadının kalbi zayıf bir şekilde çarptı. Mavi polo gömleği, ince ve kaslı vücudunu sarıyordu ve onu genç ve kaygısız gösteren beyaz şortuyla, bu kadının daha önce hiç görmediği bir Ares'ti ve bu nedenle ona karşı savunması yoktu.

Gülüşü yüzündeki sert hatları yumuşatarak onu çarpıcı bir güzelliğe dönüştürse de, ağzının kenarındaki derin acı çizgileri onu ele veriyordu.

Düşünmeden, dudaklarının etrafındaki çizgileri tüy kadar hafif bir dokunuşla izlemeye başladı. Kendi cüretkarlığına şaşkınlıkla nefesini tuttu.

ondan kaçtı. "Özür dilerim. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

O çekilmeden önce uzun parmakları bileğini kavradı. "Sorun değil, Dahlia."

"Önemli," dedi, onun elinden kurtulmaya çalışarak. Onun dokunuşunu her yerde hissediyordu ama hiçbir yerde yeterli gelmiyordu. "Yorgun görünüyorsun ve ben... kendimi kaybettim."

"Dokunuşun umurumda değil," dedi, başını eğerek, sanki sanki onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyormuş gibi. Sanki sadece görünüş için onu tolere etmektense, ona ihtiyaç duyuyormuş gibi.

Parmakları, onun kalın saçlarına dalma isteğiyle karıncalandı. "Ares..."

Ona bakarken dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Yani bunu daha önce hiç düşünmedik mi?"

Yanakları kızardı. "Neyi yapmayı?"

"Birbirimize dokunmak. Rahatlık ya da tutku ya da..."

"Hayır! Kazadan önceki zamanla ilgili hafızanda boşluklar olduğunu söylemiştin," dedi, kalbi gırtlığına kadar çıkmış halde. "Hafızan geri geliyor mu? Belirli bir şey hatırlıyor musun?"

Dudaklarından sinirli bir homurtu çıktı. "Hayır. Ama ben..."

"Ne?" Onu daha önce hiç tereddüt ederken görmemişti ve onları çevreleyen tüm yarı gerçeklerden nefret etmeye başlamıştı. "Bu benim sadakatimi sınamak için bir tür test mi?"

"Tabii ki hayır." Algoritmanın koşullarını anlamaya çalışır gibi düşünceli görünüyordu. "Kafamda seninle ilgili çok fazla karışıklık var. Ama seni dehşete düşürdüğümü görebiliyorum.

"Hiç bir ilişkimiz oldu mu diye soruyorsun." Gözlerinde alarm ışıkları yanıp söndü. "Yoksa beni bir şekilde senden yararlanmayacağıma güvenmedin mi?"

Dolly, boğazında kalıcı bir ağrı gibi hissetmeye başlayan acıyı yuttu. "Tabii ki benden asla yararlanmazsın."

Bunu söylerkenki şiddetli tavrı da onun dikkatinden kaçmadı. Şampanya kadehini masanın kenarına koyarken kadeh tıkırdadı. masa kenarına koyarken şampanya kadehi tıkırdadı. Aniden, yat ona bir kafes gibi geldi, çünkü kendinden kaçamıyordu.

Ondan uzaklaştı, onu unutmanın bir yolu olmasını diledi. "Bence bu konuyu konuşmayı bırakmalıyız. Geçmişe odaklanarak elde edilecek bir şey yok."

"Bilmemekten nefret ediyorum," diye arkasından sertçe söyledi, kadının

.

"Zihnın bazı şeyleri silip atıyorsa, belki de hatırlamaya değmezler diye düşündün mü?" dedi.

dönmeden. Bunu söylemek ona çok zor geldi.

"Yani sadece ileriye odaklanmalıyım?"

"Evet."

"Tamam, geçmişte yaptıklarımızı ya da yapmadıklarımızı unutalım, ne dersin?" Yine onun önüne geçerek denizi görmesini engelledi. "Peki. Ama şimdiki zamanla ilgili bir teorimi test etmek istiyorum. Seninle benim hakkımda."

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, deniz dalgalarının sesi bile kulaklarında sönük kalıyordu. Dolly avucunu onun göğsüne bastırarak onu itmek istedi. Bu çok saçmaydı, çünkü onunla ten teması kurarsa eriyip gidebilirdi

"Bu, senin teorilerini test etmek için uygun bir zaman değil."

deneyler, Ares. Ailen ve arkadaşların etrafımızı sarmış durumda. Hepsi seninle nasıl davrandığını merak ediyorlar. Sanki masum kuzuların arasına salınmış vahşi bir hayvan gibi. Annem sana başka bir oda verdiği için, yeni nişanlı rolümüzü prova edecek vaktimiz olmadı."

Sesinde hayal kırıklığı ve Dolly'nin tam olarak tanımlayamadığı başka bir şey vardı. Neredeyse... öfke gibi bir şey. Ayrıca, artık annesinin ona karşı şüphelerinin başka bir nedenini de anlıyordu.

"Benimle aynı odayı paylaşmak istediğini mi söylüyorsun?" Artık villanın büyüklüğünü bildiği için, aynı odayı paylaşmak küçük bir New York dairesini paylaşmak gibi olabilirdi.

"Nişanlı çiftler böyle yapmaz mı?" diye alaycı bir şekilde sordu, onu dikkatle inceleyerek. "Şimdi bütün ailem bizi daha da merak ediyor."

"Bu senin sorunun," diye karşılık verdi Dolly, sinirlenerek "Senin kişisel alanına kimsenin girmesini sevmediğini bilmiyorlar, Ares. Senin sınırlarına girmeye çalışmıyordum. Zaten iyi uyuyamıyordum."

Ona söylenecek yanlış bir sözdü. Üstelik o sefil ses tonuyla. Sanki vahşi bir hayvanla göz teması kurmakla kalmayıp kaçmaya karar vermiş masum bir kuzu gibiydi. O zaman vahşi hayvanın doğası gereği onu kovalaması kaçınılmazdı.

Her Şeyden nce, Ares Demetrius bir problem zcyd. Ve kız, ona çok kişisel bir problem sunmuŐtu, özellikle de Ares, kızı kendisiyle birlikte olmasının daha iyi olacağına ikna etmek için fırsat kollarken.

Tamamen döndü, vücudunun ısısı tuzlu rüzgara karşı hoş bir battaniye gibiydi. "Ne oldu? Neden iyi uyuyamıyorsun?"

Ani hareketiyle yüzünde beliren acı ifadesini kaırmadı.

"Dahlia?"

O ses tonuyla konuŐtuđunda bir kemik peşinde koŐan köpek gibi olduğunu bildiği için, pes etti. "Kabuslar görüyorum."

"Ailenin trafik kazasında öldükten sonra gördüğün kabuslar mı?"

Kafasını o kadar hızlı kaldırdı ki, parmaklarını ensesine bastırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"niversitedeyken, Tony ile çıkarken bir keresinde bizim dairemizde kalmıŐtın. Gece yarısı bilgisayar laboratuvarından geldiğimde, onun yatağında ırpınıyordun. O sigara içmeye çıkmıştı."

Dolly Şok oldu. "O yıllar önceydi ve onunla sadece iki hafta kadar ıktım. Seninle o Şekilde tanıŐtım." Bu anı, göğsünde bir mutluluk kıvılcımı yakmıştı. "Sana onların kazasından bahsettiğimi hatırlamıyorum."

"O zaman anlatmamıŐtın. Ben senin erkek arkadaşının tuhaf ev arkadaŐıydım, düzen ve sessizliğe takıntılıydım, hatırladın mı?"

Dolly başını salladı. "Senin hakkında hiç öyle düŐünmedim."

"Hayır, düŐünmedin." Sanki o da bu anıyı çok seviyormuŐ gibi yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Ertesi gece, koymaya başladım Tony'nin odasının etrafını yalıtarak sesin dışarı sızmasını engelledin. Ve beni azarladın. Sadece kaba değil, aynı zamanda duyarsız olduğumu söyledin. Bu çok ferahlatıcıydı. Bana diğerlerine davrandığın gibi davrandın. Pasif-agresif yorumlar yapmak yerine, yaptığım Şeyin neden yanlış algılanabileceğini anlattın."

Dolly, onun ifadesine güldü, aptal kalbi ise yine o ters dönme hareketini yaptı. "Ertesi akşam, benimle konuşması için bir psikiyatri asistanı getirdin. Biliyorsun, Isiah bütün dönem boyunca beni kontrol etti."

Dolly, bir an için, Ares'in arkadaşı olarak adlandırılabilir tek adam olan Isiah King'i hatırlayarak daldı. Psikoloji alanında önde gelen bir uzman olan Dr. King, son yedi ayını gizli bir proje için Güney Kutbu'nda geçirmişti. "Hala kazayı nasıl öğrendiğini hala anlamıyorum."

Ares, parmağını alnına koydu, dudaklarını büzdü ve sonra bir nefes verdi. "Bana kızmayacağına söz verir misin? Eğer kızarsan, bunu sevgililerin kavgası gibi gösterip sonra da telafi etmek zorunda kalırsın. Çiftlerin kavga ettikten sonra barışırken çok eğlendiklerini okudum" dedi ve kaşlarını kaldırdı.

Dolly gülmek mi, yoksa koşabildiği kadar hızlı koşmak mı gerektiğini bilemedi. Ya da belki denize atlayıp Kuzey Amerika'ya doğru yüzmeye başlayabilirdi. "Sana kızmayacağım. Anlat bana."

"Isiah bana, anne babanın ani ölümünden dolayı travma yaşadığını söyledi, daha fazlasını değil, bunu sen de kabul ettin. Birkaç yıl sonra bana araba kazasından bahsettin. O zamanlar ona para ödüyordum ve sana doğru davranıp davranmadığını kontrol etmek istedim."

"Isiah'a benimle konuşması için para mı verdin?"

"Doğru geçmişe sahip, tarafsız bir dinleyiciye ihtiyacın vardı."

"Neden?"

"Dediğim gibi, güvenebileceğin birine ihtiyacın vardı, Dahlia. O zamanlar, ona ödeme yapabilecek tek kişi oydu. Bana zaten sigortanın çok az olduğunu ve..."

"Bana yardım etmesi için ona neden para ödedin?" dedi Dolly, boğuluyormuş gibi hissederek.

Ares, sanki aptalmış gibi ona baktı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı — sahip olduğu parlak zekâsı göz önüne alındığında, bu onun lehine bir durumdu. "

Daha iyi hissetmeni istedim. Acı çektiğini görmek beni çok rahatsız ediyordu," diye ekledi her zamanki gerçekçi tavrıyla.

Bu anı Dolly'nin zihnini yakıp kavurdu.

Birkaç hafta sonra, Ares'in kendi yatak odasına gelip, küçük yatağının yanındaki koltuğa oturarak, o uyumaya çalışırken sabaha kadar dizüstü bilgisayarında çalışmaya başladığını unutmuştu. uyumaya çalışıyordu.

Üniversiteye taşınmak, yabancılarla dolu yeni bir ortam ve yeniden tek başına kalmak, kabuslarını tetiklemişti, bunu

. Büyükbabasını geride bırakmak en zor şeylerden biriydi. Kendisi için endişeleniyordu ve yokluğunda ona nasıl bakılacağı konusunda endişeleniyordu.

Ares odasında nöbetçi gibi durduğundan, kabuslar geri gelmemişti. Kendini güvende ve korunaklı hissetmişti, teyzesi ve amcasının evinde hiç hissetmediği kadar. İkinci gece zayıf bir itirazda bulunduğunda, Ares zaten hiç uyumadığını ve onun yurt odasının laboratuvarından veya kendi dairesinden daha huzurlu olduğunu söylemişti.

O ve Ares, tamamen farklı bölümlerde okumalarına rağmen, o günden sonra ayrılmaz bir ikili oldular. Ares'in uygulaması son sınıfta milyonlarca dolarlık satış rakamlarına ulaştığında, Ares ona kendisi için çalışmasını teklif etti ve o da işletme bölümünü bıraktı ve bir daha geriye bakmamıştı.

Cömert maaş ve hisse senedi opsiyonlarından daha da önemlisi, inkar edemeyeceği, şimdiye kadar gördüğü en yenilikçi, parlak zihinlerden biriyle bir teknoloji start-up'ında çalışma fikri onu Ares'in peşinden gitmeye itmişti.

Dolly şimdi ona bakarken dudaklarından hafif bir çığlık kaçtı. Bunca yıl sonra, sanki zihni bu anıyı silmiş gibiydi. Daha da kötüsü, onun reddiyle birlikte bakış açısını da çarpıtmış onlar hakkında iyi olan her şeyi bulanıklaştırmıştı.

Onu kendine aşık eden sadece olağanüstü yakışıklılığı, zenginliği veya parlak zekası değildi. tüm bunların altında sakladığı cömert kalbi. Bu farkındalık, onu biraz daha az aptal hissettirdi.

"Peki neden kabuslar şimdi geri döndü?" diye sordu Ares, tek bir şeye odaklanmış zihniyle.

Dolly, hala geçmişte kaybolmuş halde gözlerini kırptı.

"Bir nedeni olmalı." Çenesi granit gibi sertleşirken Sanki onu daha iyi incelemek istercesine. "Onları tetikleyen benim ailem ve onların açık düşmanlığı mı? Yoksa yine o lanet olası teyzen mi?"

"Hayır, kabuslar aylardır ara ara devam ediyor. Ama evet, yeni ve garip bir yer beni her zaman rahatsız ediyor."

"Bu sefer onları tetikleyen şeyin ne olduğunu düşünüyorsun, söyle bana."

Kadın iç geçirdi. "Büyükbabamın sağlığı birkaç yıldır kötüye gidiyor. Bunu biliyorsun. Kalçasını kırdığında onu kaybedeceğimi düşündüm. Sonra sen ve ben... senin kazan ve komaya girmen haberi geldi... çok ağır geldi. Benim de istifa etmemin nedenlerinden biri bu. Bir şeyi, herhangi bir şeyi değiştirmek için yeterince çaresizdim."

"Peki şimdi?"

Omuzlarını silkti.

Parmağıyla onun çenesini kaldırdı, gri gözleri onun isteyerek boğulabileceği bir okyanus gibiydi. "Ben buradayım Dahlia, hiçbir yere gitmiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. Dolly başını sallayarak ondan uzaklaştı, oysa o, aralarına koymak istediği mesafeyi kapatıyordu.

"Biliyorum," dedi, kalın boğazından çıkan sesler bir çığlık gibiydi. "Seni görüyorum ve ben..."

"Sorun yok, *agapi*."

Sanki onun altında sakladığı kırılganlığı görmek için derisini yüzüyordu. Sanki komada olduğunu öğrendiğinde hissettiği yalnızlık ve keder

komada olduğunu öğrendiğinde hissettiği yalnızlık ve keder artık bedeninde tutunamıyormuş gibi.

Ve sonra bedenleri arasında hiçbir boşluk kalmadı, gidecek hiçbir yer yoktu. Ve kaçmak istediğinden bile emin değildi.

Elleri nazikçe omuzlarına konup onu çektiğinde, Dolly pes etti.

Kollarını sırtına sıkıca dolayarak

Onun göğsüne yüzünü gömdüğünde, gözyaşları hıçkırıklara dönüştü ve bir fırtına gibi içini parçaladı.

O komadayken hissettiği tüm yalnızlık içinden dışarı dökülüyordu.

Ona sarıldı, kokusunu ciğerlerine derinlemesine çekti, sert, ince kaslarına gömüldü, kalbinin onunla dolmasına izin verdi. Onu ne kadar süre öyle tuttuğunu, kederinin ve korkusunun akışına bıraktığını bilmiyordu ve umursamıyordu. Hayatının çoğunda, böyle dokunulmak, sarılmak, sevmek için can atmıştı. Ve Ares için çalıştıkça, rüyaları onun şeklini daha canlı bir şekilde almaya başlamıştı.

Bunun öyle olmadığını kendine hatırlattı, ama bir an için, bu onun her zaman istediği her şeydi.

"Ben de seni akıllı bir kadın sanıyordum, Dahlia," dedi Ares kuru bir sesle, başını çenesinin altına sokmuş. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi. Parmakları, omuzlarındaki gergin düğümleri yoğurdu. "Bununla başa çıkamadığını bana söyleyebilirdin, biliyorsun. Beni böyle sana sarılmamı isteyebilirdin."

"Bu, bir kaktüsten rengarenk çiçekler açmasını istemek gibi bir şey. Ve sen dokunaklı şeylerden nefret edersin, Ares. Bu senin için yeni bir şey olamaz."

"Bana hiç güvenemediysen özür dilerim.

"Daha önce." Kaşlarını çatı ve yüzündeki tüm küçük yara izleri ve çizikler daha derin göründü. "Beni neden terk etmek istediğinin nedenlerini anlamaya başlıyorum."

"Sana kötü ya da ilgisiz bir patron olduğunu düşündürmek haksızlık, Ares. Artık farklı şeyler istiyorum. Öncelikle, tam bir gece uykusu."

O başını salladı. "En azından buradayken yardım isteyecek misin, Dahlia? Senin acı çektiğini görmek istemiyorum. Benim yapabileceğim bir şey varken."

"Tüm sorunlarım senin tarafından çözülemez," dedi gülümseyerek.

Günlerdir ilk kez, göğsündeki o ağır yük kalkmış gibi hissetti. Onun iyi olduğunu anlamak için, kulaklarında çalan kalp atışlarından daha iyi bir kanıt olamazdı. Tanrım, umarım zihni de bunu anlar ve ona huzurlu bir gece geçirmesine izin verir.

Onu bırakmadan önce, elleri sonsuz bir şefkatle sırtında dolaştı. Ve onun sıcaklığını, sertliğini, kendisini kaybetmesi anlık oldu.

"Katılmıyorum. Senin için her şeyi çözeceğim. Bunu bilmelisin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Aniden bir utanç duygusu onu sardı ve elleri ve vücudu duygularından kopmuş gibi hissetti.

.

"Ares?" Arabella'nın tereddütlü sesi spiral merdivenden geldi.

Dolly, tam da o anda sözünü kesdiği için onu öpebilirdi belki de kız kardeşine, o buradayken her on beş dakikada bir onları bölmesi için para ödemeliydi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Arabella, güzelce kızarak. "Annem beni gönderdi. Herkes seni bekliyor."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Arabella, sevimli bir şekilde kızarak. "Annem beni gönderdi. Herkes seni bekliyor."

Geri çekilen Dolly, şalını düzeltti. "Gitmeliyiz. Seni böyle teketime alamam."

"İstediğin zaman yapabilirsin," dedi Ares gülümseyerek.

Dolly kızardı. Eğer bu acımasız cazibesini sürdürürse, kimse onu kendinden kurtaramazdı. "Ailenle yeniden bağlantı kurmak isteyen sen değil misin?"

"Beni bir çocuk gibi pasta kesip, kendilerini işlenmiş şekerle doldurmak ve ilgi alanlarımla hiçbir ilgisi olmayan saçma sapan hediyeler almak mı, bunu yapmanın yolu bu mu?"

"Hey, şekerden utanma," dedi Dolly, kollarını gevşekçe birbirine dolayarak. "Seni kutlamak istiyorlar, Ares. Ben de istiyorum," dedi, boğazını temizleyerek. "Lütfen bize izin ver. Senin payını da yerim seni ondan kurtarırım."

ALTINCI BÖLÜM

DOLLY, ana güverteye vardıklarında şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. Ares'in yanından ayrılmak için bilinçli bir çaba gösterdi. Ailesinin ona karşı beslediği düşmanlık olmasa bile, onunla vakit geçirmek için çaresiz oldukları açıktı.

Etrafında, dünya turkuaz tonlarında parıltıyor gibiydi.

Yat, daha kalabalık bölgelerden uzaklaşmıştı.

kıyı şeridi boyunca ilerliyorlardı ve şimdi sivri uçlu kayalıkların arasında gizlenmiş تنها bir koya yaklaşıyorlardı. Uzaktan neredeyse görünmeyen koy, toz gibi beyaz kumları ve kayalık yamaçlardan aşağıya doğru uzanan yemyeşil bitki örtüsüyle küçük, hilal şeklinde bir plajı ortaya çıkardı.

Dolly, o kumu hissetmek için çaresizce parmaklarını terliklerinin içinde kıvırdı. Ancak, etrafta bu kadar çok göz varken keşfetmek istemiyordu.

Yatın yanındaki korkuluğa yaslanarak, suyun kristal berraklığında olduğunu, parlak turkuazdan koyu maviye değişen tonlarda olduğunu ve yumuşak dalgaların kıyıya hafifçe vurduğunu fark etti.

"Dikkatli ol," dedi bir ses kulağında. "Denize düşmeni istemeyiz. En azından yüzmeyi öğrenmeden önce."

Ares'in sözlerini, çıplak tenine dokunan parmaklarından yayılan keskin zevk dalgalarının arasında zar zor algıladı.

Lanet olsun ona ve kısa bluzuna. Göğsündeki o bastırılmış keder ve gerginliği atmanın ona rahatlama getireceğini düşünmüşse, yanılmıştı. Sanki vücudunda ona karşı olan o heyecan verici farkındalık için daha da fazla yer açmıştı. Bir şekilde sarılma tam da ihtiyacı olan şeydi - rahatlatıcı ve sıcak - ama beline dokunması farklı hissettiriyordu.

"O listeyi, bana her şeyi veremeyeceğini göstermek için hazırladım," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Bana meydan okumaman gerektiğini bilmeliydin, Dahlia." O bir adım geri çekildiğinde, haydut güldü. "Biz nişanlıyız, unuttun mu?" Sıcak nefesi kulak kepçesini okşadı onu titretmişti. "Sana her dokunduğumda böyle sarsılmamalısın." "Sen de kutlamayı kaçırmak için beni bahane olarak kullanmamalısın," dedi dedi, bir kez olsun üstünlük sağladı.

Adam inledi. "Seninle o koyu keşfetmeyi tercih ederim."

Göğsü ve boynu ısınan Dolly, o sabah kız kardeşinin gözlerindeki ciddiyeti hatırladı. "Bunu kolaylaştıracak bir şeyim var."

Yanında getirdiği küçük plaj çantasını açtı.

Çeşitli eşyaları geçerek, sonunda New York'tan ayrılmadan önce sipariş ettiği şık, en üst düzey gürültü önleyici kulaklıklar buldu. Kulaklıklar, onun için aldığı diğer birkaç ürünün arasında duruyordu. Kulaklıklar, onun büyük avuçlarında minik solucanlar gibi görünüyordu.

"Arabella'ya, farklı kuzenlerinle konuşurken sana vermesi gereken birkaç ipucu verdim. Sana sorabileceğin detayları sana hatırlatması gerektiğini biliyor." Şüpheli bir ifadeyle baktığında, sanki asi bir çocukmuş gibi ona tsk tsk yaptı. "Hadi, Ares. Genç kuzenin Darius'un, tüm sınıfıyla bilgisayarlar hakkında video görüşmesi yaptıktan sonra sana el yapımı bir kart gönderdiğini hatırlıyor musun? Onunla düzgün bir şekilde konuşmak güzel olurdu demiştin. Bu şansı bir daha yakalayamayacaksın. Ayrıca, Darius'un annesinin sana onun çok sık zorbalığa uğrayan bir geek çocuk olduğunu ve

"Haklısın." Kulaklıklarını kulaklarına takarken yüzünde aniden bir sakinlik belirdi. Eğilip kulaklıklarını taktı. Eğilip kulaklıklarını taktı. Eğilip kulak

"Haklısın." Kulaklıklarını kulağına takarken yüzünde aniden bir sakinlik belirdi. Eğilerek,

şakaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve bu, kalbini durdurdu. "Sen olmasan ne yapardım, Dahlia?"

Onu duymamış ya da bu sözleri kalbinin derinliklerinde hissetmemiş gibi davranarak, başını bekleyen kalabalığa doğru çevirdi.

Stefano, Sergio, dedesi, büyükannesi, anne babası ve geldiği gece tanıştığı bazı kuzenleri, pasta ve içeceklerin bulunduğu şenlik havasındaki masanın etrafında toplanmışlardı.

masanın etrafında toplandılar.

Juliana, Ares'e bir kadeh şarap uzattığında, Dolly elini uzatarak kadehi ondan aldı. "Ares alkol içmez."

Juliana donakaldı, oğluna acı dolu bir bakış attı ve elini geri çekti. Sanki Dolly'nin dokunması içkiyi zehirleyecekmiş gibi.

Çevrelerindeki kalabalık daha da gürültülü hale geldi, kadehlerini kaldırıp şerefe içtiler. Dolly, Ares'in babası oğlunun yanına durabilsin diye yer değiştirdi.

Kendi kadehini kaldırarak, Dolly, uzun şerefe konuşmaları kafasının üzerinden uçarken, gülümseyen, heyecanlı yüzlere bakıyordu. Demetrius'un geniş ailesinin çok sıkı bağları olduğu ve çoğunun onun sağlığını içtenlikle kutlamak istediği açıktı.

Telefon veya e-posta yoluyla iletişim kurduğu birden fazla kuzeni - genellikle Ares'in bağış, burs veya finansal kredi ile ilgili verdiği bir emri yerine getirmek için - onu selamlamaya ve tebrik etmeye geldi ve bu ikinci karşılaşmadan sonra onu daha iyi hatırladı.

Ares, babasının eşliğinde her misafiri selamlamak için dolaştı.

Dolly, Ares'i bekleyen özenle paketlenmiş hediye yığınına görünce merakla doldu. Ailesi onun için ne tür hediyeler seçmişti?

Ve bir an için, zihni, kapılarını kilitleyip anahtarını attığı o yasak yere gitti.

Ya o ve Ares gerçekten nişanlı bir çifttiyse ve o, onun ailesiyle ilk kez tanışıyorsa? Eğer aralarında mesafe

ve onun onlar için ne kadar önemli olduğunu görebilselerdi

onları ne kadar önemseydiğini görselerdi, onu da severler miydi? Onu,

Ares'i karşıladıkları sıcaklıkla, onca yıl sonra

Juliana, Dolly'ye gerçekten yardım etmek istediği için gardırobunu

yenilemesine yardım etmek isteseydi ne olurdu?

Arabella'yı, onun ima ettiği gibi tanımak nasıl olurdu? "Ares'in doğum

günü kutlamayı sevmediği doğru mu?"

Juliana ona ulaşarak sordu.

Bu, Dolly'nin yıllardır

çalıştığı yüksek baskı ortamına bir göndermeydi, bu yüzden yaşlı

kadının fısıltısına şaşırmadı.

Onu yan gözle bir bakış, Dolly'ye, yaşlı kadın söz konusu olduğunda, oğlu hakkında bir arama motoru gibi olabileceğini gösterdi. Ve bu, ona şefkatle bakmasını kolaylaştırdı. "Hayır, sevmez.

Özellikle doğum gününe karşı bir şeyleri olduğu için değil.

Sanırım o, şatafatlı kutlamaları ve neşeli ortamı sevmiyor.

Juliana'nın gözlerinin köşelerinde yaşlar birikmişti. Aniden esen şiddetli rüzgârın etkisi olabilir, ama Dolly bunun öyle olmadığını biliyordu.

"Son sınıfta uygulamayı sattığında, hepimiz gece gündüz çalışıyorduk. Benim görevim, belirli aralıklarla ona yemek yedirip, onu hareket ettirmek, su içirmek ve uyumaya zorlamaktı. aralıklarla yemek yedirip, hareket ettirmek, su içirmek, uyumaya zorlamaktı. diğer arkadaşımız Christina ise sözleşmeleri müzakere ediyor ve onun için hukuki terimleri tercüme ediyordu. Satış tamamlandığında ve o noktalı çizgiyi imzaladığında , ne yapmak istediğini biliyor musun?"

"Ne?" dedi Juliana, parmaklarıyla Dolly'nin kolunu sıkıca kavrayarak. Sanki Dolly'nin hikayeyi yarım bırakıp ortadan kaybolma ihtimalini göze alamıyormuş gibi.

"Uygulamanın bir sonraki sürümünü geliştirmek istiyordu. Christina, ben ve arkadaşımız Isiah onu restorana sürükleyip bizimle güzel bir akşam yemeği yemesini talep etmek zorunda kaldık. Ben açlıktan bayılmak üzereyken o trans halinden çıktı."

Juliana yanıt olarak yüksek sesle burnunu çekti. "Ona kulaklıkları ve elindeki dikenli topu verdiğini gördüm," dedi.

"Kulaklıklar en üst düzey gürültü önleyici kulaklıklar. Bu sayede gürültü daha çok arka planda bir vızıltı gibi oluyor. Elindeki dikenli top ise onu topraklıyor, etrafındaki insanlara ve konuşma. Gerçekten çok zeki bir adam. Ama sosyal açıdan biraz bakım gerektiren biri.

Dolly birkaç gün önce geldiğinden beri ilk kez Juliana dönüp ona baktı. Dolly'yi bir kadın olarak, *hatta* belki de gerçek bir insan olarak gördü. Bakışı, çok daha yumuşak olsa da, Dolly'ye oğlunun bakışını hatırlattı. "Bugünün onun için keyifli olmayacağını biliyor muydunuz?"

"Sadece bugün değil, Bayan Demetrius. Bu yıldönümü kutlaması, bu konuklar, sürekli neşe ve müzik, herkesin etrafında dolanması... bunların hepsi Ares'i rahatsız ediyor. Özellikle de şu anda, kendisi yüzde yüz iyi değilken."

"O zaman neden bize tüm bu lanet şeyi iptal etmemizi söylemedi?" dedi Juliana, sesinde bir acı vardı. "Neden bize hiçbir şey söylemiyor?"

İkinci soru retorikti ve Dolly'nin cevaplaması gereken bir soru değildi. Ama ilk soruyu cevaplamaya çalıştı. Juliana'nın oğlunu tanımak için can attığı belliydi.

"Gürültü ve kalabalık onu rahatsız etse de, hepinizle zaman geçirmek istiyor. Arabella, seninle ve... babasıyla bir bağ kurmak istiyor. Arabella, sen ve babasıyla bir bağ kurmak istiyor. Kaza ve koma, ben... inanıyorum ki..." Dolly burada kendi acısını yutmak zorunda kaldı "...onu sarsmış, hayatını yeni bir bakış açısıyla görmeye zorlamış olmalılar. Sanırım hayatında sizlerin olmamasını özliyor."

Juliana, son cümleyi duyunca daha da mutsuz görünüyordu. düşünceyle daha da mutsuz görünüyordu. Başını salladı. "Görünüşe göre on sekiz yaşındaki kızım Arabella benden daha mantıklı."

Dolly, konuşmanın ani dönüşüne şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Size karşı bu kadar küstah davrandığım için özür dilerim, Bayan Singh. Oğlumuza değer verdiğiniz çok açık." oğlumu önemseydiğiniz çok açık."

Ağzı açık kalan Dolly, yaşlı kadına baktı.

"Onun hastanede kaldığı onca hafta boyunca onu neden ziyaret etmediğinizi anlamıyorum," dedi Juliana, sözleri karışıklıkla bulanıklaşmıştı. "Yani, evet, Ares sizin için bahaneler uydurdu, ama yine de..."

Dolly buna cevap veremedi. Sadece içkisini yudumladı, ki bu içki çilek aromalı bir kokteylmiş.

Yüzünde ne gördüyse, yumuşak bir gülümseme belirdi. Juliana'nın ciddi tavrı. "Sen ve Ares bu konuyu ne kadar konuştunuz bilmiyorum, ama Noel'de düğün yapabiliriz, biliyorsun. Ne istersen, büyük ve görkemli ya da küçük ve zarif... Her şeyi senin için ayarlayabilirim. Ve birkaç ay var, bu da büyükbabanın ameliyattan sonra iyileşmesi için zaman tanır, böylece o da düğüne katılabilirsin. Lütfen düğünü burada yapmayı düşün. Büyükbabası ve büyükannesi düğünü kaçırırsa çok üzülürler."

Dolly'nin elindeki cam kadeh çatladı, kokteyl ve cam parçaları her yere sıçradı. Soğuk içeceğin göğsüne sıçraması ve parmağına batmış cam parçaları bile kulaklarında çınlayan sağır edici sesle boy ölçüşmezdi.

Noel'de bir düğün...

Ares ve Noel'deki düğünü...

Ares ve Noel'deki düğünü, büyükbabası ve ailesi, Christina ve Isiah'ın da katıldığı güzel villada...

Görüntü çok canlı ve yürek burkucuydu ve onun en derin, en karanlık arzusunu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Ares, kaşlarını çatarak herkesi itip ona ulaştığında, o hala orada duruyordu.

o tanıdık parmaklarını bileğine doladı ve avucunu yakından inceleyebilmek için elini çekti.

"Önemli bir şey değil," diye fısıldadı Dolly.

"Nabzın çok hızlı atıyor, Dahlia." Daha önce hiç duymadığı dudaklarından döküldü. "Onu üzmemek için ne dedin?" diye annesine sertçe sordu, meraklı misafirleri umursamadan.

Şok, Dolly'yi etkisi altına aldı. Daha önce onun gözlerinde böyle bir öfke görmemişti ve bu öfke tamamen onun için idi. Hayali düşüncelerine başını sallayarak, "Ares, o yapmadı..." dedi.

Juliana, uzlaşmacı bir jestle avuçlarını kaldırdı, yüzü solgundu. "Onu üzecek hiçbir şey söylemedim, Ares. Yemin ederim. Sadece Noel düğününü planlamasına yardım etmekten mutlu olduğumu söyledim, büyük ya da küçük."

Gözleri, onay arıyormuşçasına Dolly'nin gözlerine baktı. Ruhunun derinliklerinden yükselen bir iç çekişle, Dolly başını salladı.

Diğer eliyle Dolly, Juliana'ya uzandı. Tanrım, bu kadın Dolly'yi en tuhaf yaratık olarak görüyor olmalıydı. "Senin bir şeyin yoktu" dedi, daha büyük bir olay yaratmış olmaktan nefret ederek. "Sadece flütü çok sıkı tuttum."

Juliana başını salladı ve Ares'e döndü. "Sen ve Dahlia neden kendiniz koyu keşfetmeye gitmiyorsunuz? Eminim ikiniz de bu gürültüden bıktınız ve şimdi yalnız kalmak için can atıyorsunuzdur."

Ares'in yüzü memnuniyetle parladı. Dolly'nin elini bırakmadan eğildi ve annesinin yanağına öpücük kondurdu. "Benim için bu partiyi düzenlediğin için teşekkür ederim anne."

"Doğum günün kutlu olsun, Ares," dedi Juliana, gözlerinde yaşlar ama dudaklarında bir gülümsemeyle.

Ares, annesinin bu kadar sağduyulu davrandığı başka bir anı hatırlamıyordu. Elbette, komadayken ona olan bağlılığını komadayken ona olan bağlılığını defalarca hatırlatmıştı ama onunla olan gerçek etkileşimi her zaman senaryo gibi gelmişti. Sanki başlığa onun adını yazmış ve ona sorması gereken soruların bir listesini yazmış gibi. Sanki annesi olarak bir kontrol listesini yerine getiriyormuş gibi. Ama bugün farklıydı.

Bugün, onu görmüş, o anda en çok istediği şeyin Dahlia ile yalnız kalmak olduğunu anlamış gibiydi. O gece annesini bulup onunla birkaç dakika geçirmeyi kafasına koydu.

Bu çok da zor olmayacaktı, özellikle de Arabella'dan romantik roman okumak annesinin gizli zevki olduğunu öğrenmişti. Ona bu konuda takılabilir ve sonra ona bu harika fikri verdiği için teşekkür edebilirdi.

Ona ya da Dahlia'ya, bu fikri kafasına onun soktuğunu söyleyemezdi. Özellikle de, en iyi şekilde alışmasaydı, bu fikre kendiliğinden ulaşmış olacaktı.

Artık sorunlarına mükemmel bir çözüm bulmuştu: Dahlia ile evlenecekti. Nadiren geleceği düşündüğü anlarda, hayatını yalnız geçireceğini dşnmşti. Alanındaki yenilikler, şirketinin büyümeye devam etmesi ve Dahlia'nın yanında olması, istediği tek sabit şeylerdi.

Ancak dünya ve çevresindeki insanlar farklı bir düzeyde işliyordu. Anlamadığı nedenlerden dolayı, kazadan sonra algısı ile dünya arasındaki farkı çok daha net görebiliyordu.

şu anda bile, Dahlia'nın daha önce nasıl ağladığını hatırlayınca göğsü sıkışıyordu. Onu kaybetme olasılığı yüzünden duyduğu keder, onda da aynı derecede acı uyandırmıştı. Tıpkı uçuruma çarptıktan sonra, binlerce kilo ağırlığında sıcak, öfkeli metalin altında sıkışıp kaldığı anlarda olduğu gibi, her nefes bir öncekinden daha acı vericiydi. Sonunda bayılmak bir ltuf olmuştu.

Onun kaybını hiç hissetmediğini varsaymak, ne kadar tipik bir kibir ve körlük. Açıkça, bu onu kelimelerle ifade edebileceğinden çok daha fazla etkilemişti. Onun acısını tatması, onun ne kadar derinden hissettiğini ve dünyaya gösterdiği kolay verimliliğin altında hala ne kadar yaralı olduğunu

ne kadar derinden hissettiğini ve dünyaya gösterdiği kolay verimliliğin altında hala ne kadar yaralı olduğunu anlaması için onun acısını tatması gerekmişti.

Ne kadar yalnızdı.

Ve komadan uyandığında, nerede olduğunu bilmeden, onu yanında bulamadığı o an...

hayatının en yalnız anıydı.

Birlikte olabilecekken ayrı ayrı mücadele etmek saçmalıktı.

Dahlia'nın istikrara, ait olduğu bir yere, istenildiği, ihtiyaç duyulduğu ve sevildiği bir hayata ihtiyacı vardı. Ares ona bunların hepsini verebilirdi ve verecekti. Sonuncusu hariç.

Aşk, onun anlayamayacağı bir şeydi.

. Ares'in hatırladığına göre, babası Sergio ve Stefano'nun annesiyle evliyken, anne babası birbirlerine aşık olmuşlardı hatırladığı gibi, aileyi parçalamıştı. Sonra annesi, tıpkı babası gibi, üvey kardeşlerine ömür boyu telafi etmeye çalışmış, onları serbest bırakmıştı.

Aşk sadece başkalarına zarar veriyorsa, onunla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu. Tek istediği Dahlia'ya bakmak ve onun her şeye sahip olmasını sağlamaktı.

Görünüşe göre, artık annesinin de onayı vardı.

Annesinin Dahlia konusunda 180 derece dönüş yapması şaşırtıcı değildi, ama ama o acımasız bir kadın değildi. Er ya da geç, annesinin Dahlia'nın gerçekte nasıl biri olduğunu göreceğini ummuştu.

Bu da onun iki ana hedefine ulaşmasını kolaylaştırdı: ailesiyle daha yakın bir bağ kurmak ve Dahlia'yı sonsuza kadar yanında tutmak

. Koyun hemen dışında demir attıklarında, mürettebat şık, şişirilebilir bir bot hazırladı. Dahlia sivri topuklu sandaletlerini çıkarıp bota binerken, Ares onun belinden tuttu. Ares ona katılıp kontrolü ele aldığı anda, yüzlerine çarpan tuzlu su sıçramaları anında yüzlerini serinletti. Ares ona katılıp kontrolü ele aldığı anda, tuzlu su sıçramaları anında yüzlerini ıslattı.

Tekne kısa mesafeyi hızla geçerken Dahlia'nın kahkahası, onun ağrıyan vücuduna sızarak, farkındalığını sarsarak uyandırdı.

Duyuları her zaman dış dünyanın gürültüsüne uyum sağlamıştı, ama bu... bu deneyim dayanılmaz derecede iyi hissettiriyordu ve

onunla birlikte her santimini kovalamak istedi. Kendini özgür hissetti ve gelecek için yeniden heyecanlandı. Son birkaç yıldır hissetmediği bir şeydi bu. Plaja vardıklarında tekneden atladılar, ayakları serin, yumuşak kuma battı.

Dahlia, etraflarını saran özel cenneti gördüğünde gözleri inanılmaz derecede büyüdü. Sevimli, fazla geniş ağzı O şeklinde açıldı ve Ares bugün onu tatmak istediğine karar verdi. Onun dokunuşunda titrediğini, ona dokunduğunda nefesinin kesildiğini fark etmişti.

Yat uzaklaşırken, Dahlia ani bir hareketle dönüp onu izlemeye başladı, hareketlerinde ani bir aciliyet vardı.

Zirvedeki güneş, altın kahverengi tenini sevgi dolu parmaklarıyla boyarken, tonlu uylukları bir melodinin hareketli notaları gibi hareket ediyordu, çok güzel görünüyordu. Ares, vücudunun her yerinde yine o gerginliği hissederek, doya doya baktı.

İlk gece ansızın onu vurmuş olsa da, arzu artık kanında sürekli bir uğultu haline gelmişti. O yakınında olmadığında, ona yapacağı her şeyle meşgul oluyordu, önce kalın üst dudağını öpmekle başlıyordu.

, onu her ne pahasına olursa olsun yanında tutmak için çılgın, kalbi çarpan bir aciliyet hissediyordu.

Yat uzaklaşırken omzunun üzerinden ona attığı bakış, panik ve heyecanla doluydu. O, ikinci duyguya odaklanmayı tercih etti.

"Neden bizi burada bırakıyorlar?" dedi, yüzünde ince bir ter tabakası vardı. Şeffaf şalının kenarları esintiyle oynuyordu ona gergin teninin baştan çıkarıcı görüntülerini sunuyordu. Onun nasıl yaratıldığına dair her şey

Onu çıplak olarak görene kadar, her şeyi çözmek istedi. Mümkün olan her şekilde. "Bu koyu keşfetmek isteyebileceğini düşündüm," dedi.

"Bu koyu keşfetmek isteyebileceğini düşündüm.

"Spot ışığı," dedi. "Ayrıca seninle yalnız kalmak istedim. Seni saklandığın yerden çıkarmak istedim. Merak etme. Geri gelmeyecekler. Motorlu tekne bizi daha sonra alacak."

"Oh."

Ares, tüm varlığıyla, bunun ne anlama geldiğini sormasını istedi. Bunun yerine, sandaletleri kuma bıraktı ve şalın uçlarını bir araya getirdi. En azından, onunla birlikte olmayı reddetmiyordu. eşlik etmesini reddetmiyordu.

Ona ulaştığında, elini uzattı.

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra elini tuttu. Dokunuşu, onun çiziklerle dolu, kontrolsüz kısımlarını anında yatıştırdı.

Başparmağının ucunu kızın hızla atan nabzına koyma dürtüsü galip geldi.

Ama kadının ihtiyatlılığı, onu sarmış bir kalkan gibiydi ve ona dikkatli davranması gerektiğini söylüyordu. Onun fikrine vereceği tepki konusunda hiç şüphesi yoktu. Kendisinin de sorunları olsa da, Dahlia çok daha kötü şeyler yaşamıştı, en başta çok küçük yaşta anne babasını kaybetmişti. Ve sürekli istenmediğini sürekli istenmediğini söylediği bir evde yaşamak zorunda kalması. Bunu bile Christina'dan öğrenmişti.

Dahlia'nın verimliliğini, yetkinliğini her zaman görmüştü, ama onun altında sakladığı savunmasız kalbi görmemişti. Ve şimdi, asla Onu herhangi bir şekilde hafife alma hatası.

Uzun bir süre, ayaklarına sıcak suyun nazikçe çarptığı sahilde yürüdüler. Onları çevreleyen sessizlik, onsuz eksik olan o tanıdık mutluluğu anlatıyordu, ama aynı zamanda onun derisinin altında sürekli küçük bir çatırtı vardı. Sanki aralarındaki bu yeni farkındalık her nefesle birlikte büyüyordu.

"Yürüdükçe kalçanın daha az ağrıyor mu?" diye sordu, on beş dakika kadar yürüdükten sonra sessizliği bozdu. Kalçasındaki ağrı, onun tahmin ettiği gibi, dayanılabilir bir seviyedeydi. Hemen cevap vermediğinde, "Bazen sol tarafını daha çok kullandığını da fark ettim?" dedi.

"Evet, ikisi de doğru."

Gözünün ucuyla, kızın alt dudağını ısırıldığını görebiliyordu. "Ağrı gelip gidiyor mu, yoksa hep var mı? Ağrıdan bahsediyorum."

"İkincisi," dedi, ona bakmadan.

"Bu kadar acı çektiğin için üzgünüm, Ares." Sözlerinde neredeyse suçluluk gibi bir duygu vardı.

"Senin suçun değil, Dahlia."

Ardından gelen sessizlik, onun anlayamadığı bir şeyle doluydu. Sanki kız, onun kazasından kendini sorumlu tutuyormuş gibiydi. Bu, onun şimdiye kadar duyduğu en saçma şeydi.

"Ben gitmeden önce ne hakkında tartıştığımızı söylemeye hazır mısın?"

O kadar kötü tökezledi ki, Ares onu yakalamadan önce neredeyse kuma düşecekti. onu yakalayamadan neredeyse yere düşecekti. Yaralı tarafına baskı yaptığı için homurdandı ve onu kaldırdı. Nefes nefese kalmış, yüzünü omzuna gömmüş, ona sıkıca sarılmıştı. Demek ki şüpheleri doğruydu.

Tartışmışlardı ve o, ona kızgın ya da üzgün bir şekilde New York'tan ayrılmıştı. Ve bu kişisel bir şey olmalıydı, yoksa kafasında takılıp kalmaz, onu rahatsız etmez, kaza yaptığı sırada dikkatini dağıtmıyordu.

Ama bunun nedenini bulmak için kafasını yormak ya da kazadan önceki birkaç günü düşünmek, baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu. Bu da

bu da ona, o anılar geri geldiğinde onu ne tür bir korkunç şeyin beklediğini merak ettirdi.

O zaman da ayrılmakla tehdit etmiş miydi? Onu bir şekilde ihanet mi etmişti? Yoksa o kadar affedilmez bir şey mi yapmıştı ki, kaza geçirdiğinde onu terk etmişti?

YEDİNCİ BÖLÜM

ARES, yarı kardeşlerinin onu gençken eziyet etmesini Dahlia'nın da onu bir şekilde ihanet ettiği düşüncesi, göğsünün intikamla çöküyor gibi hissettiriyordu.

O büyük kahverengi gözlerini açtığı anda ve o gözlerin içine kapıldığı anda, kendine kemiklerine işlemiş gerçeği görmesini söyledi. Dahlia'nın ona hiçbir şekilde zarar verecek bir şey yapmayacağını.

Uzun kirpikleri, sanki ifadesini saklamak istiyormuş gibi titredi. "Özür dilerim. Az kalsın seni de aşağı çekiyordum."

"Yeterince özür diledin, Dahlia," dedi sertçe, onun ihtiyatlı tavrından bıkmış bir şekilde.

Dahlia dikleşti ve gözleriyle onu açgözlülükle süzdü. "İş yükünü hafifletmek için yapabileceğim bir şey var mı? Hiçbir şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum."

Yine o suçluluk duygusu ortaya çıkmıştı. Şimdilik bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sabahları sen olmadan

sana ihtiyacım vardı. Ve bu, benim için aylarca süren evrak işlerini ve belgeleri saymıyorum bile."

Kız başını salladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. Parmakları ağzının etrafında dolaştı, parmağı bir kez daha hayali çizgileri izledi. "Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum. Topallıyorsun ve Arabella Fizyoterapi seansından sonra ölümcül derecede solgun görüldüğünü söyledi. Ve açıkça, iyi uyumadığın da ortada.

"İyileşme süreci ne kadar sürerse sürsün. Evet, bu sinir bozucu. Ama vücudumun kendi ritmi ve ihtiyaçları var ve ben bunları saygı duymalıyım."

Yumuşak, titrek bir gülümseme dudaklarını kıvrılttı. "Daha hızlı iyileşmediğin ya da sorunların

daha hızlı çözülmeyi için çıldırmış olacağını düşünmüştüm

Omuz silkti. "Neredeyse ölmek ve sonra neredeyse iki ay boyunca kendimden geçmek

bana hayata farklı bir bakış açısı kazandı. Bana her zaman geliştirmem için sızlandığın şey bu değil mi?

durup, nerede olurlarsa olsunlar lanet olası gülleri koklamamı istemiyor musun?"

O, somurtarak, "Beni dırdırcı bir eş gibi gösteriyorsun," dedi.

Adam sırtı, Dahlia'nın gün boyu ve gece boyu ona dırdır ettiği fikri kızdı. Bir zamanlar öyle olduğunu fark etti.

GenTech'teki ilk yıllarında, Dahlia daha neşeli, daha alaycı ve ona karşı daha açık biriydi. Son birkaç yılda ise tüm bunlar ortadan kaybolmuştu.

Neden? Onu cesaretini mi kırmıştı? Yoksa ona karşı kendini kapatmasına neden olacak başka bir şey mi yapmıştı?

Anlaması ve eskisi gibi olması için çözmesi gereken başka bir şey daha. Onun adının yazılı olduğu bitmek bilmeyen zihinsel yapılabacaklar listesine bunu da ekledi.

Bunun sağlıklı olup olmadığını bilmiyordu, ama kız kesinlikle onun için bir takıntı haline geliyordu. Ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şeyin olmaması onu biraz endişelendiriyordu.

"Neden benimle yalnız kalmak istedin?" dedi, çenesini kaldırarak. Şüpheli küçük yaratık, onun iyi bir şey peşinde olmadığını biliyordu.

Yavaşça, şalının kenarlarını iterek, beline uzandı. Oradaki sıkı çukuru ve ipeksi cildi dokunmak istiyordu. Nefesi duyulur şekilde kesildi. "Bu yıl bana doğum günü hediyesi getirmediğini fark ettim."

Yanaklarının üst kısmı yumuşak pembe bir renk aldı, saçları ise gevşek bir şekilde kırılğan yüzünü çerçeveliyordu. Gözlerini devirdi ve Ares, örgüsünü çekip alaycı tavrını öpmek istedi. "Seni her yıl bir restorana götürüp şaka hediyesi verdiğimde bundan nefret ediyorsun. Sanki sana işkence etmişim gibi günlerce bunun hakkında sızlanıyorsun. Ofisine gelenlere benim hediyelerimle ilgili korkunç hikayeler anlatıyorsun."

"Evet, ama artık alıştım. Hatta sabırsızlıkla bekliyorum."

Kollarını belinde kavuşturdu ve istemeden göğüslerinin üst kısımlarını vurguladı. Ares, parmakları o kıvrımları izlemek için kaşınıyor olsa da, bilinçli bir çaba ile bakışlarını onun gözlerinde tuttu.

bilinçli bir çaba göstererek bakmaya devam ederken, parmakları o kıvrımları izlemek için kaşınıyordu. "Tamam. Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Yaklaş. Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Tabii ki korkmuyorum," dedi, kahverengi gözleri güneşte daha koyu bir kehribar rengine dönüştü.

"Ve yaptığım herhangi bir şey hoşuna gitmezse bana söyleyecek misin?"

"Evet." Gözleri onun gözleri arasında dolaştı. "Ares, ne istiyorsun?"

"Sana dokunmak istiyorum."

* * *

Dolly, Ares'in bir şekilde ruhunun en derinlerine ulaşmanın yolunu bulup onu bu şekilde ikna etmeye karar verdiğini merak etti.

"Nasıl dokunmak?" Soruyu engelleyemeden ağzından kaçırdı.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Yaramaz, sanki çok düşünüyormuş gibi kaşlarını çatmış gibi yaptı. Ama onu yıllardır izlediği için onun davranışlarını biliyordu ve cevabı hazırды.

"Bir sevgili gibi," dedi, gözleri karardı.

Sanki onun niyetini okuyabiliyormuş gibi geri çekildi.

O, kadının bakışlarından ne gördüğünü umursamıyormuş gibi, gözlerini ondan ayırmadan bakmaya devam etti. Kadın dudağını yaladı ve yuttu, ve lazer pointer gibi, bakışları kadının ağzına odaklandı. Elini uzattı ve nazikçe

üst dudağındaki ter damlalarını sildi. Kız, her nefesi ve hareketi tamamen incelenen, iğneye tutturulmuş bir örnek gibi hissetti.

Sonra, onun böyle hissetmesini çok uzun süre beklediği gerçeği vardı. Ona dokunmak, onu öpmek ve... onu istemek, basitçe.

Ve yine de, o benzer bir şeyi itiraf ettiğinde, o çok kızmıştı. Çok soğuk davranmıştı. Peki bu değişiklik, kaza ve koma sonucu ortaya çıkan yeni Ares yüzünden miydi? Yoksa onu yakalamak için mi test ediyordu?

Hayır, bu çok acımasızdı. Ares'in ne kadar açık sözlü ve keskin olabileceği düşünülse bile olsa bile.

"Dahlia?" diye sordu, adını söylerken sesinde bir dikkat vardı.

.

"Şunu bir netleştirelim. Ateşli, fantastik bir rüyada süzülüp durmamak için," dedi, sesi kısılmaya başladı, "bana bir sevgilinin dokunacağı gibi dokunmak mı istiyorsun?"

"Benim hakkımda ateşli, fantastik rüyalar gördün mü?" diye atladı, o kötü çocuk havası geri dönmüştü.

"Bu benim sorumun cevabı değil."

"Evet, istiyorum. Sana dokunmaktan daha fazlasını istiyorum, Dahlia. Seni öpmek, zevk vermek ve... sana başka müstehcen şeyler yapmak istiyorum."

Kalbi göğsünde çılgınca atıyordu, karnı kıpır kıpırdı. "Ne zamandan beri?" dedi, onu aydınlatan ilgiyi, hayır, canlı ateşi gizleyemeden.

Şimdi kaşlarını gerçekten çatmıştı. "Bu neden önemli?"

"Çünkü," dedi, neredeyse bağırarak, "Bunun bir tür oyun olup olmadığını bilmek istiyorum. Bilirsin, şey için..."

Gözlerindeki ani sert bakış, sözlerini dikkatli seçmesine neden oldu. "Fikrimi değiştirmek için. Gitmemi engellemek için."

"Bilgelik tam tersini tavsiye etmez mi?" dedi, her kelimesinde acı bir ton vardı. "Yönetici asistanıyla, sahte nişanlandığın ve tüm mesleki sırlarını bilen kadınla cinsel ilişkiye girmek yönetici asistanıyla, sahte nişanlandığın ve tüm mesleki sırlarını bilen kadınla cinsel ilişkiye girmek en tehlikeli şey değil mi?"

"Öyle," dedi, yanakları kızardı. "Ben sadece..." Ona baktı, kelimeler ağzından çıkmak istemiyordu. Çok cazipti.

Ama kazadan önce onun reddedilmesinden zar zor kurtulduğunu da hatırlıyordu. Şimdi onunla ilişkiye girmek ateşle oynamak gibiydi.

Yine de, onun reddedilmesinden ve onu sonsuza kadar kaybettiğini düşündüğü son haftalardan kurtulmak, ona kendisi hakkında yeni bir bakış açısı da kazandırmıştı. O

O tam da bunu sunuyorken? Neden eğlenceli bir ilişki yaşayıp onu sisteminden çıkarmasın ki? Eğer bittiğinde ayakta kalabileceğini zaten biliyorsa, neden bunu yaşamamalı?

"Bu bir oyun değil, Dahlia," dedi Ares, onu kendine doğru çekerek. Ona dokundukça, onun teslim olması daha kolay olacaktı ve o da bunun farkındaydı.

"Bunu nasıl bu kadar kolay yapabiliyorsun?" diye fısıldadı, çaresiz ama çekici bir sesle.

"Zihnimin neden bu şekilde çalıştığını sorguladığımı hiç gördün mü?" dedi.

Hızlı, gevşek bir sıcaklık uzuvlarına yayılıyordu alt karnında birikiyordu. Onun şişmiş penisinin karnına değmesi başlı başına bir işkenceydi.

* * *

Tek istediği onu kuma itip içine dalmaktı.

O acıyı dindirebileceğini. Onun da, kendisinin inanmaya başladığı kadar iyi hissedeceğini keşfetmek için. "Tek bildiğim, senin onu tamamen ele geçirdiğin. Bugün, içeri girdiğinde olduğu gibi..." Nazikçe, onu bir adım geri itti ve gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Daha önce hiç böyle giyinmemiştin."

Ares parmaklarını beline doladı. Zor kazanılmış toprakları bırakmayı reddeden işgalci bir fatih gibi.

Bir kez olsun, gözlerini doğrudan onun gözlerine dikti, her santimetresinde titreyen çıplak arzuyu saklamadı. Onun tümünü böyle görmesine izin vermek başlı başına bir yolculuktu. O yakındayken baştan ayağa nasıl titrediğini görmesine izin vermek.

Sadece göz teması bile onu baş döndüren bir arzuya sürükledi. Çünkü o, nadiren, hatta hiç kimseye gözlerinin içine bakmasına izin vermezdi.

"Böyle giyinmiş halini görmek bana ne hissettirdiğini duymak istemiyor musun?" dedi, her kelimesi arzuyla doluydu.

Dolly, onun da kendisi gibi aralarındaki son zırhı yıkmakta olduğuna karar verdi ve teslim olmak hiç bu kadar tatlı gelmemişti.

"Bilmek istiyorum," dedi. "Aklımın mantıklı kısmı, asla geri dönülemez bir sınırı aştığımızı haykırırsa da."

"Senden faydalanacağımdan mı korkuyorsun?" Sorusunun aksine, kalçalarını daha sıkı kavradı. Ve Dolly, onun bunu biliyor mu diye merak etti. Ama onun da onu en az onun kadar istediğine şüphe yoktu. Sözleri, vücut dili ve onu saran gerginlik bunu ona söylüyordu. Burnunu onun burnuna sürttü ve Dolly, sıcak Yunan güneşi altında dondurma gibi eriyebileceğini düşündü. "Bu seni korkutuyor mu?"

Soruda, gizleyemediği bir kırılmalık izi vardı.

"Bir şeyi netleştirelim, Ares," dedi, yanaklarını kavrayarak. "Senden hiç korkmadım, gelecekte de korkmayacağım. Sadece... işleri karmaşıklaştırdığımızı düşünüyorum."

O omuz silkti. "Karmaşık olmak zorunda değil. Şu anda senden hoşlanıyorum. Hepsi bu. Bir de, yakında yakında beni terk etmeye kararlısın. Yani, şu anda bu adımı atmazsam aptal olurum. Her uyanık anını beni düşünerek geçiriyorsun düşüncelerini tükettiğinde. İkimiz de bunun daha fazlası olamayacağını biliyoruz."

O, bu... ilişki hakkında onunla aynı şekilde düşündüğüne şaşırmadan başını salladı. Her zamanki açık sözlülüğüyle, ona ne olacağını ve ne olmayacağını söyledi. Artık aptalca hayaller yok, her harekete fazladan anlam yüklemek yok. "Vay canına, keşke senin mantıklı beynin, ikna edici sözlerin, dünyanın senin ihtiyaçlarına göre düzenleneceğine dair tam anlamıyla kibrin olsaydı," dedi.

Parmaklarını köprücük kemiğine ve boğazının çukuruna doğru kaydırırken bakışları onu yiyip bitirdi. Başparmağını oraya yerleştirdiğinde, nabızı hızla yükseldi. Gözlerinde memnuniyet parladı, irisleri erimiş gibi oldu.

"Dokunuşlarıma çok duyarlısın, Dahlia. Bu, şimdiye kadar tanıdığım en ilkel şey." Ağzı parmaklarına katıldı ve çenesinden aşağıya doğru sıcak izler bıraktı. "Bu ipeksi pürüzsüz cildi dudaklarımla ve dilimle nasıl keşfetmek istediğimi sana söylemeli miyim? Belinin sıkı çukuruna dişlerimi ne kadar çok geçirmek istediğimi? Ya da kalın, tonlu bacakların o şort içinde ne kadar seksi görüldüğünü söyleyeyim mi?"

"Tanrım, Ares. Kızın nefes almasına izin ver," diye mırıldandı Dolly, vücudu onun kollarında istediği gibi eğildi. Fantezi gerçeklikle karışmış ve o her ikisinde de ayağını kaybedmişti. Bir saniye için, korku onu sardı. O, bir sarmaşık gibi ona sarılmışken, ona benzer bir şeyi itiraf ettiği o kader anı hatırlayacak mıydı, her ne kadar o kadar açık sözlerle olmasa da?

"Şşş... Dahlia, ben buradayım," dedi, parmaklarını onun beline bastırarak. "Benim, *agapi*. Aramızda korkuya gerek yok."

Dolly, onun görebileceği şeylerden korktuğu için yüzünü onun boynuna gömdü. Ama onun önceki reddi şimdi her şeyi mahvetmesine izin vermedi,

asla mümkün olmayan bir geleceğin gölgesinin bugünü bulanıklaştırmasına izin vermedi. "Biliyorum," dedi, hem kendisi hem de onun için. "Ama isteklerini bu kadar kolay ifade edebilen, bu kadar çıplak bir arzu duyan bu adamı, benim bir kadın olduğumu, hatta arzu edilen bir kadın olduğumu hiç fark etmemiş olan adamla uzlaştırmak zor." benim bir kadın olduğumu, hatta arzu edilen bir kadın olduğumu bile fark etmemiş olan adamla bağdaştırmak zor."

* * *

Bu, kendisinin de defalarca sorduğu bir soruydu.

"Sadece geçmişteki ben, ki bu arada aptal gibi görünüyor, ne düşünüyordu tahmin edebilirim."

O zaman gülümsedi, dudaklarının kıvrılmasına rağmen. boynuna dokunduğunu hissetti. Uzun süre küflü karanlıkta durduktan sonra yüzüne dokunan bir güneş ışığı gibi hissetti. Onun dokunuşuna duyduğu bu açlık, onu kendine bağlamak için duyduğu bu yeni ihtiyaç... tüm bunlar, hayatı boyunca bir mağarada yaşadıktan sonra parlak güneş ışığı altında durmak gibiydi. " buna katılabilirim."

Yüzünü kadının saçlarına gömdü ve tanıdık koku onu sakinleştirdi. "Tek söyleyebileceğim, aramızdaki sınırları çok sıkı bir şekilde sınırları etrafında kendimi çok sıkı sarmış olmalıyım. Ve benim için ne kadar önemli olduğunu düşünürsek, bu sınırları aşmak istemedim."

"Tamam," dedi, hala titreyerek.

Ares, onun ne kadar büyük bir risk aldığını, aralarındaki bu şeyi keşfetmekle ne kadar cesur davrandığını biliyordu. "Bana sarıl, Dahlia," dedi, ona bir santim bile taviz vermeden.

Kollarını boynuna dolamadan önceki birkaç saniye, parmak uçları saçlarına doğru kayarken, Ares'in sabırsız zihninde binlerce sonsuzluk gibi geldi.

Ve Dahlia parmak uçlarına yükselip kendini ona daha da sıkıca bastırduğunda, neredeyse şiddetli titremeler güçlü vücudunu sarsmaya başladı. Güçlü bir güçle sarılmış bir kırılma. Ama bunun nasıl işlediğine dair çok az bilgisi olan o bile, bu titremelerin farklı bir kaynaktan kaynaklandığını anladı. Göğüsleri ona karşı lezzetli bir kayma ile sürtündü ve bu, gözlerini neredeyse geriye devirecekti.

Gülümsedi, dikkati kadının göğsünün inip kalkmasına ve kısa bluzun içinden beliren meme uçlarına kaydı. Kadının onu, sözlerini, varlığını tahrik edici buluyordu. Bu kanıtı elde etmek, spekülasyondan çok daha iyiydi

daha iyiydi. O sadece öpücüklerini ve tutkusunu değil, tüm derin sırlarını da istiyordu.

Ama o, dudaklarını onun dudaklarına sürüp "Artık soru yok. Artık analiz, uyarı ya da ihtiyat yok. Lütfen, ben sadece... Bunu istiyorum. Bu yeterli değil mi?" diye fısıldadığında, bu konuyu daha fazla düşünemedi.

"Fazlasıyla yeterli," diye fısıldadı kulağına, tam da kız tüm yüzünü onun boynunun çukuruna gömdüğü sırada. "Sen varsın, *agapi*."

Kız, dişlerini adamın gırtlığına sürerken, parmakları onun kafa derisini sıkıca kavrarken, adamın dudaklarından boğuk bir inilti çıktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, arzuyla dolup taşarak göğsünden fırlayacak olsa hiç şaşmazdı. Sanki onun neye ihtiyacı olduğunu anlamış gibi, Dahlia dudaklarını adamın çenesine, sonra da ağzına götürdü.

Kendi inlemesi onun nefesine katıldı ve tüm vücudu, her hücresi ve her kasları, o ilk temasta hareketsizleşti. Sanki onun tadını, hissini ve kokusunu tatmak istercesine. Birkaç santim uzaklaştı ve bu sefer daha derin bir baskı ile yerleşti. Tatlı ve ekşi, çilek kokusu ile, tadı onun her gözeneklerine işledi.

Göğsünü titreten gürültülü bir iniltiyle, bastırdı. ve geri çekildi, bastırdı ve geri çekildi, onu tekrar tekrar tattı. O inledi, sanki geri çekilmesini engellemek istercesine yanaklarını sıkı ve dudaklarını onun dudaklarına sürttü.

Zevk, Ares'in içinden bir çığ gibi akıp gitti, sanki süper bilgisayara bağlanmış sonsuz bir algoritma gibi uzuvlarında dönüp durdu.

Beyninin duyu reseptörlerine yetişmekte zorlanıyordu, onun hangi eyleminin onda hangi tepkiyi yarattığını not etmekte zorlandı.

Zaten bu sonsuz bir geri bildirim döngüsüydü, diye düşündü, kadından daha fazla o boğuk, kısık, aç sesleri çıkarmak için can atıyordu.

Onu öpmeye devam etti, dudakları çılgın bir ritim buldu. Kız onun alt dudağını ısırdı ve hafif bir acı hissi onun penisini onun aletini zonklattı. O da aynı şeyi yaptı ve kız inleyince, onun alt dudağını yaladı.

Onu ne kadar tadarsa, o kadar çok istiyordu. O, daha iyi ve daha derin bir uyum için ısırıp yalarken, kendi vahşi arzularına boğulurken, o da Noel ağacındaki ışıklar gibi kendini ona sarıyordu.

Onun sıcak nefesleri, yumuşak teninin kayması ve kayması, tırnaklarının kafa derisine kazınması, onun içinde bir duygu senfonisi yaratıyordu. Kız dişleriyle alt dudağını ısırınca, adam sert bir nefes verdi. Onun da kendisi kadar akılsızca bir arzuyla hareket etmesi, onun arzusunun ateşine benzin dökmek gibiydi.

Sessiz koy, çarpan dalgalar, sonsuz mavilik, her şey kayboldu, dilleri birbirine dolanıp vücutları kıvrılıp birbirine sürtündükçe. Ama bu yeterli değildi. Ellerini onun kalçalarına dolayan Ares, onu kaldırdı.

Uzun bacaklarını onun kalçalarına dolayan Dahlia, sanki onu asla bırakmak istemiyormuş gibi ona sarıldı. Ve onun ateşli vücudunun penisine değdiği his, cennetten bir parça gibiydi. "Oh, Tanrım, Ares. Tam orada. Tam orada," diye mırıldandı Dahlia, dudakları şişmiş, ipeksi saçları örgüsünden çözülerek dökülüyordu.

Giysileri üzerlerinde olsa bile, vücutlarının yakıcı ısısı bir alev haline geldi.

Vücudu ani harekete karşı çıkmasına rağmen, Ares onu öyle tutarak kalçalarını ona doğru itti. Dahlia onun kollarında zıpladı, ritmi takip ederek kalçalarını aşağı doğru sürttü. Ağzı boynuna doğru kaydı, dişleri ve dili onun cildini yalayıp ısırdı.

Yaralı omuzu onun ağırlığıyla zorlanıyordu, kalçası neredeyse ağrıyordu ve Dahlia... *Christos*, başını geriye atmış, tüm dünyasını ona daraltan o nefes nefese küçük sesleri çıkarıyordu. Uyandığında bunu onunla yapmak istiyordu, onu bunu görmek istiyordu... sonunda.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle, Dahlia," diye dişlerini sıkarak emretti.

"Biraz daha. Sadece biraz daha. Lütfen, Ares..."

Ares başını eğdi, sıkı meme ucunu, kısa bluzunun üzerinden ağzıyla kapattı ve ucunu emdi. Nefesi kesilen Dahlia, çılgınca kalçalarını ona doğru itti ve sonra yumuşak bir çığlık atarak Ares'in kollarında parçalandı.

Artık onun ağırlığını taşıyamayan Ares, dizlerinin üzerine çöktü ve onunla birlikte kuma yığıldı. Eli, sanki acıyı bastırmak istercesine otomatik olarak kalçasına gitti, ama yine de ona bakmaktan kendini alamadı.

ona bakmaktan kendini alamadı.

Güneş tepelerinde parıldarken, terin hafif parlaklığı parlaklık gibi kapladığı cildi, Arabella'nın hala duvarında asılı olan posterdeki deniz kızına benziyordu. Bir an için, o hikayenin sonunu merak etti.

"İyi misin?" diye sordu nazikçe, kızın gözleri açıldığında.

Dudaklarını yaladı, ona dönüp baktı ve birden oturur pozisyona geçti. Eli, onun kalçasındaki elini kapattı, pişmanlık ve suçluluk yüzünde neon ışıkları gibi parlıyordu.

"Başlama, Dahlia."

"Ben... ben hafif siklet değilim ve bu..."

"İyi miydi?" diye sordu, yüzündeki kızaran arzuyu tekrar görmek için sabırsızlanarak.

"Sanırım bayılmak üzereydim. Ve ben normalde böyle değilim... Böyle talep etmek istememiştim. Tamamen kontrolümü kaybettim."

"Kontrolünü kaybettiğinde ya da benden bir şey istediğinde hoşuma gidiyor, Dahlia." Tamamen sırt üstü yattı ve yanındaki yeri okşadı. Dahlia tereddüt edince kaşlarını çatı. Neden Ona bu kadar güvensizdi? "Beni sürerken orgazma ulaşmak için kuru seks yaptın. Yanımda uzanmak o kadar zor mu?"

"O cinsel bir şeydi ve benim için çok uzun bir kuru dönemdi. Bu... çok daha samimi. Anlamıyorsun."

Tanıdık bir umutsuzluk göğsünde kök saldı ama onun büyümesine izin vermedi. "Belki de anlamıyorum. Ancak, bir kadının böyle bir orgazmdan sonra, iyi bir iş için

"Al botun sana bunu söylemeni mi söyledi?"

"Bunu söylemeni Al botun mu söyledi?"

Omuz silkti.

Gözleri sıcaklıkla parladı. Dikkatlice geri uzandı. Yanına, avucunu karnına koyarak, sıcak, yumuşak vücudu ona sokuldu. Burnu, boynuna ve omzuna sıkışmıştı, ama ona yaslanmamaya çok dikkat ediyordu. boynu ile omzunun arasına soktu, ancak ona yaslanmamaya çok dikkat etti.

Ares gözlerini kapattı ve Dahlia'nın kokusu ve dokunuşu, onu saran her şey, daha da güçlendi. Tadı dilinde kalmışken, en iyi şekilde onun tarafından sarılmış hissetti.

Hayatında daha önce böyle bir mutluluk hissettiğini hatırlamıyordu. Dünyadaki yerini bulduğunu. İstemediğini

Onunla öyle yatmaktan başka hiçbir şey yapamazdım.

"Neden senden bir şeyler talep ettiğimde hoşuna gidiyor?" diye uzun bir süre sonra fısıldadı. "Bu, hayatımda karşılaştığım herkesin tam tersi gibi."

Adam hafifçe kadının kalçasına vurdu. "Akıllı bir kadın olmana rağmen, aynı zamanda aptal bir kadınsın."

"Hey! Bu çok acımasız," dedi ve göğsüne bir tokat attı.

Adam, kadının bileğini kavrayarak avucunu orada tuttu. Kadının dokunuşu altında kalbi güm güm atıyordu.

"Şimdiye kadar, benim şimdiye kadar tanıdığın hiç kimseye benzemediğimi anlamış olmalısın, Dahlia."

Bir dirseğiyle kendini kaldırarak, ona gülümsedi. Gülümsemesi güneşin sıcaklığıyla yarışıyordu. "Haklısın." Burnunu kırıştırdı.

Onun gözlerindeki nefes kesici parıltıya kapılarak ona bakakaldı. "Benden bir şey istediğinde, sana onu verebilirim. Ve sonra senin şaşkınlığını gördüğümde, tüm dünyayı ele geçirebileceğimi hissediyorum."

"Bütün dünyaya sahip olmaktan nefret edersin. Bu, çok fazla idari lojistik ve insanlarla uğraşmak demek."

O taklit bir titreme yaptı ve kız güldü. O da bunun da bağımlılık yapabileceğini fark etti. Dahlia'yı sınırsızca güldürmek. Onu mutlu etmek. Onu orgazma ulaştırmak.

Kızın kahkahası hızla azaldı. Bakışları onun gözlerine saplandı, diğer eli ise sahiplenici bir hareketle onun yara izlerini izledi. "Bu ne ne anlama geliyor, Ares?"

"Bu, seninle seks yapmak için can attığım anlamına geliyor, Dahlia." Dişleriyle avucunun içini yakaladı ve eti ısırды. Esnek vücudu yanında titredi, göğüsleri yine yanına sürtündü. "Kaza, koma ve tüm olanlarla çok fazla travma yaşadım, biliyorsun. Bu iyileştirici olabilir."

"Aman Tanrım, çok kötüsün Ares. Bunca yıldır bu kötü tarafını nerede sakladın?" Sonra üzerine düştü, korkusuz kahkahası onu sıcak kucağına çekti. Kız onu öpmeye başladığında, Ares bunun şimdiye kadar geçirdiği en güzel doğum günü olduğunu anladı

Ve Dahlia'yı yanında tutup dünyayı uzak tutabildiği sürece, onları kutlamaktan çekinmiyordu.

BÖLÜM SEKİZ

SICAK HAVA BALONU YOLCULUKLARI, yüzme dersleri, Juliana ile alışveriş gezileri ve şafak vakti Arabella ile koşu yapmanın yanı sıra Dolly, satın aldığı şirket için Christina ve Ares ile katıldığı satın alma toplantılarının yanı sıra, onun ateşli bir ilişkiye girme önerisini düşünmek için çok meşgul olduğunu kendine söylemek istedi.

Bunu her düşündüğünde "*çılgın*" kelimesini kullanmaya devam etti, çünkü zihninin bunu öyle düşünmeye devam etmesi gerekiyordu. Kalbi ve vücudu, hainler, bu kelimeyi çoktan bir kenara atmış ve "*lezzetli*" kelimesini benimsemişti. Özellikle de onu sürerken yaşadığı baş döndürücü orgazmını hatırladığında.

Hâlâ o kadar vahşi, şehvetli bir yaratık olduğuna inanamıyordu, sadece istediğini talep etmiş ve sonra da istediğini almıştı. İhtiyacını istedi ve aldı. Bunu her düşündüğünde, yanakları kızarıyor ve kalbinin ortasında bir nabız atmaya başlıyordu.

Şimdi, bu düşüncelere direnmek için aktif olarak çaba göstermediği anlarda, bunun en derin fantezisinin gerçekleştiğini hatırlıyordu. Tanrım, Columbia'da ona aşık bile olmuştu. Tam dokuz yıl...

Bu kadar açık bir şekilde ifade edildiğinde, bu teklif hiç de romantik gelmemeliydi. Yine de Dolly, daha önce hiç bu kadar açık ve dürüst bir istek duymamıştı. Kendisine karşı böyle bir ihtiyaç duyulduğunu hiç görmemişti. Ve bunun Ares'ten gelmesi hala aklını başından alıyordu.

Günlerini kafası bulutlarda dolaşarak geçiriyordu. Ares, sonraki hafta ona tekrar teklifte bulunmamış olsa da, her fırsatta onu öpüyordu.

Sıcak hava balonu yolculuğu sırasında, kelimenin tam anlamıyla bulutların üzerinde süzülürken olduğu gibi. Ona yeşile döndüğünü söyleyerek alay ettiğinde yeşile döndüğünü ve yükseklik korkusu varken maço davranmasına gerek olmadığını söyleyerek onu kızdırmıştı.

Yüzme derslerinde panikleyip çok fazla su yuttuğunda ve nefes alamadığında olduğu gibi.

Hissedarlarla yapılan sanal üç aylık toplantı sırasında uyuyakaldığı zaman olduğu gibi... Ares'i dedesine tanıtmayı hayal ederken ve stratejik zekasıyla Ares'i satrançta yenmesini hayal ederken paniğe kapıldığı ve onun saç örgüsünü parmaklarına dolayarak onu kameradan uzaklaştırıp

baş aşağı öpmüş... tıpkı onun listeye yazdığı gibi.

Sonra iki gece önce, onu jakuzide dalmış halde bulduğu zaman vardı, yüzü ölümcül derecede solgundu acımasız fizyoterapi seansı. Onun kendisi için endişelenmesinden hoşlanmadığını bildiği için, dikkatini başka yöne çekmek umuduyla ona eşlik etmişti. Tabii ki, adamın başka planları vardı. Son günlerde ona karşı her zaman yaptığı gibi.

Ona teselli vermek yerine, parmakları içindeydi ve onu sanki o noktayı bulmakta usta bir usta gibi, başparmağı ise klitorisini acımasızca okşayarak onu . Dişlerini omzuna geçirip inlemelerini bastırarak, o kadar şiddetli bir orgazm yaşadı ki, neredeyse bayılacaktı ve küvetten çıkmak için onun yardımına ihtiyaç duydu.

Ona o listeyle meydan okumaması gerektiğini bilmeliydi. . Yine de, o listeden her bir maddeyi işaretledikçe, geri kalanını nasıl halledeceğini merak etmeden edemiyordu. Özellikle de romantizm, evlilik ve bebekler kısmını.

Elbette, bunları gerçekleştiremezdi, ama Ares ve onun tek bir amaca odaklanmışlığıyla... her şey mümkündü. Aklına aptalca hayallerden oluşan yasak bölgeler geldiğinde titredi.

Ve meselenin özü, ona hiçbir şeyi reddedememesiydi.

Her geçen gün ve ateşli karşılaşmalar onu ona daha da aşık ederken, sözleşmeli evliliği keşfettiğinde ne olacağına dair korkusu da artıyordu. Artık bunu neden sakladığından bile emin değildi

neden sakladığından emin değildi - zaten bir ilişki içindeydiler.

Yoksa gerçeği öğrendiğinde ihanete uğradığını hissedeceğinden mi korkuyordu? Ya da hafızası geri geldiğinde ve kendini tam hissettiğinde, ona olan çekiciliği tamamen kaybolacak ve her şeyin eskisi gibi olmasını isteyecek miydi? Kendi zayıflığı olarak gördüğü şey için sadece küçümseme ve hor görme duygusu mu hissedecekti?

Tıpkı teyzesi, Dolly'nin

Dolly'nin, ebeveynlerinin sigorta ödemeleri bittikten *sonra* onlarla kalmaya gelmesiyle ilgili gerçek duygularını gösterdiği zamanki gibi. Bir gecede, Dolly sevilen bir yeğen olmaktan acı verici bir yük haline gelmişti, her öğün, okul için ihtiyaç duyduğu her kalem ve okul için ihtiyaç duyduğu her defterin, ona alınan her giysinin, onların cömertliğinin bir sonucu olduğunu hatırlatıyordu.

Anne babasını kaybetmek yeterince kötüydü, ama bu reddedilme, teyzesinin bir gecede ona sırt çevirmesi, şimdiye kadar yaşadığı hiçbir acıdan daha fazla canını yakmıştı. Terk edilmenin acısından hiç tam olarak kurtulamamıştı

tekrar tekrar teyzesini memnun etmeye çalışmıştı. Onun onayını geri kazanmak için. Bu yüzden, teyzesine geri ödeme yapmak için evlilik sözleşmesinden

düğün anlaşmasından aldığı paranın bir kısmını teyzesine geri ödemek için kullanmıştı.

Bu, şimdiye kadar olan en üzücü şeydi. Çünkü teyzesi, Dahlia'yı lüks içinde yaşatsa bile, ondan asla memnun olmayacaktı.

Yaralı kalbi bile, Ares'in teyzesi kadar ama onu teyzesinin hiç yapamadığı kadar incitebilirdi.

Kazadan ve komadan sonra, onun yeni bir heyecan peşinde olduğunu, ona olan ilgisinin, onun için verimli bir asistan olmasına geri döneceğini hatırlaması gerekiyordu. Onun beyni olan karmaşık makinenin gerekli bir dişlisi olacağına.

Bu, onunla yatmış olsa bile, ki bunu çok istiyordu, ayın sonunda hiçbir şeyin değişmeyeceğini hatırlaması gerekiyordu. Bu sadece bir kaçamak olacaktı.

Ares'in işine ve yeniliklere olan aşırı ilgisine geri dönmesi kaçınılmazdı ve o da zaten onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu, o kalça ağrısı ve baş ağrıların

iyileştiğini iddia etse de, onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu. Villa ve ailesi ya da sağığı nedeniyle kendisine konulan kısıtlamalar yüzünden kendini kafese kapatılmış hissettiğini hissedebiliyordu.

İki hafta sonra ayrılacaktı. Büyükbabası, uzun süreli bakım tesisine kalıcı olarak taşınmak için onun yardımına ihtiyaç duyuyordu. Ares, deneyimlerinden bildiğı kadarıyla, aralarındaki tüm bu karmaşayı çözmekten büyük mutluluk duyacağını biliyordu, şu anda ne derse desin. Zaman geçiyordu. Bu da zamanın dolduğı anlamına geliyordu ve onun bu kadar çok istediğı şeye ulaşmamak aptallık olurdu.

* * *

Kapısını çaldığında, "Girin" diye emretti.

Sadece bu cümle bile içini titretmişti. Kararını verdikten sonra kararını verdikten sonra, bir an bile beklemek imkansızdı. Yine de, akşamki fizyoterapi seansından sonra iyileşmesi için ona yeterince zaman tanımıştı. Sevgilisi olarak yapmak istediğı son şey, onun acısını görünce beceriksiz bir halde kalmaktı.

Kelebeklerin dans ettiği karnını eliyle okşayarak kapıyı açtı ve içeri girdi. Parmakları kapı kolunda takılı kalırken, onun süitinin gri ve lacivert renkli mobilyalarını inceledi.

Odasının beş katı büyüklüğünde ve çok erkeksi bir tarzda döşenmişti. Gri eşofman altı giymiş, göğsü çıplak olan Aries, gözlüklerini takmış, masasının yanında durmuş, bir deftere bakıyordu. Kapı arkasından kapandığında döndü ve gözleri Dolly'yi baştan aşağı süzdü. Zümrüt yeşili pijamayı seçtiğı için çok memnundu. Bu, sahip olduğu en lüks şeylerden biriydi ve orada dururken, onun için sakladığını fark etti.

Pijamanın üzerine giydiğı ipek bornoz, odaya girerken yeni tıraşlanmış bacaklarına değiyordu. Sanki adımlarını takip ediyormuş gibi, tavandaki ışıklar yandı ve Dolly'nin ağzından bir çığlık çıktı.

Çıplak göğsü o kadar çok küçük yara iziyle kaplıydı ki, göz kapaklarının arkasında aniden yaşlar birikti. Sonra sağ kalçasını kaplayan daha derin yara izleri ve yanık izleri vardı. "Tanrım, Ares. Çok acı çekmiş olmalısın. Keşke bu acıyı senden alabilsem

Çünkü bunu yapardım." Onun ateşli beyanı sessizlikte asılı kaldı ama Dolly geri almayı reddetti.

Gerçek şu ki, o mücadele etmeye devam ediyordu, çünkü bu adam için her şeyi yapardı.

Yatağın etrafında dolaşan Ares, yatağın kenarına oturdu. Uzun bacaklarını önüne uzatarak, kollarını karnında kavuşturdu ve saçları ile kaplı ön kollarını ve kaslı göğsünü görünce, kadının acısı biraz azaldı.

"Bu çok saçma bir fikir.

Acımı dindiremezsin, Dahlia. Ve dindirebilseydin bile, bunu vereceğim son kişi sensin."

Kollarını karnında kavuşturan Dahlia, yarı gülerek, yarı başını sallayarak cevap verdi. "Bunun mümkün olmadığını biliyorum. Bu, sadece değer verdiğin biri için yapmak isteyeceğin bir şey. birine yapmak istediğin bir şey."

"Demek beni önemsiyorsun?"

Sabırsızca nefesini ısıklıkla çıkardı. "Tabii ki önemsiyorum. Buradayım, değil mi? Kendimi senin ağına gittikçe daha fazla kaptırıyorum."

Adam kaşlarını çattı. "Ben örümcek değilim, sen de iğrenç bir böcek değilsin."

"Bu bir benzetme, Ares," dedi kadın, odanın derinliklerine doğru yürürken. "Aklım başımda olsaydı, kilometrelerce uzakta olurum. Kendimi korumak için en ufak bir içgüdüm olsaydı, burada, senin yatak odanda duruyor olmazdım."

"Kendini korumaya ihtiyacın var, ancak ben sana bir şekilde zarar verebilirsem." Kaşlarını daha da çatarak, keskin yüz hatlarındaki acı çizgilerini vurguladı. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Omuz silkti, onunla tartışmaya girmek istemedi.

Özellikle de onun duyguları anlama kapasitesinin ötesinde olan bir tartışmaya. Ve o anda farkına vardı.

Ares onu kesinlikle binlerce parçaya ayırabilirdi, ama bunu istemeden yapardı. Onun yapısı böyleydi.

"Teklifini kabul ediyorum. Buradan ayrıldığımda, arkadaş kalabileceğimiz şartıyla. Artık iş arkadaşı ve sahte nişanlı da olmayacak olsak bile." Bu biraz acınası bir durumdu ama onu ara sıra görmezse akıl sağlığını ve işlevselliğini koruyabileceğinden emin değildi. En azından bu şekilde, dizlerinden çökmek yerine yavaş yavaş onun hayatından çıkabilirdi.

Anlık gerginlik vücudunun her bir kasını kapladı. Omuzları dik, düz karnı öfkeli nefesleriyle dalgalanıyordu. "Şunu bir netleştirelim. Benimle seks yapmayı, sahte nişanlım rolünü oynamayı kabul ediyorsun ve tüm bunların sonunda yine de ayrılmayı planlıyorsun ama arkadaş kalmak istiyorsun?"

"Öyle bir şey."

Kafasını salladı ve kalın, ıslak bir saç teli alnına düştü.

Dolly, o saç telini geri ittiğini hayal ederken parmakları karıncalandı.

Neden sadece hayal ediyordu ki? Kaderin bir cilvesiyle, yıllardır özlemine çektiği adam onu istiyordu ve o da onun yatak odasında idi. Ona dokunmasına izin veriliyordu.

O, sadece önümüzdeki birkaç hafta için olsa da, *onundu*. Bu gece, hiç şüphesiz onundu. Aralarındaki mesafeyi kapatarak Dolly ona doğru adım attı ve o inatçı saç telini geri itti.

Adam, Dolly'nin bileğini yakaladı ve ona yaklaşmasını engelledi. "O zaman neden benim için çalışmaya geri dönmüyorsun?"

"Çünkü senin aksine, ben kişisel ve profesyonel hayatımı ayıramam. Bu geceden sonra olmaz. Bu karmaşık bir durum ve işimi bozacaktır."

"Çünkü benimle seks yaptıktan sonra bana karşı hisler besleyeceksin" dedi, onu keskin bir bakışla izleyerek. Tanrım, bu adamın kirpikleri için ölebilirdi.

Gözlerinde yaşlar birikmiş, boğazında dayanılmaz bir ağrı hissediyordu. *Çok geç*, diye fısıldadı kalbi. "Muhtemelen," dedi, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Ama benim hissetmeyeceğimden çok mu eminsin?"

Elini onun yanağına koydu, sakalları avucunu kaşındırıyordu.

"Sen insanların çok belirli, ayrı kutularda kalmasını seversin, Ares.

Dünyanın belirli bir şekilde işleyişine ihtiyacın var.

zaten çok karmaşık hale getirdik." Başparmağı, adamın elmacık kemiğinin çıkıntısı üzerinde gezdirdi. "Yakında tüm bunları sıkıcı bulacaksın."

O, sanki çok önemli bir ders veriyormuş gibi başını salladı. "Yani, birkaç hafta boyunca benimle seks yaptıktan, nişanlımmış gibi davrandıktan ve çektiğim acılar için gözyaşı döktükten sonra, şirketi terk ettiğin gibi beni de terk edeceksin. Ve geri dönüp

mükemmel erkeği aramaya devam edeceksin?" Sözleri incitici olsa da, yanağını avucuna daha da bastırıp ovuşturdu. "Görünüşe göre, sen de benimle aynı şekilde davranıyorsun, Dahlia."

Dolly kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer gidersen, ikimizin ilişkisi biter. Bu kadar basit." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hiç de değil."

Bacaklarını açarak onu kendine çekti.

iç uyluklarına sürtünmesi, kadının nefesini kesmesine neden oldu. Sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi, kadının bakışları onun kasıklarına indi. Kalın

ereksiyonun kalın hatları, tüm vücudunda sıcak dalgalar yaratmıştı.

Dudaklarını yaladı ve onun ağzından gürleyen bir ses çıktı.

"Görüyorsun, işler şimdiden karışmaya başladı," dedi boğuk bir sesle. "Buradayım, seni öpmek ve dokunmak için can atıyorum ve... sen bunu nasıl olmasını istediğine göre şekillendiriyorsun."

"Öyle mi? Bana çaresizce mi ihtiyacın var?"

Öne eğilerek yüzünü onun boynuna gömdü ve derin bir nefes aldı. Sonuçta burası, tüm dünyada onun için güvenli bir yer olabilirdi. "Seni istediğim için uyuyamıyorum. Tüm dünya, ayaklarımın dibine serdiğin tüm bu deneyimler, sana dokunduğumu hayal ettiğimde her şey renksiz geliyor.

seni dokunduğumu hayal ettiğimde her şey renksiz geliyor."

Ağzı şiddetli bir çılgınlıkla ağzını buldu. Sanki son yemeğiymiş gibi onu yutarken, o nefes nefese kaldı.

Geçen haftaki öpücükleri gibi yumuşak bir sahiplenme, öğrenme ya da keşfetme yoktu. Onun, onun özel ihtiyaçlarına alışması ya da rahat hissetmesi için beklemiyordu.

Bu, her uzva yayılan, içinden titretmeye başlayan saf bir açgözlülük. Elleri her yerdeydi — saçlarında, omuzlarında ve sırtında okşuyor, kalçalarını kavıyor, kıcını tutup onu tamamen kendine çekiyordu. Penisinin onun sıcak merkezine baskı, başını geriye atmasına ve şehvetli bir yaratık gibi inlemesine neden oldu.

Ares dişlerini boğazına doğru sürükledi, arkasında yakıcı bir ısı izi bırakarak. "Bacaklarını belime dolan."

Dolly, uzuvlarının onun emrine nasıl uyduğunu bilmiyordu, ama bir sonraki anda, onun ereksiyonu onun merkezine sürtünüyordu.

ihtiyacı olan tam basınçla. Parmaklarını bu kalın, nemli saça batırdı, her yerine dokunmak için can atıyordu. Bu gece onun hiçbir yerini keşfetmeden bırakmayacaktı,

Kendine söz verdi. Ona o kadar doymak bilmezce sahip olacaktı ki, o da bu geceyi sonsuza kadar hatırlayacaktı.

Tavandaki parlak gömme ışıklar, sırtı serin çarşaflara değdiğinde gözlerini kırpmasına neden oldu.

sırtını serin çarşaflara değdirdiğinde gözlerini kırpmasına neden oldu.

Ateşli tenine değen bornozunun ipeksi dokunuşu bile ona fazla geliyordu.

Üzerine eğilen gövdesi ile Ares ona baktı, titrek vücudunu büyülenmiş bir bakışla süzdü. Alt dudağının şehvetli hareketi, onu ısırarak istemesi için yeterliydi. Sertçe. "Tüm o verimlilik ve soğukkanlılığından arındığında nasıl görüneceğini merak ettim," diye fısıldadı, alnındaki nemli saç tellerini iterek.

"verimliliğin ve soğukkanlılığın senden alınmış haliyle nasıl görüneceğini merak ediyordum," diye fısıldadı, alnındaki nemli saç tellerini iterek.

"Verimliliğim ve soğukkanlılığımın beni bu kadar örnek bir asistan yapan şey olduğunu düşünmüştüm," diye boğuk bir sesle söyledi.

"Her bağlamda değil." Uzun parmağıyla alt dudağını okşadı, sonra boynuna ve göğsüne doğru indirdi ve pijama üstünün V yakasında durdu.

Bakışları, Dolly'nin en çılgın hayallerinde bile ama aynı zamanda tanımlayamadığı başka bir şey daha vardı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi, ses tonuna sızan kırılganlığını gizleyemeden.

"Sen çok güzelsin, Dahlia." Başını salladı ve çıplak tenine, onun hissettiği sıcaklığa göre cildinde cızırdıyacak kadar küçük su damlacıkları sıçrattı. "Ağzın, göğüslerin, kıvrımların, bacakların... seninle ilgili her şey çok seksi. Ve sen bana, dokuz cesaretim ya da isteğim olmadığını mı söylüyorsun? Hele ki bunu eyleme dökmek için."

Dolly yutkundu. Buna ne cevap verebilirdi? Onu gören, onu isteyen, ona bu şekilde dokunan Ares'in bir anda ortadan kaybolabileceğinden ne kadar korktuğunu ona nasıl anlatabilirdi? Ona, hem fantezi hem de gerçekliğin bıçak sırtında yaşadığını, her ikisinden de korktuğunu nasıl açıklayabilirdi?

"Hayır. Sen... sen randevulardan hoşlanmazdın ve büyük hayır etkinlikleri için genellikle bir randevu ajansından profesyonel birini kiralardın. Benim hep senin fiziksel şeylerden hoşlanmadığın izlenimim vardı. Bana gelince, ben senin alet çantandaki bir alettim, Ares. Çok önemli ama bir aksesuardım. Beni bir... olarak gördüğünü sanmıyorum." *Kişi olarak görmediğini sanmıyorum*, diye söylemek üzereydi ama son anda kendini tuttu.

Yıllar önce Isiah'a, kabusları hakkında konuşabileceği biri olması için para ödemişti ve o zamanlar o kadar harcayacak parası bile yoktu. Onun acısını önemsemişti. Onun mutluluğunu.

Onu umursamıştı.

Kafası karışmıştı. Ama yine de, her zamanki gibi, hem onun hem de kendisi için bu durumu çözmeye çalıştı.

"Romantik ya da başka türlü ilişkilerle ilgili mantıksız nefretin duygusal açıdan savunmasız hissetmeyi reddetmen... Çocukluğunu ve ailenizi göz önüne aldığımda, artık bunları daha iyi anlıyorum. Elbette, tüm bunları kapatmak senin için herkesten daha kolaydı. Kendini o yola hiç sokmamak. irade gücün, odaklanma yeteneğin, diğer her şeyi dışlama yeteneğin, bildiğin gibi, senin süper gücün." Sözlerine küçük bir kahkaha ekledi. "Ve süper güçlerin de dezavantajları vardır."

Ares kaşlarını çattı, geniş avucuyla kadının üstünü yukarı itti, parmakları ortaya çıkan her santimetreyi okşadı. Parmakları kadının göğüslerinin altında, arasında ve üzerinde dolaşırken meme uçları sertleşti

ve etrafında dolaşırken, ama asla ağrıyan tomurcuklara dokunmadan. Onu deli ederken bile

Onu deli ederken bile onu analiz ettirebiliyordu... O bunu yapmaya devam ettiği sürece, bunu bilmek umurunda değildi.

"Açıkçası, ben aptal bir adamdım," dedi, iki eliyle yakayı tutarak. Her kelime öfkeyle vurgulanıyordu. Kumaş, gürleyen sessizlikte bir tıslama ile yırtıldı. Dolly, onun delici bakışları çıplak göğüslerine doğru kayarken, tüm dünyanın onun delici bakışları çıplak göğüslerine kayarken, onun çarpıcı kalp atışlarını duyup duymadığını merak etti.

Onun parmaklarının titrediğini düşündü, göğüslerini avuçladığında, başparmakları şimdi meme uçlarının etrafında anlamsız daireler çiziyordu. Omurgası yataktan kalktı ve

parmaklarını onun saçlarına geçirip kendini sabitlemeseydi, uçup gidecekti.

"Söyle bana, Dahlia. Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Bazı fikirlerim var, ama senin ne istediğini duymak istiyorum. Geldiğinde çıkardığın o lezzetli sesleri

Sadece bin kat daha yüksek sesle. Seni ıslak bırakmak istiyorum, böylece içine girdiğimde, istediğim kadar sertçe seni alabileyim. istediğim kadar sertçe alabilmek için seni ıslak bırakmak istiyorum." Bu sözleri göğsüne fısıldadı, sakalları hassas cildini lezzetli bir şekilde kazıyordu.

Ellerini göğüslerini kapatan avuçlarının üzerine bastırdı ve sıktı. "Meme uçlarım... Burada ağzını istiyorum." Gözlerini kapattı, bunu söylerken sahip olduğu azıcık cesareti de tüketmişti.

Onun çam kokusu onu sarmıştı, kalbi onun kalbine çarpıyordu ama yine de önce arkadaşı, sonra hayali sevgilisi olarak taptığı bu adama bu sözleri söylediğine inanamıyordu.

"Senin dileğin benim için emirdir," diye fısıldadı Ares, sanki kafasında büyük bir plan varmış gibi göğüslerine yumuşak, yavaş öpücükler serpiştirirken.

. İhtiyacı olan uçların etrafında eş merkezli daireler çizerek öpmeye devam etti.

Sabırsızlığı onu sertleştiriyordu. "Meme uçlarım, Ares. Bana ihtiyacım olanı ver."

Onun boğuk kahkahası kadının teninde yankılandı. Ve bir sonraki nefeste, dilinin ucuyla bir meme ucunu hafifçe vurdu ve sonra dudaklarını onun etrafına doladı.

Dolly, onun başını göğüslerine bastırdı ve o kadar yüksek sesle inledi ki, herkesin onu duyması şaşırtıcı olmazdı. Tabii ki umursamıyordu.

Üstlendiği her göreve yüzde binini veren Ares, sanki yeni keşfettiği en lezzetli ikrammış gibi, kadının meme ucunu yaladı ve emdi.

Bir taraf aşırı hassaslaştığında, diğer tarafa geçip aynı özenle onu da yaladı. Ağzının içinde, dilinin ucuyla ritmik bir şekilde ona dokunarak, alt karnındaki düğümü sıkılaştıran ritimle onu yalayıp durdu.

Dolly, Ares'in ağzı karnının alt kısmına doğru inerken sırtını kavisledi ve inledi.

Dolly, ağzı karnına doğru inerken sırtını kavisledi ve inledi. Eli yataкта uzandı ve bir şeye dokundu... bir defter gibi hissedilen bir şeye. Düşünmeden, dikkatini dağıtan bir şekilde onu yakaladı.

Genellikle, adam defterlerine bir ejderhanın hazinesine gösterdiği özenle bakardı. Onlar onun ihtiyacı ve tek lüks zevkiydi. En pahalı el dikişi olanları sipariş eder, farklı projeler için sonsuz, bol miktarda not alır ve kimseye, hatta ona veya Christina'ya bile, içine bakmasına izin vermezdi.

Defteri yan sehpayaya koymak üzereyken, beyaz etikette kendi adının onun düzgün el yazısıyla yazıldığını gördü. Nefesi hızlandı ve bakışları biraz bulanıklaşırken defteri açtı. Akış şemaları, vücut parçalarının isimleri, eskizler ve onun metodik el yazısıyla yazılmış talimatlar gözüne çarptı.

Bir an için, bunun onu kendisiyle kalması için baştan çıkarmak için bir tür büyük plan olup olmadığını merak etti. Bu o kadar da abartılı bir düşünce değildi, çünkü onun satın almayı planladığı şirketler için hazırladığı notları görmüştü. Kalçasını sertçe ısırmasıyla, defterden gözlerini ayırıp, onu anında esir alan derin gri bakışlara baktı.

"Sen benimle birlikte değilsin," dedi, dişlerini kalçasının etine daha derine batırarak. Parmakları külotunun kenarıyla meşgulken bile. "Biliyorsun, senin dikkatinin yüzde yüzünü istiyorum, Dahlia. Şimdi seni cezalandırmam gerekecek."

Dolly, onun sabırsız ses tonuna gülümsedi. Adamın burada da yönetim kurulu odasında olduğu kadar otoriter olduğu açıktı. "Bu ne?" dedi, elindeki defteri sallayarak.

"Oh, birkaç not aldım." Sanki bu cevap yeterliymiş gibi, külotunun dikişindeki küçük fiyonklarla oynadı.

Dolly ayağıyla onun omzuna hafifçe vurdu, bir yandan da ona bu şekilde dokunduğu için dehşete kapılmıştı. Ve o bunu yapmayınca... Onun tenine karşı mırıldanarak başını kaldırdı, diğer ayağını onun diğer omzuna koydu ve tekrar vurdu. Başını kaldırdı, ağzı daha önce hiç görmediği kadar şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne hakkında notlar? Ve neden benim adım ve vücudumun farklı kısımları burada yazıyor?" dedi, adam o lezzetli ağzını, hala ince külotunun ağırlarıyla örtülü olan kasıklarına doğru indirdiğinde, neredeyse düşüncelerini kaybetmek üzereydi. Adamın oraya kondurduğu öpücük, onu, şehvetle kendini bırakarak kalçalarını kaldırıp adamın ağzını kovalamaya itti.

Adam gülerek onu okşadı, sanki daha fazlasının geleceğini vaat ediyormuş gibi. Adamın dudakları onun ağrıyan bedeninin üzerinde dolaşırken, kadın beklentiyle nefesini tuttu.

"Lütfen, Ares. Bana bunun ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Bazı videoları izliyordum. Dışarıda o kadar çok kötü şey var ki, Dahlia, inanamazsın. Ama sonunda kadınlara yönelik, zevkli şeyler buldum ve notlar aldım. İşin özensiz yapılmasından ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

"Videolar izleyip notlar mı aldın?" dedi, dirsekleriyle kendini yukarı iterek. Onun

"Ne demek istiyorsun?" Soruyu sorduğu anda soruyu sorduğu anda, aklına geldi.

Tabii ki, analitik bir zihne sahipti ve ve sadece kendine güvenen Ares, bunu onun için daha iyi hale getirmek için yaptıklarını itiraf ederdi. Tanrım, bu adamın onu şaşırtma yolları hiç bitmeyecek miydi? Onunla bir sonsuzluk bile yetmezdi. Sıkıcı, güvenli ya da monoton olmazdı, tüm bunlar onun kendi hayatında olan şeylerdi.

Göğsü inip kalkıyordu, ama yine de ciğerlerine yeterince hava alamıyordu. "Tanrım, Ares. Porno izlediğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Aslında ilginç olan, bunların çoğunun yakışıklı erkeklere ve fantezilerine teslim olan kadınlara yönelik olması. Yine de bazı ipuçları edindim. Ama bildiğin gibi, senin kişisel geri bildirimin her şeyden daha iyidir. Tek yapman gereken bana ne istediğini, nerede ve ne kadar hızlı ya da yavaş istediğini söylemen yeterli. Her şey gibi, zevkin de senin elinde ve ben onu sana vermek için buradayım, nasıl istersen."

Gülümsedi ve kalbi bu adama biraz daha aşık oldu. Gözlerinin köşelerinden yaşlar süzüldü. "Porno izledin, notlar aldın ve akış şemaları çizdin, böylece bunu doğru yapabilmek için porno izleyip notlar aldın ve akış şemaları çizdin? Doğru mu anladım?"

"Evet," dedi Aries, gözlerini ondan ayırmadan, parmakları külotunu aşağı indirmeye çalışıyordu.

"Bu seni tahrik etti mi?"

"İlk başta, klinik, hatta sıkıcı geldi. Bu videoların bazıları çok kötü yapılmış. Sonra öpüştük ve ben sana seninle o şeyleri yapmayı hayal etmeye başladım. Sen boşaldığında çıkardığın sesleri ve sanki seni terk edemiyormuşum gibi parmaklarımı ne kadar tatlı bir şekilde sıkıldığını duyduğumda , gerçek oldu. Bir süre sonra izlemeye bile gerek kalmadı. Zihnimi seni o lezzetli senaryolara kazımaya fazlasıyla hazırды ve hayal gücüm onu takip etti."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," dedi, karnına bir öpücük kondurarak. "Sadece daha fazlasını istediğini söyle. Hiçbir şeyde iyi olmamayı sevmiyorum. Ve bu konuda hiç tecrübem yok."

Dolly, bir insanın kalbi şok ve tatlı keşiflerden dolayı durup dururken ölebilir mi diye merak etti. Gerçi bunu daha önce de merak etmişti.

Adam haftada yüz saat çalışıyor ve iki buçuk kişiden fazlasını zar zor tolere ediyordu, bu yüzden çok da şaşırtıcı bir şey değildi. "Bunu daha önce hiç yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Ve dezavantajlı durumda olmaktan nefret ediyordum."

"Peki öpüşmek... Ben de senin ilk öpücüğün müydüm?"

Gözlerine karanlık bir gölge düştü ama o bunu silkeledi. "Her bakımdan, evet."

Nefesini toplayıp bunun ne anlama geldiğini sorgulamadan önce, dizlerini uygunsuz bir şekilde genişçe açtı ve geniş omuzlarını arasına sıkıştırdı ve... ağzını oraya daldırdı. Onun ilgisini çeken o noktaya.

"Görünüşe göre buna 'seni yemek' deniyor ve bunu okuduğumdan beri, tadının nasıl olduğunu öğrenmek için can atıyorum."

Dolly, bir gecede ortaya çıkmış gibi görünen kurt gibi sırtışına bakınca nefes alamadı. Ve onun kirli niyetini bu kadar açık sözlerle ifade etmesi, onu heyecanlandırdı. Onun sonsuz merakı, keskin zekası zihni... Bunların hepsini onu her düzeyde çözmek için kullanacağını bilmeliydi.

Derin bir nefes aldı, bir eliyle külotunu kenara itti ve diğer eliyle dikkat çekmek için çığlık atan hassas sinir demetini hatasız bir şekilde buldu.

Ayaklarını omuzlarına koydu ve içgüdüsel bir hareketle kalçalarını onun dokunuşuna doğru eğdi.

O, kadının yarık kısmını yaladıktan sonra dilini derinliklerine soktuğunda, kadın keskin bir çığlık attı. Duygular, kadının alt karnında kıvrılarak yayıldı

alt karnında dalgalandı ve bu duygu giderek güçlenirken, kız derisinden çıkıp uçmak istedi. Bu duygu hem çok fazlaydı hem de yetersizdi. Derisi, onun üzerine yağdırdığı zevk çığlığını barındıramayacak kadar zayıf hissediyordu.

"Mmm... tadı mükemmel, *agapi mou*," diye fısıldadı, kıvrımlı dudaklarını onun üzerinde yukarı aşağı sürterek. "Tatlı ve ekşi ve sadece benim."

Parmakları klitorisini çimdiklemeye, çekmeye ve hafifçe vurmaya başladı ve o, farklı kaynaklardan uyarıcılar eklemeye ilgili notlarını hatırlayarak yarı gülerek, yarı ağlayarak

farklı kaynaklardan uyarıcılar eklemeyi hatırlayarak yarı gülerek, yarı ağlayarak.

"Senin benim sikimi ne kadar hevesle sıkacağını hissetmek için sabırsızlanıyorum, Dahlia." Bir parmağıyla, sonra iki parmağıyla ona girdi ve Dolly neredeyse yataktan düşecekti.

Dudaklarını büzüp, sanki en sevdiği sıkma oyuncağıymış gibi klitorisini bıraktı. Dilini, parmaklarını ve dudaklarını kullanarak onu durmadan işkence etti. Onun sıkı tutuşu altında inleyip kıvrılırken, ter cildini kapladı.

Ve kısa süre sonra Dolly uçmaya başladı. O kadar uzağa, o kadar yükseğe ve o kadar parlak bir şekilde ki, ağlamaya başladı. Zevk inanılmazdı, dayanılmazdı

. Adam onu zirvede tuttu, şehvetli saldırısını hiç bırakmadı. Orgazmı onu sarsarken, ilki

geri çekilmeden, parmakları onun içindeki o noktayı bulduğunda, daha küçük bir orgazm onu ele geçirdi.

Zevk doruğa ulaştı, azaldı ve tekrar doruğa ulaştı.

Bir eliyle onun saçını çekerken, diğer eliyle çarşafları kendine doğru çekerken, Dolly hiç bilmediği bir zevk

onu alt üst etti. Ares tatlı sözler ve müstehcen öpücüklerle onu teşvik ederken, gözyaşları boynunu ve altındaki çarşafları ıslattı.

Tarif edilemez bir sisin içinde bile, Dahlia midesinde bir batma hissetti, onunla bu

bir kapı açtığını hissetti. Ve ona geri dönülmez bir şekilde aşık olmaktan koruyan son savunma hattını hızla aşıyordu.

Eğer o zaten orada değilse.

BÖLÜM DOKUZ

ARES, Dahlia'yı o savunmasız anında izlemek için dizlerinin üzerine çökerek yatağa süründü.

Onun içine girmeye çalışmaktan daha çok bunu yapmak istediğini fark etti.

Gözyaşları yanaklarından ve boynundan izler bırakmıştı ve dudakları kontrolsüz bir şekilde titriyordu, sanki içinde büyük bir fırtına içinde tutuyormuş gibi dudakları kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Hiç bilmediği inanılmaz bir hassasiyet

her zerresini sarmıştı. "Dahlia, gözlerini aç. Neyin var, söyle." Her zamanki gibi, kendini tehdit altında hissettiğinde, etrafındaki her şeyi düzeltme ihtiyacı ön plana çıktı. "Çok mu fazla geldi? Bazı kadınların orgazm olmayı acı verici bulduğunu bir yerde okumuştum, ama bana böyle bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm." Belki de azarlayan ses tonunu yumuşatmalıydı, ama acı verici bir şekilde sertleşmişti ve Onu bu halde görmek, içini tarif edilemez bir şekilde etkiliyordu. "Tabii ki yanlış bir şey yapmadın. Nasıl yapabilirdin ki?"

diye sordu, geyik gibi kahverengi gözlerini açarak. Gözlerinin kenarları ve burnunun ucu hafifçe pembeleşmişti. "O kadar iyiydi, Ares."

O sırttı, o şefkat şimdi onu memnun ettiği için duyduğu vahşi bir "İyi. Ben her zaman iyi yapılan işleri severim."

Kız kıkırdadı, karnı onun avucunun altında inip kalkıyordu.

Onu dokunmayı gerçekten sevdiğini fark etti — karnının hafif kıvrımı, uzun, pürüzsüz uylukları ve göğüsleri ve kalçaları gibi kıvrımlı kısımları. Avucunun altında kalbinin çarpışını duymayı, ne hissettiğine, ne söylediğine veya ona ne yaptığına bağlı olarak farklı tempolarda nefesini duymayı seviyordu.

O anda ona yakın hissetti, ya da daha doğrusu, onun sonunda kendisine tamamen açıldığını hissetti. Tüm zırhı ve duvarları yıkılmıştı, sanki o yıldızlardan ve gökyüzünden yapılmış gibi ona bakıyordu.

Bu, Ares'in hiç bilmediği bir duyguydu ve onu incelemeden önce, sinsi bir solucan gibi içini derinlemesine delip geçerek, içini sıcak ve parlak hissettiren bir duygu olarak derisinin altına sızdı. Ve o anda, o duyguya tutunmak, onun kendisine öyle bakmasını sağlamak için her şeyi yapacağını fark etti. Sanki o, onun tüm dünyasıymış gibi.

bu hissi korumak, onun kendisine öyle bakmasını sağlamak için her şeyi yapacağını anladı. Sanki o, onun tüm dünyasıymış gibi.

"Bu konuda egonun daha da büyümesinden endişe duyardım ama..." Dahlia bir dirseğiyle kendini yukarı itti ve ağzının köşesine bir öpücük kondurdu, sonra iç çekerek yatağa geri uzandı. "Bence bununla ilgili büyük bir ego geliştirmeyi hak ediyorsun. Bu... muhteşemdi." Bir kedi gibi gerindi, ayağı onun bacağına sürtündü ve o da bu şekilde dokunulmaktan hoşlandığını fark etti. "Ve bu konuda yaptığın tüm araştırmalar için teşekkür ederim."

Adam güldü. "Az önce dilimi senin içine soktum ve sen bu konuda çok resmi konuşuyorsun."

Şaşkın bir nefes, şişkin dudaklarından kaçtı. "Tanrım, Ares. Karamsar, inatçı, dünyamın tam istediğim gibi olması gereken birinden, bu müstehcen konuşan yakışıklıya mı dönüştün? Bir gün bayılırsam, suçlu sensin."

Omuzlarını avuçladı ve kendini ona yasladı, ona olan ihtiyacı damarlarında kaynayan bir uğultu gibiydi. Işıkların altında parıltı veren nemli cildi, hala nefes nefese olan hali...

Onunla ilgili her şey, onun aniden ortaya çıkan açgözlü ihtiyacını besliyordu. Yaralı tarafındaki acı, zevkle çarpıcı bir tezat oluşturmalarına rağmen, kalın kalçalarına penisini sürterken dudaklarından bir tıslama çıktı.

Elini kaldırıp saçının bir tutamını geri ittiğinde hareketleri tereddütlüydü. Oradan dokunuşu aşağıya kayd, köprücük kemiğini izledi. Gözlerindeki ihtiyacı kaçırmadı, sanki patlayacakmış gibi.

Yine, o eksik anı onu rahatsız etti. "Dahlia?"

Parlayan bakışları onun bakışlarıyla buluştu. "Sana dokunabilir miyim?" dedi, boğazı gergin bir şekilde yukarı aşağı hareket ediyordu. "Yani,

bunu yapmayı seviyor ama benim sana bir şey yapmamı istemiyorsan anlarım," diye aceleyle açıkladı.

Heyecan, içindeki elektriksel bir kıvılcım gibiydi. Bastıramadığı sert bir iniltille, daha derin bir sürtünme için penisini kalçasının ve yatağın arasına itti. "Dahlia, bu sana dokunulmak istemediğimi mi hissettiriyor? Sürekli ne kadar sabırsız bir adam olduğumu söylüyorsun, ama senin bana gelmeni beklemek beni dünyanın en sabırlı adamı yaptı . Evet, ellerini üzerime koy. İstedığın gibi dokun bana."

Yutkundu ve başını salladı, hala oldukça endişeli görünüyordu. O, eşofmanını aşağı itip tekmeledi, o ise yan dönüp ona karşı yüzüstü uzandı. Penisi onun için çığlık atıyordu.

dikkatini çekmek için, ama o buradan başlamadı. Dikkatini çekme ihtiyacı dikkatini çekme ihtiyacı onu zorluyordu, ama dirseğini kaldırıp başını destekleyerek bekledi.

Onun yumuşak parmakları yanaklarını kavradığında ve yüzüne sayısız öpücük kondurduğunda, sanki sonsuz bir zaman geçmişti. Her yara izine kondurduğu her öpücükle, ona gösterdiği keder gibi, içinden bir sürü pişmanlık dökülüyor gibiydi. Eğer bu, onun acısını hafifletmeye yardımcı oluyorsa, o zaman Dahlia'nın dudaklarından gelen binlerce acı veren öpücüğe maruz kalmaya razı olacaktı.

Kadın, onun geniş omuzlarını, göğsünü ve hatta karnını her santimetresini özenle öperken, adamın göğsünden ve boğazından yumuşak, yavaş bir homurtu yükseldi. ve hatta karnının her santimetresini öperken, göğsünden ve boğazından yumuşak, yavaş bir uğultu yükseldi. Parmakları tüy kadar hafifti ve buna karşılık, kasları acı içinde gerildi, daha sert bir dokunuşa ihtiyaç duydu.

Kız onu sırt üstü yatırıp kalçalarının üzerine oturduğunda, nefes alışığı kesik kesik oldu. Kız, dizini onun yaralı tarafına bastırmamaya dikkat ediyordu. Kızın ona bakışında bir şey, onun göğsünü sıkıştırdı. Daha önce hiç kimse onun tuhaflıklarının ötesini görmemişti. Sonra kızın gözlerinde parlayan şehvet, o anda onu daha derin duygulardan uzaklaştırdı. Mutlu olup olmadığından emin değildi, sadece arzuyla dolup taşıyordu.

Kadının ipeksi saçlarının uçları, onun çok etkili ağzının kaçırmış olabileceği küçük deri parçalarını öptü.

Kadın, hassas bir verimlilikle onun penisini eline alıp sıkıldığında nefes alışığı sığılaştı. Heyecanı

başından sızdı ve Ares inledi. "Aşağı in, Dahlia. Seni hissetmeme izin ver," diye emretti.

O, birkaç nefes kesici dakika daha onunla oynadı. O aşağı kaymadan önce. Nemli kıvrımlarının onun şişmiş penisine baskı yapması ve daha derine girmek için geriye yaslanması, nefesini kesik kesik nefeslerle göğsünden dışarı çıkmasına neden oldu.

"Dahlia..." Parmaklarıyla kalçalarını kavradı. Onun ıslaklığı onu kapladı ve bu, hayatında yaşadığı en çılgın duyguydu "Örgünü çöz. Saçını görmek istiyorum," dedi, kadının kalçalarının her aşağı doğru hareketiyle heyecanı artıyordu.

Kalçalarını tekrar sallarken nazikçe sallanan göğüslerinin görüntüsü, hayatında gördüğü en erotik manzaraydı.

Gözlerini ondan ayırmadan, Dolly örgüsünü çözdü, parmaklarını saçlarına daldırdı ve saçlarını sallayarak açtı.

"Eğil ve beni öp. O dolgun meme uçlarını göğsüme sür. Senin her santimini hissetmek istiyorum."

Titrek bir gülümseme, dolgun dudaklarını kıvrımlandırdı. "Beni nasıl memnun edeceğini yazan bir adam için, tam olarak ne istediğini biliyorsun gibi görünüyor."

"Ne istediğimi biliyorum. Sadece bunun benim için değil, senin için de zevkli olmasını istedim. O yüzden konuşmayı bırak ve gel beni öp."

Gülümseyerek, kalçalarını ileri geri hareket ettirerek ıslaklığını onun penisine değdirdi ve o yüksek sesle inledi. Sonra yavaşça, gerinen bir kedi gibi, avuç içleri karnından göğsüne doğru kaydı ve eğilirken omuzlarını kavradı. Onun ağzını tahrip etti. Bunun için başka bir kelime yoktu. Ve ondan ne kadar çok onu elde ettikçe, sanki bilinmeyen bir hedefe doğru bilinmeyen bir hedefe doğru kaygan bir yokuş gibi. Bu bile onun şehvetini sarsamadı.

Dilini kadının ağzına soktu ve sanki onu kuşatıyormuş gibi yaladı ve ısırdı. Kadının inlemelerini, homurdanmalarını ve miyavlamalarını yuttu ama yine de doyamadı. Ellerini kadının vücudunun her kıvrımını ve çukurunu keşfetmeye gönderdi, onu tekrar uçuşumun kenarına itmek istiyordu. Becerikli, sert vuruşlarla kadının her yerine dokundu, göğüslerini sıktı

göğüslerini sıktı, meme uçları ağzına dalana kadar. Dudaklarıyla bir acıyan tepeyi dudaklarıyla yakaladı, dişleriyle hafifçe sıyırdı ve kız gökyüzünü boyayan şimşek gibi tepki verdi.

O, onun yaptığı her şeye ne kadar duyarlı olduğunu seviyordu. Vücutlarını yuvarlayıp ovuşturarak daha derin bir dokunuş arıyorlardı, daha fazlasını istiyorlardı, nefesleri karışıyor ve ayrılıyordu.

Duyguların dalgası boğucuydu ve zihninin onu saran duygulardan ayrılmak istemesini bekledi. Ama

bu hiç gerçekleşmedi. Bunun nedeninin Dahlia olduğunu biliyordu, kimseye güvenmediği kadar güvendiği bir kadın. Onu gören, tanıyan ve isteyen, tüm dünyasında tek kişi. Onca şeyde onun yanında duran kişi.

"Sana tekrar dokunmak istiyorum," dedi ve parmakları tekrar penisine dolandı ve tüm düşünceleri uçup gitti.

Kalçalarını onun tuttuğu yere doğru itti ve ellerini onun elleriyle kapattı, daha sıkı bir tutuş ve daha hızlı hareketlere ihtiyacı olduğunu gösterdi.

her zaman olduğu gibi verimli bir asistan gibi, bu konuda da talimatları iyi uyguladı.

Ve çok ileri gittiğini fark ettiğinde, onu yatağın üzerine sırt üstü yatırdı. Uylukları açıldı ve anında onun için bir beşik oluşturdu. Penisinin ucunu kadının kıvrımlarına yerleştirdi ve ıslaklığına süründü.

Testislerinde ısı toplandı ve patlamak için yalvarıyordu. "Çekmecenin arkasında prezervatif var," dedi, son anda bir şekilde bunu hatırlamayı başardı.

"Düzenli olarak test yaptırıyorum ve doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ya sen?" dedi, sesi arzuyla boğuklaşmıştı.

"Bunu başka kimseyle yapmak istemedim, Dahlia."

"O zaman sorun yok," dedi, avuç içlerini göğsüne uzatarak.

"İyiden daha iyisini istiyorum. Her şeyi istiyorum." Tek bir hamlede

tek bir hamlede içine daldı.

Dalia'ya zevk vermek için son birkaç haftadır sayısız porno izlemişti. Kendini ele geçirmiş ve o kadar çok kez boşalmıştı ki kendini bir genç gibi hissediyordu. Yine de hiçbir şey, sanki onun için yaratılmış gibi onu sıkan kadının verdiği zevke denk olamazdı. Zevk, Ares'i her yönden vuruyordu ve hareket etmezse boğulacakmış gibi hissediyordu. Yine de

bir şekilde nefesini tutmayı başardı ve dirseğiyle kendini destekleyerek ona baktı.

"İyi misin? Çok mu sert davrandım?"

O, kalçalarını yavaşça ileri doğru ittiğinde, onun kalçalarının zarif kasları titredi.

"Hayır, mükemmel, Ares. Hayal ettiğim her şeyden daha iyi. Hayal ettiğim her şeyden daha iyi. Sanki buradasın gibi hissediyorum," dedi ve onun avucunu göğsüne götürdü. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

O, dudaklarını sert bir öpücükle yakaladı. "Dahlia, çok istiyorum. Ve nazik olabileceğimden emin değilim."

"Evet," dedi, parmaklarını onun ensesine dolayarak. Göğüs uçlarını onun göğsüne lezzetli bir kayma ile sürtüyordu. "Neye ihtiyacın varsa... lütfen beni al ve istediğin gibi kullan."

Ondan sonra geri dönüş yoktu.

Ares hoşuna giden ritmi buldu ve acımasızca ona vurmaya başladı. Onun inlemeleri, omurgasından testislerine doğru yayılan sıcaklık dalgasını daha da artırdı.

Dizini kavrayarak, bacağını göğsüne olabildiğince doğru itti. Kız bir anlığına gözlerini kapattığında, "Gözlerini benden ayırma," dedi. "Burada, yanımda olmana ihtiyacım var Dahlia. Sana ihtiyacım var."

Kadın tırnaklarını onun sırtına geçirdi ve acıdan çıkardığı ses, onu kovalayan zevki daha da artırdı. "Buradayım, Ares. Sonuna kadar seninleyim."

"Benimle gel," dedi, doruk noktası omurgasından aşağı doğru bir iz bırakmaya başladığında. Kızın orgazmının penisi etrafında nasıl hissettirdiğini görmek istiyordu.

Onu zevkten o kadar çılgına çevirmek istiyordu ki, bir şekilde onu terk etmeyi başarsa bile, kalbi ve ruhuna kazınmış olacaktı.

Parmağını klitorisine koyarak, kalçalarını eğdi ve birkaç dakika önce onu çılgın attıran noktaya ulaşana kadar itişlerini ayarladı.

Ve kısa süre sonra, onun etrafında titreyerek, ona verebileceği her şey için her şeyi alabilmek için onu sıkıca sarıldı. Sonra dudaklarında onun adı ile parçalandı, tırnakları onun etine saplandı.

Ares, akılsız bir aceleyle geldi, kalbi kulaklarında çarpıyordu, tüm vücudu, orgazm onu sararken sarsılıyor ve titriyordu.

Ona gelen zevk, daha önce hiç tatmadığı bir şeydi.

Ve kalbinde, bu anın
dokuz yıllık tanışıklığın doruk noktası olup olmadığını merak etti. Neden
onu kendine ait yapmak için bu kadar uzun süre beklemişti?

ONUNCU BÖLÜM

BÜYÜKANNELERİNİN YILDÖNÜMÜ kutlanmıştı. Hatta onun doğum günü bile daha önce hiç olmadığı kadar kutlanmış ve coşkuyla karşılanmıştı. Geniş ailenin ve arkadaşların çoğu ayrılmıştı ve umarım, ebeveynlerinin sadece dört hafta kadar sürmüştü ama sonsuzluk gibi gelmişti.

Ares yeniden nefes alabilirdi. Dahlia ile birbirlerinin bedenlerini artan bir coşkuyla keşfederken,

Dahlia ile birbirlerinin vücutlarını artan bir coşkuyla keşfederken, o nefesini kaybetme tehlikesi yoktu. Bu, aralarında bir tür oyun haline gelmişti, kim diğerini zevkle ilk önce diz çöktürebilecek.

Dizlerinin üzerine çöküp onun penisini ağzına aldığı anda, kesinlikle kazanmıştı. Dahlia ve onun fazlasıyla yetenekli ağzı ve parmakları söz konusu olduğunda, kaybetmek bile

Dahlia ve onun çok verimli ağzı ve parmakları söz konusu olduğunda bağımlılık yapabiliyordu.

Villa sessiz ve huzurluydu, sabahın erken saatlerinde Arabella ve Dahlia'nın ayakkabılarının koşarken çıkardıkları sesler dışında. Ya da kıkırdayıp mutfakta kargaşa çıkardıkları zamanlar, çünkü kız kardeşi aşçı olmak için eğitim almak istiyordu ve Dahlia'yı denek olarak kullanıyordu.

Ve bu rolü üstlendiği için, Dahlia Arabella'yı kendi faaliyetlerine dahil etmişti. Ares, Dahlia'nın stratejisini fark etmişti.

Arabella ile kendisi arasında bir köprü olmaya çalışıyordu, onun tarafında konuşacakları konulardaki garip durumu ortadan kaldırıyor, Arabella'nın tarafında ise onu hayal kırıklığına uğratma baskısını ortadan kaldırıyor.

Kız kardeşinin utangaç, iyi kalpli ve esprili olduğunu ve New York ile ilgili her şeye takıntılı olduğunu öğreniyordu. Yuvarlak yüz hatları

, Central Park veya Times Square hakkında ayrıntılar öğrenmek için onu veya Dahlia'yı sıkıştırdığında canlanıyordu. Ve sonra, babasının üniversite için o kadar uzağa gitmesine izin vermeyebileceğini söylediğinde, genç yüzünde bir hüznün belirliyordu.

Dahlia, Ares'in babasını ikna edip Arabella'nın bütün yaz boyunca onunla yaşamasına izin vereceğini ve Dahlia'nın kendisine New York'u ge Arabella'nın bütün yaz boyunca onunla yaşamasına izin vermesi için babalarını ikna edeceğini ve Dahlia'nın kendisine New York'u gezdireceğini söyleyerek onu neşelendirirdi.

Arabella'ya verdiği sözler boş olsa da — çünkü Dahlia her fırsatta Ares'e bir gün ayrılacağını hatırlatıyordu her seferinde daha az ikna edici bir şekilde söylese de ve Ares, Arabella'nın sorumluluğunu üstlenmek ya da babasıyla bu konuyu konuşmak istemese de, o anlarda kız kardeşine nasıl baktığı için ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Akşamları, iki kadın Ares'in ayarladığı tango dans dersine katılıyordu. Ares'in tuttuğu çekici dans öğretmeni genellikle ikisiyle ya da ikisiyle birden aşırı derecede flört ediyordu. Ya da üçü havuz başında uzanırken, o onlara Dahlia, onun hoşuna giden bir şekilde saldırılarında kana susamış gibi davranıyor ve stratejiyi neredeyse hiç düşünmüyordu, kız kardeşi ise cesur hamleler yapmaktan çok korkuyordu.

Baş ağrıları geçmiyordu ama daha da kötüleşmiyordu, ancak kazadan önceki anıları hala bulanıktı. Hatta bir aydır ilk kez . Özellikle Dahlia ile yeni pozisyonlar denemekten yorgun düştüğünde. Onunla aynı yatağı paylaşmak, kolları ve bacakları etrafına dolanmış halde, ikisi için de yeni bir deneyim ve çok ihtiyaç duydukları bir dayanak noktasıydı

. Bu, onun ağrıları ve onun kabusları için. Kabuslar giderek azalıyordu.

Onun bu kadar yakınında olması, onun ve kendi ruh haline bağlı olarak, hem rahatlatıcı hem de heyecan vericiydi.

Hissedarlarıyla yaptığı son yönetim kurulu toplantısı, yüzünü gösterip henüz ölmediğini onlara temin ettiği için başarılı olarak nitelendirilebilirdi.

Ve henüz anlaşmalarını kalıcı hale getirmeyi teklif etmemiş olsa da kalıcı hale getirmeyi önermemiş olsa da, Dahlia'nın bu günlerde daha çok gülümsediğini fark etmişti.

Bir sabah, Arabella'ya yüksek sesle bir ılık atarak, bir dakika boyunca desteksiz ayakta durabildiğini ve tam hareket kabiliyetini geri kazanma yolunda iyi gittiğini söylemişti. Hatta Ares'in video görüşmesinde yaşlı adama hızlıca merhaba demesine izin vermişti, ki bu, dokuz yıldır tanışmalarından beri hiç olmamıştı.

O, "buraya ait değilim" bakışını kaybetmişti. Tabii ki, o ve her fırsatta ondan çaldığı öpücüklerin onun adımlarındaki yeni canlılıkla bir ilgisi olduğunu inanmak istiyordu. Ve *Christos*, onun orgazm olurken çıkardığı küçük seslere ve her dokunuşuna verdiği tepkilere doyamıyordu. Onu orgazma ulaştırırken, kendini defalarca reddetmek, artık en sevdiği takıntılı oyundu. Ta ki o, onun o da aklını kaçırdı.

Sürekli tahrik halindeydi ama bunu da seviyordu. Ona ne yapacağını planlamakla o kadar meşgul olmayı seviyordu ki ve sonunda ona geldiğinde onu nasıl ele geçireceğini planlamakla o kadar meşgul olmayı seviyordu ki, diğer her şey ikinci plana düşüyordu.

Sanki neredeyse on yıl boyunca hiç yaşamadığı bir lüks ve ve daha önce hiç istemediği her türlü şehvetli zevki yaşıyor gibiydi. Onsuz anne babasının villasını görebilecek miydi, bundan da emin değildi.

Sergio ve Stefano'nun onu kendi evinden kovmuş olmalarından her zaman nefret etmişti, ama şimdi evin gerçek anlamının ne olduğunu merak ediyordu. Aptalca bir yanı, davanın sessizce ortadan kalkmasını umuyordu.

Bazı akşamlar, ebeveynleri Arabella ve Dahlia havuz kenarında ona katılır, onları uzaktan izlemekten memnun görünürlerdi. annesi Dahlia ile sohbet etmeye çalışırken, babası inatla sessizliğini koruyordu. Ares, üvey kardeşlerinin kulaklarına ne tür zehirler fısıldadığını merak etmek zorunda değildi.

Sergio ve Stefano — ve onların kibirli eşleri ile mızmız, şımarık çocukları — neyse ki yakındaki bir adadaki kendi evlerine gitmişlerdi. Bu, hayata bakış açısının bir başka yan etkisiydi. . Kardeşleriyle "gözden uzak, gönülden uzak" yolunu izlemekten çok memnundu.

Ancak o biliyordu ve Dahlia *da* ona sürekli hatırlatıyordu ki, dava ile ilgili bir tür çözüm bulunması gerekiyordu. her şey kamuoyuna duyurulmadan ve bir skandal patlak vermeden önce. Kardeşleriyle bir şekilde hesaplaşmanın zamanı gelmişti.

Hayatında hiç, kardeşleriyle yüzleşmekten bu kadar kaçtığı bir şey olmamıştı.

, kalça ağrısından uyuyamadığı zamanlarda, onlardan hala korkup korkmadığını, onları zihninde o kadar büyük ve çirkin hale getirip getirmediğini, onlarla

Yine de, Sergio ve Stefano'nun dayanılmaz pislikler olduklarını ve kendileri bir noktaya getireceklerini bilmeliydi.

Bir akşam, villanın yüksek terasında esneme egzersizlerini yaparken nefes nefese kalmıştı. Egzersizlerinin sonuna doğru, Dahlia'nın aşağıdaki havuzda yavaşça tur attığını gördü, birden Sergio ve Stefano her iki yandan ona yaklaştılar.

Ares onların sözlerini duyamayacak kadar uzaktaydılar. Ama Dahlia'nın gergin omuzlarını ve derin kaşlarını yeterince iyi okuyabiliyordu.

Adrenalin, sanki bir kez daha süratli bir şekilde kontrol edemediği bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissetti. Öfkesi, babasının birkaç metre uzakta, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki her şey onun istediği gibi geliyormuş gibi.

Ares, kıvrımlı merdivenlerden zemin kata indi ve özenle bakımlı bahçelerin önünden geçti.

Güneşin son ışınları, su yüzeyinde ve Dahlia'nın omuzlarında parılıyordu.

"İkiniz de hayal edebileceğimden çok daha kötüsünüz." Dahlia'nın sözleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkarken, gözleri nadir bulunan mücevherler gibi parlıyordu. Sesini alçak tuttuğunu biliyordu, onun iyiliği için. "Ve Ares'in önünde saçtığın bu iğrenç, iftira dolu saçmalıkları tekrarlarsan, Tanrı şahidim olsun, sana fiziksel zarar veririm."

Stefano, onun patlamasına şaşkınlıkla bakarken, Sergio sadece gülerek yüzüne ve omuzlarına su sıçrattı. O sakın bir şekilde suyu sildi ve kenara doğru yüzmeye başladı.

Ares bir havlu aldı, havuza yaklaştı ve onu beklemek için durdu. Anında, kas kafalılarının yüz ifadeleri değişti ve o, gözünün ucuyla babasının havuza yaklaştığını gördü.

"Hey," dedi Dahlia, başını kaldırarak, sesi biraz tiz çıkmıştı.

Ares, Dahlia havuzdan çıkarken ona başını salladı ve elini uzattı. Su, Dahlia'nın vücudundan damlalar halinde akarak Ares'in terli pantolonunu ıslattı. Havluyu havaya kaldırıp kollarını uzattığında, kız havluya doğru yürüdü. Kızın titrediğini ve bunu saklamaya çalıştığını fark eden Ares, havluyu ona sıkıca sardı.

Onu kollarının arasına aldı, onun çekileceğini bekledi. Onun ıslak alnını direnmeden onun koruyucu hareketine karşı omzuna dayaması, zaten kaynayan öfkesini alevlendirdi.

Öfke dalgası, uzuvlarını doldurup kanını kaynatıyordu. Onu kendi isteği dışında buraya getirmişti.

Kız, annesinin küçük saldırganlıklarına dayanabileceğini defalarca ona temin etmişti, ama üvey kardeşlerinin ucuz yorumlarına katlanmak zorunda kalması çok fazlaydı.

"İyi misin?" dedi, ıslak şakağına dudaklarını bastırarak.

Onun kokusu onun gözeneklerine işledi ve onu sakinleştirdi.

"Ben gayet iyiyim." Gözlerine baktı ve yutkundtu. "Beni korkutmadılar. Ve dürüst olmak gerekirse, bu benimle ilgili bile değildi."

"O zaman neden acı bir şey yutmuş gibi görünüyorsun?" "Önemli değil. Hallettim. Beni buraya bu yüzden getirdin, hatırladın mı?"

Söyleyiş şekli göğsünü sızlattı. "Onlarla ortak bir zemin bulmama yardım etmek için. Benimle olduğun için sana yönelttikleri tüm saçmalıkları üstlenmen için değil."

"Senin düşündüğün gibi değil, Ares," dedi, yanaklarını avuçlayarak. "Senin gibi büyük, maço bir adam, hala onların hedefi sensin. Ben değil."

Kaşlarını çattı. Onun söyleyeceği son şey buydu. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti.

"Söyle bana, Dahlia. Yoksa bütün akşam burada kalacağız. Kararını vermene yardımcı olacaksa, kalçam yanıyor."

"Onların kötü sözlerinden etkilenmeni istemiyorum."

Göğsünde garip bir sıkışma hissetti. Ama bu his, tam olarak rahatsızlık diyebileceği bir şey değildi. Hatta gülümsedi. ama gülmek en son istediği şeydi. "Ben savunmasız bir çocukken ben savunmasız bir çocukken benden alabilecekleri her şeyi aldılar." Sesini alçak tutmaya çalışmadı. Babasının bunu duymasını, anlamasını istiyordu. Bu aşamada pişmanlık duyabiliyorsa, kardeşlerinin alayları ve zorbalıklarının onu çocukken rahatsız ettiği gibi rahatsız etmesini istiyordu. "Artık bana yapabilecekleri başka bir şey yok. Seni incitmek dışında."

"Bana zarar vermediler," dedi Dahlia, gözleri parlayarak. "Ama Ares," evrenin kendisi onun adını söyleme biçiminde saklı gibiydi, "sen, Christina ya da dedem kaç kez bana teyzemin ya da onun acımasız sözlerinin beni etkilememesini söylediniz? Hiçbir şeyin Bunca yıldır onu memnun etmek için yaptığım onca şeye rağmen, benimle konuşma şeklinin bir mantığı ya da sebebi var mı? Tek bir onaylayıcı kelime almak için mi?"

Elini yanağına koydu ve başparmağıyla elmacık kemiğini yukarı aşağı okşadı. "Ne diyorsun sen, *agapi*?"

"Onların sözlerinin hala seni incitme gücü var ve bu utanılacak bir şey değil."

"Umarım utanç duygusunu geride bıraktım, Dahlia. Ayrıca, fiziksel bir çatışmada beni döveceklerinden mi endişeleniyorsun? Artık savunmasız bir cüce değilim."

Avuç içleri omuzlarına kayd, sıktı ve sonra göğsüne kondu. "Hayır, değilsin. Ben sadece..."

"Sana ne dediler, Dahlia? Geri çekilme konusunda onlara söylediğim Onlara vazgeçmekle ilgili söylediklerimin etkisini anlamam gerekiyor. Tabii önümüzdeki birkaç ayı burada, benimle sıkışıp kalarak geçirmek istemiyorsan. Annem Noel'e kadar bizi evlendirir herhalde."

"Şimdi kim korkutma taktiği kullanıyor?"

"O kadar korkutucu bir ihtimal mi? Karım olarak lüks içinde yaşamak?"

"Bu bir tür lanet test mi?" dedi, gözleri panikle doldu.

"Aramızdaki orijinal anlaşma buydu, değil mi? Kardeşlerimi korkutmak için sahte bir nişan yapacaktık.

sen benim karım olduşunda, tüm mal varlığını ve hisselerimi sana devredebilirim, değil mi? Öyleyse, geręek bir karısı olmanın ne anlama geldiğini en azından hayal etmiş olmalısın?"

Sanki onu haşlamış gibi irkildi. Dudakları titriyordu. "Geręekten tüm bu zenginlik ve lüksün beni etkileyeceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, elbette. Sen masalları ve geręek aşkı istiyorsun. Her ikimiz de bunun muhtemelen var olmadığını bilmemize rağmen," dedi kuru bir şekilde. "Gel, Dahlia. İslanmışsın ve titriyorsun. Anlat. Sana ne dediler?"

Kadın iç geçirdi, dudağını ısırdı, sonra başını salladı. "İki aptal olmalarına rağmen, bize gelince olduķa kurnaz görünüyorlar. Bana ne için para ödediğini bilmek istediler..."

"Ne için?"

"Sergio, senin fahişen olmak için senden ne kadar para aldığını sordu. Sonra ięrenę bir kötü adam gülüşüyle, milyonların dışında hiçbir kadının sana kendini adayamayacağını söyledi. Ben de ona milyarlar olduğunu söyleyerek düzeltme zevkini yaşadım." Küçük, memnun gülümsemesi Ares'e nefes almasını hatırlattı. Onun onu yönetmeye ęalıřtıęını da gözden kaçırmadı. "Stefano, Sergio'yu kr bir köpek gibi takip etmesine rağmen, görünüşe göre benim düşündüğümden biraz daha klas ve zl birisi. Bana sadakatimin satılık olup olmadığını sordu. Eğer ayrılırsam, bana dediğin paranın iki katını ödeyeceklerine söz verdi.

senden ve tüm düğünden. Ayrılığımızı büyük bir skandala dnştrrsem daha da iyi olur, mesela benimle bir ilişki ve nişan için beni baştan ęıkarmak için gücünü kötüye kullandığını söylerim. Ama tabii ki, sen bir kötü adam olarak, bana ihtiyağın kalmayınca beni terk ettin. Tüm bunlar daha fazla kir ve ağırlık katacaktır."

O haklıydı ve Ares, kendisinin hayal kırıklığı yaratan bir şekilde yanıldığını fark etti.

Onların sözleri hala onu incitebiliyordu. Özellikle Sergio, Ares'in hiç iyileşmemiş en derin yarasını anlıyor gibiydi. Aklını sakinleştiremediğinde O anlarda, kalęasından kalęasından yayılan acı bile hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Saf iradeyle, zihninin o yaraya bir şekil vermesine izin vermedi.

"Umarım tekliflerini reddetmişsindir, *agapi*," dedi, dişlerini göstererek. Yaralı bir hayvan gibi, diye düşündü.

"Tabii ki reddettim," dedi Dahlia, sinirlenerek. Kafasını hafifçe sallayınca, damlacıklar onun yanağına sıçradı. Ani gölgeler dans etti. gözlerine baktı. "Ve açıkça görülüyor ki, onlar sağduyuya kulak asmayacaklar. Bence bir sonraki adım, babanıza onlarla konuşması için ricada bulunmak. Ona skandal korkusu aşılaysın. Bana göre onları kontrol edebilecek tek kişi o."

"Bir sonraki adımı ben belirleyeceğim," dedi Ares, aniden yorgun hissederek yorgun hissetti. "Islak giysini çıkar ve sıcak bir duş al."

"O zaman şimdi git," dedi, ağzını onun çenesine yaklaştırmak. "Duş alıp on dakika sonra odana geleceğim."

Parmaklarını kadının ensesine doladı ve onu sert, sahiplenici bir öpücükle dudaklarına yapıştı. Ereksiyonu rahatlamak için zonkluyordu ve onu bıraktığında kızın nefesi sıcak nefesler halinde geliyordu. "Koşulları ve uyarıları sevmem, Dahlia. Bunu biliyorsun." Ve kız tekrar bir şey söyleyemeden, havluyla sararak onu eve doğru itti.

Babası, kardeşlerine bakmak için döndüğü sırada acele adımlarla ona ulaştı. Sergio ve Stefano havuzdan atladılar ve havlu kaparak ona sinsî sinsî baktılar. Onlara saldırması için onu kışkırttılar.

Babası, Ares'in kulaklarında çınlayan gürültüden duyamadığı bir şeyler bağırdı ve elini Ares'in omzuna koydu. Aptallar, iyi eğitilmiş köpekler gibi uysal bir şekilde dışarı çıktılar. Babasının onlar üzerindeki kontrolünün boyutu, yaptıkları saçmalıkları daha da trajik hale getirdi.

Ares, yaşlı adamın dokunuşundan çekildi, midesini asit gibi kaplayan bir öfkeyle. "Bana dokunma," diye bağırdı, hiç olmadığı kadar öfkeliydi. hayatında hiç olmamıştı. "Nasıl orada durup onların ona zorbalık yapmasına izin verirsin?

zorbalık etmelerine izin vermeye cesaret edersin? O masum bir kadın. Arabella'ya biri böyle bir şey yapsa nasıl hissederdin? Senin neyin var senin?"

"Onlar sadece onunla konuşuyorlardı, onun oyununu anlamaya çalışıyorlardı. O kadın sana kardeşlerin hakkında ne söyledi ise..."

"Dahlia'dan bahsetme. Onun küçük parmağında bile sizlerin hepsinden daha fazla dürüstlük var."

"O bir yabancı, Ares. Nasıl..."

"O zaman, her açıdan ben de bir yabancıyım. Sen ve oğulların beni sadece paraya ihtiyaçları olduğunda hatırlıyorsunuz."

"Ares..."

"Bu davayı açmadan önce aile şirketinden binlerce euro çaldıklarını biliyor muydun?" diye sordu sertçe. Bir zamanlar idolü olan adam, gözünü kırpmadan ve pişmanlık belirtisi göstermeden ona bakarken, yine tiz bir kahkaha attı.

bir zamanlar idolü olan adam, gözünü kırpmadan ve pişmanlık belirtisi bile göstermeden ona bakıyordu.

Ve sonra o gözlerde gerçeği gördü. "Tabii ki biliyordun. Onları bana sen gönderdin. Değil mi?"

"Onlara ve şirkete yardım etme imkanın vardı, Ares. Aile böyle yapar."

Ares döndü ve babasıyla yüz yüze gelene kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. "Peki, büyük oğullarının küçük oğlunu dövmesine göz yummaya ne diyorsun?"

göz yummaya ne dersin? Ya da onu bütün gece alet kulübesinde kilitli bırakmaya? Ya da yüzünü uzun ve acı verici dakikalar boyunca su haznesine batırmaya?"

"Onlar sadece erkek çocuklardı, Ares. Ve senin sertleşmeye ihtiyacın vardı. Onlar olmasaydı, yurt okulunda maruz kalacaktın. Eğer ayrılmasaydın ve uzak kalmasaydın, tüm bunlar üçünüz arasında uzun zaman önce halledilmiş olacaktı."

"Sen..." Boğazı iğneler ve dikenlerle dolu gibi hissediyordu. "Burada işlerin değiştiğini ummanın ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Sen, işi batıran aynı eski aptalsın ve onlar da ellerine geçirdikleri her şeyi alacak olan aynı açgözlü, hilekar, hırsız zorbalar. ve anne... o ise bunların hiçbirini görmek istemiyor."

"Anneni bu işe karıştıрма, Ares."

"Peki dava? Onu bu işe karıştırmayabilir miyim?"

Babası irkildi. Ares'i bir kabullenme duygusu sardı. Bu, yanan arabasından çıkmaya çalışırken kalçasından geçen metalin verdiği hisle aynıydı. "Demek sen de bunu biliyorsun ve onları durdurmak için hiçbir şey yapmadın."

"Senin milyarlarca doların var ve sonuçta onlar senin kardeşlerin, Ares. Çocuklarına biraz para ver, belki şirketindeki hisse senetleri, ve söz veriyorum, davayı dava

Ares güldü ve elini kalçasının üzerine koydu. "Sadece onların adına bazı hisseleri ayırırsam mutlu olacaklarını mı sanıyorsun? Bana ve şirketime tekrar saldırmayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Onlara yeterince verirsen gelmezler," dedi babası duraksamadan. "Yoksa bütün aile basının önüne çıkar ve skandal korkunç boyutlara ulaşır. Bunu bu aileye borçlusun, Ares. Büyükbabanın büyükbabanın hediyesi olmasaydı..."

"Hayır, kimseye bir şey borçlu değilim," dedi Ares. "Ne onlara ne de sana bir kuruş bile vermeyeceğim. Bırakın istediklerini yapsınlar."

"Hayır, Ares." Babasının yüzünde panik belirdi ve aniden yaşlı ve bitkin göründü. Ares'in hissetmiş olabileceği içinden çekildi ve karnında bir boşluk bıraktı. "Onlar kazanırsa ne olabileceğini bir düşün. Kaybedebileceğin tüm varlıklar. Büyükbabanın on dokuzuncu doğum gününde sana verdiği çek... resmi olarak, bunun aile parasından geldiği kanıtlanabilir."

"Onların ya da senin neyi kanıtlayabileceğin umurumda değil, baba. Kendimi ve şirketi senin kirli ellerinden nasıl koruyacağımı biliyorum. Oğullarına en kötüsünü yapmalarını söyle."

Sekiz ya da dokuz yaşında bir çocuk olan Ares, Sergio veya Stefano ona özellikle kötü bir oyun oynadığında korkusunu göstermemeyi, gözyaşı dökmemeyi öğrenmişti.

Özellikle kötü bir oyun oynadıklarında gözyaşlarını dökmemesi gerektiğini öğrenmişti. Acıma duygusunu unut, bu sadece onlara onu yendiklerini hissettirirdi.

Ve bu erken öğrenme, nispeten karanlıkta düşüncesizce arazide dolaşırken işine yaradı. Kayıp ve acı hissi aynı kalmıştı. Ama bu sefer o zaman olduğu gibi yalnız değildi, kendini hatırlattı.

Artık Dahlia onun yanındaydı ve bu düşünce hayal kırıklığını ve acıyı ortadan kaldırmasa da, onu sakinleştiriyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DAHLIA BÜTÜN gece Ares'i bekledi. Önce yatak odasında, sonra spor salonunda spor salonunda, sonra saunada, sonra da onun yatak odasında bekledi. Gece yarısını geçtikten sonra, onun kokusunu almak için çaresizce yatağına bile girdi. Yüzünü yastığına gömdü ve şafak vakti, yorgunluktan uykuya daldı.

Ares hiç yatmaya gelmemişti.

Ertesi sabah da ondan hiçbir iz yoktu. Arabella'ya bu konuyu sorduğunda, Dolly'nin ateşli sorusu kızın gözlerini aniden endişeyle doldurdu. Sonunda, kız o sabah kardeşini gördüğünü ve onun son derece tedirgin görüldüğünü itiraf etti. Ne olduğunu öğrenmek için yalvardığında, Ares yakındaki bir köyde yaşayan dedelerini ziyaret edeceğini itiraf etti. Bir de annelerinin bu sabah erkenden Londra'ya gitmiş olması vardı.

Dolly'nin kalbi ayak parmaklarına kadar çöktü, Ares adına kendi telaşı da artıyordu. Belli ki, babası ve kardeşleri, ona gitmesini emrettikten sonra büyük bir olay yaşamışlardı. Villa, yaklaşan fırtınayı beklermişçesine ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Yine de Arabella yalnız, küçük ve korkmuş görünüyordu ve Arabella onu terk etmek istememişti.

Tanrım, bu gence nasıl bu kadar bağlanmıştı? Ve ona da veda etme zamanı geldiğinde ne yapacaktı?

En son istediği şey, Arabella'nın kardeşlerinin eylemlerinin gergin, hatta zehirli sonuçlarını yaşamasıydı. Bu sadece geçici bir rahatlamaydı, çünkü Dolly onu sonsuza kadar sonuçlarından koruyamazdı.

Yine de, Ares'in ailesine doğrudan zehirli bir damar açmak istememesinin nedenini anlıyordu.

Bu yüzden Dolly, Ares ile planlamış gibi, o gün izinli olduğunu söyledi ve Arabella'dan onu gezmeye çıkmasını rica etti. Gün boyunca Ares'e birkaç kez mesaj attı, onun cep telefonunu genellikle ikinci planda tuttuğunu ve bu tür mesajlarla rahatsız edilmekten nefret ettiğini bilmesine rağmen. Ares'in iyi olduğunu bilmek için onun öfkesini ve sinirini memnuniyetle göğüslerdi.

Akşam geç saatlerde boş bir villaya döndüler.

Vücudu alarmla titriyordu, Dolly hızlıca duş aldı ve Ares'in Columbia'dan aldığı yıpranmış tişörtünü giydi.

Saçlarını örgü yapmış, çıplak ayakla dolambaçlı merdivenlerden aşağı inerken, büyük çalışma odasından Ares'in ve başka bir tanıdık sesin geldiğini duydu. Bir an için merdivenlerden yukarı koşup yatak odasına saklanmak istedi.

Elini karnına bastırarak, Ares ve tüm ailesinin toplandığı oturma odasına girdi. Ailesinin yanı sıra aptallar, dedesi ve Arabella da dahil. Odadaki gerginlik o kadar yoğundu ki, tereddüt etti.

Konuşma birdenbire kesildi ve tüm başlar onun yönüne döndü. Ama Dolly'nin gözü başka kimsede değildi, kalbinde Ares'ten başka birine yer yoktu.

Bakışları onun bakışlarıyla çarpıştı ve bir an için, tüm nefesi öylesine kesildi ki. Öfke ve daha fazlası gözlerinde parıldadı, sonra Ares göz teması tamamen kesti. Düşünceler baş döndürücü bir hızla kafasında dolaşmaya başladı. Ama tek istediği, aptal kalbinin istediği, ona gitmek, ona sarılmak ve onun da ona sıkıca sarılmasıydı.

Yine de, aralarındaki mesafe her zamankinden daha genişmiş gibi geliyordu. "Oh, kaçma Dahlia. Senin gelmeni bekliyorduk . Halletmemiz gereken önemli aile meseleleri var." "Ares..."

"Otur, Dahlia," dedi yumuşak bir ses tonuyla, bu ses tonu kafasında alarm zilleri çalmaya başladı.

Bir şeyler çok ters gidiyordu.

Bir an sonra, Ares bir yığın kağıdı sehpanın ortasına fırlattı, bu hareketinde sabırsızlık ve zar zor bastırılmış öfke vardı.

"İşte bugün avukatım tarafından hazırlanan belgeler. Ve aylar önce harekete geçmem gereken diğer bazı önemli belgeler."

Aptal kafalıların gözlerinde hevesli bir açgözlülük dans ederken, diğerleri şaşkın bakışlarla izliyordu. "Bunlar ne, Ares? Neler oluyor?" Juliana ona sordu ve sonra Dolly'ye döndü, sanki Dolly cevapları biliyormuş gibi. Gözlerindeki güven, midesini sıkıştırdı.

"Ah, benim tatlı, harika karım bu konuda pek bir şey bilmiyor," dedi Ares alaycı bir tonla. "En azından son bir gündür ne yaptığımı bilmiyor."

Tek bir arının vızıltısı, ardından gelen sessizlikte gök gürültüsü gibi yüksek olurdu.

"Karım mı? Ne demek istiyorsun?" Juliana, ikisi arasında bakarak sordu.

İçindeki her şey durdu, içini soğuk bir yumruk sardı. O biliyordu. Nasıl? Her şeyi hatırlamış mıydı? Bu Bu ne anlama geliyordu?

Dolly, yerin açılıp seni yutmasını istemenin ne demek olduğunu anlıyordu. Herkesin dikkatli bakışları altında yanakları kızardı

"Ares..." diye denedi ama adam onu yine kesti.

"Dahlia ve ben zaten evliyiz."

Arabella ayağa fırladı, alkışladı ve Dolly'yi içten bir mutlulukla kucakladı, diğerleri ise ona ve Ares'e bakakaldı. Ares'in dedesi ve büyükannesi ona mutlu bir evlilik hayatı diledi, ama Dolly, hayatı boyunca, buna cevap bile veremedi.

"Ben..." Dolly, ne söylemek istediğini bilmeden dedi. "Lütfen, Ares. Açıklamama izin ver."

"Ama nişanlı olduğumu söylemiştin ve biz de..." annesi söze başladı, ama Ares elini kaldırarak onu susturdu.

"Dahlia açıkça beni ve zayıf zihnimi korumaya çalışıyordu, anne."

"Bu çok saçma. Seni asla zayıf olarak görmedim," dedi Dolly, savunmaya geçerek.

Ares ona bakmadı bile. "Mesele şu ki, ben yeterince Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Bu ailenin bir parçası olabileceğimi hissetmeye çalışıyordum." Ayağa kalkarak, bir dosyayı babasının oturduğu kanepeye doğru itti. Babasının arkasında kardeşleri duruyordu. "Bu dosyada, Stefano ve Sergio'nun aile şirketinden binlerce avroyu çalarak şirketi neredeyse iflasa sürüklediklerine dair tüm muhasebe belgeleri var. Ve şirketi ve çalışanları onların suçlarından kurtarmak için ne kadar para yatırdığım da burada yazıyor."

Oda sanki topluca bir titremeye kapıldı. Annesi ve kız kardeşi yıkılmış görünüyordu, Ares ise... Dolly'yi etkileyen sadece ifadesiz bir bakış vardı.

"Avukatlarım ve büyükbabamla birlikte inceledim," dedi, yaşlı adama işaret ederek. "Ayrıca ondan, bana doğum günü hediyesi olarak verdiği paranın

bana on dokuzuncu doğum günümde verdiği paranın hediye olarak verdiği paranın aile şirketinden değil, kendi cebinden geldiğini doğrulayan bir belge de var. Bu belgede, ikinizin," dedi Stefano ve Sergio'yu işaret ederek, "şirketimden bir kuruş bile almaya hakkınız yok, dava ettiğiniz milyonlarca dolar ise hiç yok" dedi.

Bu kez Juliana'nın kocasına yönelttiği "Bunu biliyor muydun?" sorusu yüksek sesli ve öfke doluydu. Arabella, Ares'in babası şok içinde ona bakarken, Arabella sanki her an çökebilirmiş gibi görünüyordu.

Ama Ares, babasının annesine cevap vermesini beklemedi. Cevabı yüzünde yazılıydı.

Sanki Ares, ailesindeki çatlağı düzeltme umudunu tamamen kaybetmiş gibiydi. ailesi. O adam ve kardeşlerinden hak ettiği tazminatı almak. "Bir de sevgili Dahlia ile evli olduğumuz gerçeği var. Yasal olarak. Davadan vazgeçmezseniz, tüm kişisel servetimi bir saniyede onun adına devredecek belgeleri imzalamaya hazırım. Hepsini."

Sergio, Stefano ve babaları aynı anda patladığında — ilk ikisi ona tehditler yağdırırken — Ares elini kaldırdı, avucunu açtı. "Henüz bitirmedim," dedi Ares, burun delikleri genişleyerek. "Harika karıma güvenmediğimden değil, ama bu sadece bu ailede, kendi ailem dahil, kimseye güvенеbileceğimden emin olmadığım için

Çünkü bu ailede, kendi ailem dahil, kimseye g venebileceğimden emin değildim."

Juliana'nın yumuşak bir ığlığı Dolly'nin boğazını ağırttı. Adamlar kızarmış yüzlerle Ares'e baktılar.

"Aile şirketinden para zimmetine geirdiğın için seni yetkililere teslim etmek için büyükbabamın iznini aldım. Bu belgelerin bir kopyasını polise teslim ettim bile. Onlar

her an gelebilir. Lütfen avukatlar için benden para isteme. Artık kendi başınasın." Sonunda Ares babasının bakışlarını karşıladı. "Seni zimmete para geçirme suuna ortak olarak bulurlarsa, seni de tutuklayacaklar." Boğazı sertçe yutkundu, çenesi o kadar gergindi ki damarları atıyordu. "Bunca yıldır bu ikisine yardım ettiğın ve ihtiyacım olduğunda beni korumadığın için ama bu, annemin ve Arabella'nın kalbini kıracak, bu yüzden kişisel avukatıma, bana bir iyilik olarak, senin hapse girmenemesi için bu konuyu araştırmasını söyledim."

Bu açıklamanın ardından ortalık karıştı. Büyükbabası, oğlu ve torunlarının öfkesinin enkazı arasında dik ve onurlu bir şekilde durarak Ares'in omzuna hafifçe vurdu.

Juliana ve Arabella açıkça ağılıyorlardı, Stefano ve Sergio ise yüzleri morarmış bir şekilde babalarına bağılıyorlardı. Babaları ise Ares'e bakıyordu, sanki onun yaptıklarına inanamıyormuş gibi. serbest bıraktığına inanamıyormuş gibi Ares'e bakıyordu.

Hepsinin ortasında duran Ares, yalnız, kararlı ve sarsılmaz görünüyordu.

Çünkü görünüşte tüm bunlar onu hiç etkilememiş gibi görünse de, onun yıkıldığını biliyordu. Kızgın ve incinmiş olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda onun kendisine de kızgın olduğunu, geçen ay boyunca inşa ettikleri her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu.

Ve bunun kendi korkuları yüzünden olduğunu biliyordu.

* * *

Dolly, Ares'in s itine bağlı verandada oturmuş, güneşin gökyüzünde batışını izliyordu ki kapı sonunda açıldı. Cırcır böceklerinin cıvıltısı ve yasemin kokusu, onu

eski dostlar gibi ona eşlik ediyordu. Tanrım, ilk başta çok başlangıçta çok etkileyici ve görkemli olan villa bile artık ona sevgili bir dost gibi geliyordu. Çünkü hayatının en mutlu anlarını burada geçirmişti.

Ama aynı zamanda, Ares'in olduğu her yerin kendisi için ev olacağını da anlamaya başlamıştı. Nedense, bu farkındalık, en kötüsü yaşandıktan sonra geç kalmış, hatta uygunsuz bir şekilde gelmişti.

Saatlerce öylece oturmuş, onun geri dönmesini umutsuzca beklemişti. Geri dön, *geri dön*, diyordu kalbi, ama bunu itiraf etmekten korkuyordu, kendine bile.

Ayağa kalkıp onunla yüzleşmek için kendini zorladığında bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Teyzesinin ona kusur bulmaması için elinden geleni yapmıştı. Çok çalışmış, daha çok çalışmış, teyzesi ve amcasının ona bir yuva vererek yaptıklarını geri ödemek için

Kendi kişisel arzularından çok şey feda etmişti, amcası ve teyzesi ona bir yuva vererek yaptıklarını geri ödemek için. Onlara, herhangi bir şekilde kusur bulmaları için tek bir fırsat bile vermemişti.

Ve şimdi, bir kamyon dolusu yalan ve yarı gerçeklerle Ares'in karşısına çıkmış, sırtı neredeyse eğilmiş, onunla olan ilişkisini birçok yönden yanlış hale getirmişti. Tanrım, bu kadar uzun süre beklemekle ne kadar aptalca davranmıştı.

Kime güvenmemişti, ona mı yoksa kendi duygularına mı? Hangisine inanmak daha korkutucuydu, onun onu sevmeyeceğine mi yoksa onun sevgiyi hak etmediğine inanmak mı?

Kolları ve bacakları ona gitme ihtiyacıyla titriyordu ama direndi. "Ares, çok üzgünüm. Ben... bunun böyle olmaması için ne kadar çok istediğini biliyorum."

Verandaya geldi ve kemere yaslandı, ona bakmadan ona bakmadan. Diğer eli ensesini sarmıştı. Ay ışığı, yüzüne kazınmış acı çizgilerini daha da derinleştiriyordu - hem fiziksel hem de duygusal.

"Daha iyi, farklı bir çözüm ummak aptalcaydı."

"Hayır," dedi, ona dönerek, boğazı gözyaşlarıyla doldu. "Görölmek ve sevilme istemek aptalca, utanç verici veya zayıflık değildir. ve anladım, Ares. Asla öyle değil. Aslında, ilişkileri düzeltmek, masaya oturmak, affetmeye istekli olmak ve yeni bir şey inşa etmek istemek için sıra dışı bir cesaret gerektiğini düşünüyorum."

O güldü ve sesi, alaycı bir tonla ona ulaştı.
"Şu anda sözlerine çok fazla önem vermek istemediğim için beni affet, Dahlia. Yorgunum."

Sözleri zar zor çıkıyor gibiydi. "Ares, lütfen açıklamama izin ver."

"Açıklama için biraz geç değil mi?"

"Lütfen bana bakar mısın?"

Döndü ve gözlerinde ne kötücül bir kahkaha ne de gözlerinde alaycı bir parıltı yoktu. Dudaklarında asimetrik bir eğrilik ya da gülümsemesi yoktu. Onu gördüğünde her zaman gördüğü temel tanıma bile yoktu.

"Senden gerçeği saklamak aptalcaydı. Bunun sana ne kadar tuhaf geldiğini anlıyorum..."

"Isiah'ın beni arayıp, ona postayla gönderdiğim evlilik sözleşmesinin, seyahatleri sırasında dünyanın dört bir yanına onunla birlikte gittiğini söylemesi garipti."
"

Dolly iç geçirdi. Elbette, Ares sözleşme imzalandıktan sonra sadece eski dostlarına güvenirdi. Avukatlarının bile Dolly ve Ares'in nişanlı olduklarını, evli olmadıklarını varsaymalarına şaşmamak gerek.

"Ve benim nişanlım gibi davranan kadınla, kız arkadaşım gibi davranan, herkesten daha çok güvendiğim kadınla evli olduğumu? Ve on iki ay boyunca karım olduğun için sana on milyon dolar ödediğimi ay boyunca karım olduğun için sana on milyon dolar ödediğimi? Kazayı duyduğunda şirketten ayrılmana şaşmamalı. Benden alabileceğin her şeyi aldın ve hayatında benim otoriter, katı, kibirli kişiliğime ihtiyacın kalmadı."

"Bu haksızlık!" Dolly bağırdı, öfke suçluluk duygusunun yerini almıştı. "On dakika daha geçse, kazayı benim yaptığımı ve zengin bir dul olarak emekli olduğumu söyleyeceksin. Lütfen, Ares... Anlıyorum ki..."

"Sana güvenemediğimi hissetmek, hayal edebileceğinden çok daha fazla canımı yakıyor, Dahlia."

Bu tek kelimelik itiraf, tüm öfkesini silip süpürdü ve pişmanlıkla doldurdu. "Biliyorsun, gittikçe daha çok güvendiğin o derin yerin içinde, bunu para için yapmadığımı biliyorsun. Kazanından dolayı yıkılmıştım. Sanki kendi çocuğumu kaybetmiş gibi hissettim..."

"Yeter, Dahlia! Beni ne kadar özlediğine dair daha fazla yalan duymak istemiyorum."

"Hayır, bugün beni dinlemelisin," diye talep etti, onunla yüz yüze gelerek. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, benim seninle para için evlendiğimi ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?"

Göz teması kurmadan, elini şakağına götürdü. konuşurken bile o kadar mantıklı ve sakindi ki, Dolly'nin öfkesi daha da arttı. "Belki de evlenmedin."

"Belki? Beni ödemeye zorladın! Bunun bir hizmet olarak adlandırılmasının daha iyi olacağını söyledin."

"Peki. Ama yine de neden bana aslında evli olduğumuzu söylemediğini anlamıyorum. Neden bana gerçekte benim karım olduğunu söylemedin?" Dudaklarından sert bir inilti kaçtı. "Sana ne kadar kötü bir şey yaptığımı düşündüğüm için kendimi nasıl Sana korkunç bir şey yapmış olabileceğimi düşünerek kendimi nasıl eziyet ettiğimi biliyorsun, değil mi? Neredeyse on yıldır sürdürdüğümüz ilişkimizi senin terk etmenin sebebinin ben olduğumu düşündüğümü?"

Dolly başını salladı, nereden başlayacağını, ne söyleyeceğini düşündü ve vazgeçti. Tanrım, her şeyi mahvetmişti ve midesinde gerçek bir panik oluşmaya başlamıştı.

Ya bu yüzden onu kaybederse? Tam da onlara bir şans daha olduğuna inanacak cesareti bulmuşken? Yurt odasındaki yatağının yanındaki sandalyeye oturup, kabuslarıyla yalnız kalmamasını sağladığından beri, kalbinin derinliklerinde ona karşı hissettiği duygulara ulaşmak için?

"Sana söylemememin bir nedeni var. Ve senin gibi, ben de kardeşlerinin akliselim davranıp davayı düşüreceklerini umuyordum. Evlenmemizin tek nedeni buydu, Ares. Şirketi onların açgözlü ellerinden korumak. Davayı düşürürlerse, on iki ay geçecek ve evliliğimiz yasal olarak feshedilecekti.

Düşünmeye gerek yoktu."

"Bu, birbirimizle seks yapmaya karar vermeden önceydi, Dahlia," dedi, sesi son derece yorgun geliyordu. "Şimdi on iki ay sonra boşanmak zorunda kalacağız çünkü evlilik tamamlanmış olduğu için. Ve endişelenme. Avukatım, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, senin için de iyi bir ödeme olacağını söyledi."

"Dur! Böyle konuşmayı kes," dedi kadın, adamın omuzlarını tutarak.

Ona baktı, sonunda göz teması kurdu, yüzünde şaşkınlık ve başka bir şey vardı. Dudakları acı bir şekilde kıvrıldı. "Neden bunu yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum."

daha duygusal hale geldikçe, sesi alçaldı, ta ki onu çeken yumuşak bir "Acıdığın için mi? Bana acıyarak mı yaptın?"

"Ne acıma duygusundan?"

"Benimle yatman."

Öfke ve kızgınlığın ötesinde, göğsüne itti. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bunu istedim için yaptım. Çok istedim. Seni hep öyle istedim, Ares."

"Sana inanmıyorum."

"Geç de olsa, bu gerçek. Neyi unuttuğunu bilmek ister misin? Yunanistan'a giderken bana neden bu kadar kızgındın? Neden senden ve şirketten ayrılmak zorunda kaldım

"Evet, bilmek istiyorum."

"O hafta sonu, evlilik sözleşmesini imzaladıktan sonraki hafta sonu, kuzeyde bir kar fırtınasına yakalandık. Orada bir şehir genelinde elektrik kesintisi vardı ve ben donuyordum. Beni ısıtmak için bana konyak ikram ettin, sanırım. Hayatımda bir biradan fazla içki içmemiştim. Kafama hemen çarptı, yaşadığım tüm kuralları ve sınırları yıktı. Ben..." Dudaklarını yaladı, kalbi yerinden çıkacak gibi hissediyordu. "...Sana sana karşı hislerim olduğunu söyledim. Daha önce hiç böyle hissetmediğimi. Kağıt üzerinde senin karın olmak, gerçek olmasını istememe neden olduğunu. Senin her zaman bana güven ve ihtiyaç duyulduğumu hissettirdiğini."

Sözler ağzından çıkarken neredeyse boğulacaktı ama yine de onları söyledi.

Ares hiçbir şey söylemedi, gözlerinde o anlaşılmaz bakışla onu izledi.

Dolly avuç içlerini gözlerine bastırdı, sanki kendini açıyormuş gibi hissediyordu. Avuç içleri ıslaktı. "Tanrım, ne kadar süre devam ettiğimi veya başka ne söylediğimi bilmiyorum. Sabah olduğunda, baş ağrısı ve akşamdan kalma ile uyandım. Ceketin omuzlarımda duruyordu ve onun kokusu, senin kokun, her şeyden çok

her şeyi hatırlamamı sağladı. Söylediklerimin ardından sessiz kalman benim söylediklerimden sonra sessiz kalman, beni senden dikkatlice ayırman Çünkü sana sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. Utanmıştım, korkmuştum. Kafamdaki düşünceleri toparlayamadan, sen bana bağıldın.

"Asla geçmemem gereken sınırları aştığımı söyledin. Profesyonel olmayan davranışından tiksindiğini söyledin. İlişkimizi mahvettiğini söyledin. Artık bana güvenemeyeceğini söyledin."

Onda hala kalan utanç duygusu, hikayeyi anlatırken tamamen yok oldu. Ona acımasızca davranmıştı, ama onun duygularından utanmasına asla izin vermemeliydi. Belki de sarhoş olup patronuna karşı hislerini yüzüne karşı itiraf etmek büyük bir hataydı. Ama o, onu incitmek için başlamamıştı.

ondan hiçbir şey talep etmedim. "Ve arkadaşlığımızı mahvetmiş olabileceğim gerçeği beni mahvetti."

Az önce ona söylediği gibi, birini sevmenin, ona yakın olmak istemenin ya da ona gerçeği söylemenin utanılacak bir yanı yoktu. "Buraya geldikten sonra, bunu itiraf ederek tüm dünyanı altüst etmiş olabileceğimi fark ettim. Beni stüdyoma bıraktın ve benimle ne yapacağına karar verirken birkaç hafta izin almamı söyledin. Bana, benimle mahsur kaldığını söyledin, hatta imzaladığımız sözleşme nedeniyle beni kovdu. Arabadan inerken benimle göz teması kurmadın. Hayatımda hiç bu kadar acı hissetmemiştim, ve buna teyzemin beni sonsuz kez reddetmesi de dahil. Başım akşamdan kalma olduğundan ağrıyordu, ama yine de sanki

vurulmuş gibi hissediyordum. Ben... ezilmiş, kalbi kırılmış hissediyordum. Senin de benim duygularımı paylaşmanı bekliyorum, bilmiyorum. Sarhoştum. Ama senden bu kadar hızlı ve acımasız bir öfke beklemiyordum.

Boğazı, vücudu, kalbi, her yeri ağrıyordu. "Dahlia..."

"Hayır, bitirmeme izin ver. Çünkü bunu bir daha yaşamak istemiyorum. O anı bir daha yaşamak istemiyorum." Elinin tersiyle yanaklarını sertçe sildi. "Evet, ayrılmadan önce olanları unuttuğunu söylediğinde, ikimizin imzaladığı lanet olası kağıdı bulamadığımda, ben... rahatladım. Eğer sen olanları hatırlamıyorsan, belki ben de olanları unutabilirdim

." Gözyaşları arasında güldü. "Uyandıktan birkaç saat sonra, her zamanki kibirle buraya gelmemi istediniz ve ben sizden uzak duramadım. Kendime, bunun daha iyi olduğunu söyledim. Sözleşme unutulmuştu. Ailen ve hayatın hakkında yeni bir bakış açısı kazanmıştın ve onları vazgeçirebileceğini, sahte nişanın yeterli olabileceğini düşündüm. Onları aldığı anda onları elde ettiğinde beni tamamen unutacağını düşündüm. O zaman bizim evlendiğimizi bilmen gerekmecekti. On iki ay geçip ve evliliği feshetme zamanı geldiğinde, o zamana kadar her şey eski haber olacağı için, bir zamanlar evli olduğumuzu umursamayacağını düşündüm.

"Tek yapman gereken bana gerçeği söylemekti, Dahlia. Olanlar yüzünden ne kadar acı çektiğimi biliyordun. Kendi davranışlarım hakkında karanlıkta kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi. Seni ne kadar incitmiş olabileceğimi düşünerek kendime ne kadar eziyet ettiğimi.

"Beni incittin," dedi Dolly yumuşak bir sesle, o küçük gerçeği de dile getirerek. Ve bunu söylemek bir şekilde onu rahatlattı. Acı daha az keskinleşti. "Asla kaybetmeyeceğimi düşündüğüm tek kişiyi kaybetmiş gibi hissettim. Sanki tüm dünyada tek başıma kalmışım gibi hissettim.

Çünkü senin dostluğun benim için her şeyden daha önemliydi." "O zaman neden burada olduğunda sana ne yaptığımı söylemedin? seni ne kadar incittim?"

"Anlamıyor musun, Ares? O zaman sana bunun nedenini anlatmak zorunda kalırdım. Seni unutmaya çalışıyordum. Kendime bunların gerçek duygular olmadığını söylüyordum. Bunların bağımlılık ya da karşılıklı bağımlılık ya da bunun gibi saçma sapan şeyler olduğunu. Sana bir daha benim üzerimde böyle bir güç vermek istemedim."

"Peki ya cinsel bir ilişki kurmayı önerdiğimde?"

Dolly, onun bunu onu incitmek için söylemediğini biliyordu. Yine de, sözlerinin çıplak gerçeği, kendi netliğine tutunmasına yardımcı oldu. Eğer gerçeği itiraf edecek cesareti olsaydı, her şey çok daha iyi olabilirdi, ama sonuç her halükarda aynı olacaktı.

"Senden hoşlanıyorum. Seni hep istedim." Omuz silkti. "Senin istediğin tek şey eğlenceli bir kaçamaktı ve dürüst olmak gerekirse, olan biten her şeyden sonra oldu, ben de bunu istiyordum. Senden alabileceğim her şeyi istiyordum. Hatta kendime, bunun seni unutmama yardımcı olabileceğini

ve kendimi, senin geçici bir hevesin olduğuna, er ya da geç bunun da geçeceği ve beni bir insan olarak görmeyen Ares'e geri döneceğine ikna ettim. Bu konuda beni haksız çıkarmaya izin vermeyeceğim."

"Yine de öyle hissediyorum, Dahlia. Her şey yanlış geliyor. Çarpık geliyor. Sen her bakımdan benim karımsın. Ve şimdi, bilmiyorum Son birkaç hafta içinde söylediğin veya yaptığın hiçbir şey gerçek değildi çünkü bana sürekli yalan söyledin. Bu çok... iğrenç bir his.

"Artık önemi yok, değil mi?" dedi, onu tekrar yıkacak bir şey söylemeden önce sözünü kesti. "Senin istediğin şekilde çözülmedi ama bitti. Sözleşmede dokuz ay daha evli kalmamız gerektiği yazıyor ay daha evli kalmamızı öngördüğünü biliyorum ve buna uyacağım. Ama artık hiçbir şey için rol yapmamıza gerek yok, Ares. Nişan, arkadaşlık, Hatta iş ilişkisi bile. Başlattığın şeyin ardından, başa çıkman gereken birçok sorun var. Senin yükünü daha da ağırlaştırmayacağım.

"Her zaman çok anlayışlısın, Dahlia."

"Burada elimden geleni yapıyorum, Ares, bunu senin için kolaylaştırmak için."

O, bir sonuca varmış gibi başını salladı. "Benim için mi, senin için mi, Dahlia?" Sonra dikleşti ve bir sonuca varmış gibi başını salladı. "Yarın ilk iş olarak birini seni Atina'ya götürmesi için göndereceğim. Valizlerini topla ve hazır ol."

Ve son darbe geldi. Çünkü gerçek şu ki, artık ona ihtiyacı yoktu, değil mi?

Dolly tek kelime etmeden, kalbi paramparça olarak oradan ayrıldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BEŞ HAFTA SONRA, Dahlia, elektronik kartının Manhattan'daki Ares'in penthouse'una çıkan özel asansöre girmesine izin vermesine şaşırdı, hayır, şok oldu.

Kapıcıya içeri girmesi için yalvarmak üzere ayrıntılı bir hikaye hazırlamıştı. Ancak kapıcı ona başını salladı, adıyla selamladı ve farkına bile varmadan asansör kapıları açılmıştı.

Hazırlandığı ilk engel gerçekleşmediğinde, aniden paniğe kapıldı. Artan kat numaralarına odaklandı, ancak Ares'i görme endişesini gidermek için hiçbir şey yardımcı olmadı. Ares'i görme endişesini gideremedi.

Aslında plan, onun tam da bu anda burada olmamasıydı. Kendini sakinleştirmeyi bitirmeden asansör kapıları açıldı. Koyu mermer zemin parıldıyordu ve büyük fuayeye girerken neredeyse başını döndürdü.

Daha önce birçok kez bu muhteşem tasarımlı dubleks penthouse'da bulunmuştu birçok kez bulunmuştu, ama yine de... her şey garip, yeni ve endişe verici geliyordu.

Gözleri otomatik olarak, geçen yıl Ares'in yer aldığı teknoloji dergilerinden birinden

Tanrım, o bu görüntüyü ne kadar da nefret etmişti. Yine de, onu asmasına izin vermişti. Ona, burası boş ve ruhsuz görüldüğünü söylediğinde, onun da fikirlerini alarak, burayı burada burada bir parça ile dekore etmesine izin vermişti.

Orada durup, yıllar boyunca biriktirdiği tüm anıları seyredince, her nefes alışığı acı vericiydi. Ne kadar aptalmış, , sanki bu, onun bıraktığı kalbindeki dipsiz çukuru dolduracakmış gibi.

Ama onu beş hafta görmemek, beş acı dolu sonsuzluklar gibi gelmişti ve Dolly onunla ilgili en ufak bir bilgiye bile can atıyordu. Christina onu birkaç kez aramış, Dolly cevap vermediğinde aramayı bırakmıştı. Ares'e olan sadakati hala mutlak olacaktı. Dolly'nin aksine, Christina asla karşılıklı olmayan bir adama aşık olacak kadar aptal değildi. Ve bir şekilde, onun nasıl olduğunu öğrenmekten kendini alıkoymuştu.

Ailesindeki bu yeni çatlağı, onsuz bir şekilde aşmaya çalıştığını hayal etmek acı verse de.

Ares'in neredeyse on yıldır New York'ta yaşadığı düşünülürse, ailesini etkileyen skandalın, zimmete para geçirme suçlamasıyla yargılanan ahmakların New York'a da ulaştığı açıktı.

Bundan daha kişisel olan hiçbir şey kamuoyuna açıklanmamıştı. Tam da onun istediği gibi.

Arabella'nın onu buraya gelmesi için ikna etmesine izin vermek aptalcaydı. Ama kız Dolly'ye New York'ta olduğunu ve görüşmek için yalvardığını mesaj attığında, Dolly direnememişti. Evet, Ares onu hayatından çıkarmıştı ama Arabella'yı önemsiyordu. Özellikle de ailesinde yaşananların ardından. Arabella'nın ona ihtiyacı varsa, Dolly orada olacaktı. Ama kızın onunla kızın onunla aşağıda ya da bir kafede buluşmasını ısrar etmeliydi. Burada dışında herhangi bir yerde.

Arabella, onun merdivenlerin başında durup kendisine öfkeyle baktığını hissettiğinde, çantasından telefonunu çıkarmış, Arabella'ya mesaj atmak niyetindeydi.

Arabella'ya mesaj atmak için telefonunu çantasından çıkarmıştı ki, onun merdivenlerin başında durup kendisine dik dik baktığını hissetti. Sanki havadaki enerji birdenbire yükselmiş gibiydi. Dolly başını kaldırıp sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi baktığında, telefon onun beceriksiz parmaklarından kayıp yere düştü.

Boynu ağrıyordu, kalbi tehlikeli bir hızla atıyordu, karnı sanki tehlikeli bir hızla asansörle aşağı iniyormuş gibi sallanıyordu, ama gözlerini ondan ayıramıyordu. Beyaz keten gömlek ve siyah pantolon giymiş, çenesi sakallarıyla kararmış, acı verici derecede acıyla yakışıklı görünüyordu.

Ve sanki kendini orada boğmak istercesine, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Bu bakışın yoğunluğu ve samimiyeti, şok ediciydi. Omurgası düzeldi ve dili

alt dudağını yaladı. Utanç yanaklarını kapladı ve nefes nefese bakışlarını kaçırdı.

Elini alnına sürerek, "Özür dilerim. Burada olmamalıydım. Arabella dedi ki..." Boğazındaki gözyaşlarını yuttu. "Gidiyorum."

"Kıpırdama," dedi Ares, tam da dönmek üzereyken o emir veren ses tonuyla.

Ve aptalca aşık olan vücudu, Pavlov'un köpekleri gibi dinledi.

Dolly, aşkın sarhoşluğundan kurtulmak umuduyla dudağını sertçe ısırdı.

Ayakları yere neredeyse hiç ses çıkarmadan ona ulaştı.

Onun kokusu - sabun ve çam - önce ona ulaştı, neredeyse dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu. Sonra onun becerikli elleri omuzlarına kondu ve onu döndürdü.

Dolly, onun bakışlarından korkarak gözlerini indirdi.

Parmakları yanağını okşadı, sonra çenesini yukarı kaldırdı. "Senin suçun olmayan şeyler için özür dileme gibi çok kötü bir alışkanlığın var, Dahlia."

Derin bir nefes alarak, elini itti. "Ben sadece... Bunu yapamam, Ares. Sadece Arabella'yı kontrol etmek istedim."

"Neyi yapamıyorsun, *agapi mou*?"

Sesi o kadar yumuşaktı ki, gözlerinin arkasında bir sıcaklık hissetti. Onu gönderdikten sonra neden bu kadar nazikti? Neden mahremiyetini ihlal ettiği için ona kızgın değildi? "Senin yanında olamam. Bu... dayanılmaz."

Gözleri onun gözleri arasında dolaşırken boğazı titredi. "Sana bir pislik, korkak ve aptal olduğumu söylemem için gereken birkaç dakika bile mi? Seni göndermemeliydim. Hiçbir şey... o zamandan beri aynı."

Sonra gözyaşları arasında güldü. Onun parlak gözleri ve büyüleyici güzelliği, biraz bulanıklaşan ve sönükleşen görüşünün sisinde daha kolay fark edilebiliyordu. "İkimiz de hatalar yaptık. birbirimizi incitmek niyetinde değildik. Bunca hafta sonra bunu görebiliyorum. Yani bu gerekli değil."

"Dahlia..."

"İlişkilere alışkın olmadığını biliyorum, ama bana hiçbir şey borçlu değilsin, Ares. Bana daha fazlasını vaat etmedin. Bunu unutmak sorun değil."

"Ama ben kendime daha fazlasını vaat ettim, *agapi*. Ve istediğimi alamadığımda nasıl mızımız bir bebek gibi davrandığımı biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem bizim için Noel düğünü planlayabilir mi diye sorduğunda, neredeyse hemen evet diyecektim, biliyor muydun?"

"Benimle oyun oynama."

O neredeyse arkasını dönüp gitmek üzereyken, ani ve hızlı bir hareketle, adam kolunu onun beline doladı, dizlerini bükerek eğildi ve iki saniye sonra Dolly, itfaiyeci taşıma pozisyonunda omzuna atıldı.

Ağzından bir kıkırdama çıktı ve eliyle ağzını kapattı.

"Ares," dedi, onun sırtına çok isteksizce vurarak. "Kalçan! Aman Tanrım, bu seni öldürüyor olmalı."

O, hiç durmadan, onu o kadın arkasındaki yatak odalarından birine taşımaya devam etti. "Bekle, Arabella nerede?"

"Alışverişe gönderdim."

"Ne? Yani geleceğimi biliyor muydun?"

"Evet."

Bir kez daha, farklı tavandaki gömme ışıklar gözlerine çarptı ve Dolly kendini sırt üstü yatarken buldu. Sonsuza kadar seveceği adama bakarak.

"Bu hiç hoş değil. Bana sormadan beni buraya getirmek."

"Eğer sorsaydım gelir miydin?"

Omuzlarını silkti.

Adam uzun ve derin bir nefes aldı. "Sadece beni dinle, tamam mı? Söylediklerim hoşuna gitmezse, bir daha yüzümü görmeyeceksin."

"Yüzünü seviyorum," diye patladı, kendini durduramadan.

Adam gülümsedi, sonra ciddileşti. "Ben de seninkini seviyorum, *agapi*. Aslında, bu kadar uzun sürmesi benim aptallığımdı, ama seni sevmekten daha fazlasını hissediyorum. Seni seviyorum, Dahlia, ve seni göndermemeliydim, karım olsan da olmasan da."

Gözleri yaşlarla doldu ve umut, uykuda olan bir canavar gibi, vahşi bir ısırlıkla ortaya çıktı. Ama Dolly, şimdilik buna karşı koydu. Korku

ona daha derin, daha şiddetli bir şekilde bağlanmıştı. Ve bunun ona zarar vereceğini biliyordu ama elinde değildi. "Sana inanmak istiyorum. Ama Ares, iş yerinde bensiz yapamamanı anlıyorum. Sen alışkanlıkların insanısın ve dokuz yıl senin için bir ömür gibi."

Gözlerinde acı parladı ama onu uzaklaştırmadı ya da göz teması kesmedi. Güzel yüz hatlarında geçen her şeyi ona gösterdi ve Dolly, aç bir adama ziyafet sunulmuş gibi ona bakakaldı. "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

Yatağın kenarına dizini koydu ve alnı kadının karnına değene kadar eğildi. Bu hareketindeki yalvarış, kadının kalbini yeniden kırmak üzereydi ama aynı zamanda parçalanmış parçaları birleştiriyordu. "Beş hafta boyunca, kulübede, ama bir türlü hatırlayamıyorum. Sanki zihnim onu sonsuza kadar karanlıkta saklamaya karar vermiş gibi. Kendinden utanıyor."

Dolly kendini tutamadı. Parmaklarını onun saçlarına gömmekten kendini alıkoymaktansa, nefes almayı bıraksa daha iyi olurdu. Onun kafa karışıklığı, acısı, ona açık bir kitaptı. "Sorun yok, Ares."

"Öyle değil," dedi ve karnına bir öpücük kondurdu. "Sana zarar verdim. Ve sana bunu yapacak bir versiyonumu anlayamıyorum. Tek cevabım, senin çok zekice tahmin ettiğin şey. Beni ne kadar iyi tanıdığını hiç fark etmemiştim, Dahlia. Sanırım beynim bu seni kaybetme fikrini kaldıramadı. Bir de ailem ve onların sözde tutkusu pek çok hayatı mahvetti. Hayatımda tutkuya ihtiyacım olmadığına ve hiçbir şeye ihtiyacım olmadığına kendimi ikna ettim. beni bu tutumumdan alıkoyabilirdi. Ta ki sen gelene kadar. Ve o gece kulübede bile korkardım, Dahlia. O kadar korkardım ki, bir erkekte aradığın her şeyi sana sunamayacağımı düşünürdüm. Hayatım boyunca, yetersiz olduğum söylendi durdu ve sen... sen hayatımdaki en önemli şeydin."

"Bu yüzden, kendi paniğimi gizlemek için hor görmeyi seçtim. Sana bunu yaşattığım için çok üzgünüm."

"Sana seni sevdiğimi itiraf etmiştim, Ares. Neden beni kaybedecektin ki?"

Zayıf omuzları omuz silkti. "Daha önce hiç bir kadını sevgili olarak istemedim, Dahlia. Bir keresinde bir kızı öptüğümde,

aptallar ona para verip beni öpmesi için ikna etmişlerdi ve sonra bana, onun şimdiye kadar öpüştüğü en kötü erkek olduğumu söylemişti. Bu, bende bir sorun olduğu hissini daha da pekiştirdi."

"Tanrım, keşke o akşam havuzda en azından bir tanesine yumruk atmış olsaydım."

Onun kahkahası kadının vücudunda yankılandı. "Bu görülmeye değer bir şey olurdu."

Şimdi parmaklarını saçlarından alına kaydırıp ve o başını kaldırdı. "Klişe gibi gelse de, sevmek ne demek olduğunu ya da karşılığında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, Dahlia. Sen, dostluğun, hatta O zamanlar ona öyle demiyorduk, hayatımdaki tek sabit şeydi. Ve bana hislerini itiraf ettiğinde, sanki tüm dünyam bir depremle sarsılmıştı. Beni sevmesi gereken kendi ailem bile benimle alay etmiş, beni görmezden gelmiş, terk etmişti. Aşkın seni benden almayacağına güvenemiyordum.

O anda bakışları ona kaydı. "O anı hatırlatarak seni tekrar incitmek istemiyorum."

O başını salladı. Ve sonra kararını verdi. "Bu sefer sana ve kendime yeterince güveniyorum, bunu sadece gerekli olduğu için yaptığımı biliyorum.

çünkü gerekli olduğunu biliyorum. Çünkü o zaman bunu geride bırakabiliriz."

"Bunu geride bırakmak istemiyorum. Çünkü seni bir daha asla öyle incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın, Ares," dedi, içindeki umut güçleniyordu.

"Korfu'ya giderken hissettiğim öfke, dikkatimin dağılması, sana yönelik değildi. Kendime yönelikti. Seni bırakıp uçağa bindiğim anda, ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Gerçekten sevdiğim kişiyle olan tüm şansımı nasıl mahvettiğimi anladım.

gerçekten sevdiğim kişiyle olan tüm şansımı mahvettiğimi anladım.

Yüzündeki acı... Uyumaya çalıştığım da sürekli onu görüyordum. Seni incittiğim de haklıydın. Ben

Sana hemen geri dönmek istediğim için çok dikkatsizce araba kullanıyordum, Dahlia. Sana özür dilemek istedim ve daha önce hiç hissetmediğim kadar kendimden nefret ettim.

"Şşş," dedi Dolly, sesi titriyordu. "Lütfen, Ares, kazayı düşünmek istemiyorum. Seni o kazaya sürüklediğim için kendimi çok suçlu hissettim."

"Sen yapmadın, *matia mou*," dedi, şimdi üst karnına öpücükler kondurarak. Gözyaşları onun cildini ıslattı, onun gözyaşlarını sildi. "Ve komadan uyandığımda yüzünü gördüğümde, her şey

berrak bir şekilde anladım. Kaza yapmadan önceki düşüncem... seni kaybetmemem gerektiği, ne olursa olsun."

"Söz veriyor musun?" Dolly, sonsuza kadar talep eden küçük bir çocuk gibi sordu.

Ares, onun ağzının köşesini öptü. Sanki onun neden sorduğunu tam olarak anlamış gibi. "Söz veriyorum, tatlım. Bana sözleşmeden bahsetmediğin için kızgındım ve incinmiştim. Babamın yaptığı ve yapmayı reddettiği şeylerin üstüne bir de bu eklenince, sanki bir başka ihanet daha yaşamış gibi hissettim. Hayatımda değer verecek hiçbir şey kalmamış gibi hissettim. Benim değerim yokmuş gibi hissettim. önemsemek. Duyguları sağlıklı bir şekilde işlemek, açıkçası benim parlak özelliklerimden biri değil," diye espri yaptı. Dolly onun ne yaptığını biliyordu ve ona acısını en aza indirmesini öğreten herkesten nefret ediyordu.

"Hayır," dedi Dolly, ayağa kalkıp yüzünün her yerine öpücükler kondurarak. "Sakin bunu söylemeye cüret etme, Ares Demetrius. Sen benimsin ve sen tüm dünyada en harika, en kibirli, en şeytani çekiciliğe sahip adamsın ve aynı zamanda en nazik adamsın, bu yüzden yüz adamdan daha değerlisin. Seni seviyorum, Ares. Seni sevdim. Üniversitede o geceler yatağımın başında oturduğun için, bu dünyada kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladığın için. Seni her zaman seveceğim."

Sanki o an önceden planlanmış gibi, dudakları birbirini buldu ve kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha derin bir iletişim kurdu.

* * *

Uzun bir süre sonra, ikisi de nefes nefese kalmış, giysileri yatağın üzerine dağılmış haldeyken, Dolly kız kardeşinin ziyarete geldiğini hatırladı. Yine de, onun için acı verici bir konuyu gündeme getirerek o anı bozmak istemiyordu.

Avuç içini onun çıplak göğsüne koydu. Dokunuşunun altında, kalbinin düzenli atışı ona çok samimi geldi. Sanki o atış ona aitmiş gibi.

Sanki değil. Onun *kalbi*. O, Dolly'nin kalbi. Bunu tam olarak anlaması biraz zaman alacaktı.

Beş hafta, aralarındaki fiziksel bağı hiç de zayıflatmamıştı. , birbirlerine açgözlü bir ihtiyaçla, zayıf duygusal bağlarını sağlamlaştırmak için hevesle saldırmışlardı.

Vücudunun her santimetresi lezzetli bir ağrı ile doluydu. Yine de, göğsünün içindeki kalbi sanki sihirle doldurulmuş gibi parıltıyordu.

Dirsekleriyle kendini yukarı iterek, Ares'in yüzünü inceledi.

Gözleri kapalı, saçları parmaklarıyla iyice karıştırılmış, huzurlu görünüyordu.

"Kafandaki dişlilerin döndüğünü duyabiliyorum," dedi, ağzının bir köşesi daha yukarı kalkarak.

Dolly eğilip, o küçük kusura bir öpücük kondurdu. "Mutluyum. Mutluluktan patlıyorum. Ve bunun bir rüya olabileceğinden biraz korkuyorum."

bir rüya olmasından biraz korkuyorum."

Elini eline alan Ares, avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. "Bu gerçek. Sen asla yanımdan ayrılmayacaksın, Dahlia, asla."

"Ares..."

Gri gözleri açıldı ve onun gözlerine baktı. "Evet?"

Dudaklarını yaladı. "Arabella'yı buraya getirdiğini öğrenince çok mutlu oldum. Olanlardan dolayı çok üzölmüş olmalı. Sana kızgın değil mi?"

"Hiç de değil. Annem de burada."

"Ne?"

"Babamı terk etti. En azından geçici olarak, sanırım. Ve bana, Arabella ile birlikte birkaç ay burada kalabilir miyiz diye sordu. Ne yapmak istediğine karar verene kadar."

"Öyle mi yaptı?" Dolly'nin sesinde inanamama duygusu vardı. "Ondan şüphe etmek istemem ama..."

"Özür dileme, *agapi mou*. Benim için de şok oldu. Annemin en büyük günahı, Stefano ve Sergio'nun o zamanlar bana ne kadar kötü davrandığının tamamen farkında olmamasıymış. Arabella'nın zor doğumundan sonra

zor bir doğum geçirmiş ve depresyona girmişti, sonunda bana anlattı.

Ben evden ayrıldığımda, durumu yeni düzelmeye başlamıştı.

Bana, hayatının geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğine söz verdi."

"Oh, Ares. Çok sevindim. Sen sevindin mi?"

Hemen cevap vermek yerine, gözlerine baktı ve bileğini daha sıkı tuttu. "Sorun olmaz mı?"

"Ne sakıncası?"

"Birkaç ay burada kalmaları?"

Dolly güldü. "Burası senin evin ve ben çok mutluyum..."

Onu kendine doğru çekerek, Ares onu nefes nefese bırakan sahiplenici bir öpücükle dudaklarını kapattı. "Bizim evimiz, Dahlia. Sen o stüdyo daireye geri dönmeyeceksin.

O stüdyo daireye geri dönmeyeceksin. Ve büyükbaban beş dakikadan fazla acı çekmeden ayakta durabilir hale gelir gelmez, seni tekrar düzgün bir törenle evlendirmek istiyorum."

"Biz zaten evliyiz," dedi, burnunu çekerek.

"Sözleşmeyle ilgili şeyler değil. Bu, istediğin yerde yapılacak büyük, geleneksel bir düğün olacak. Bu sefer, her şeyin doğru yapılmasını istiyorum."

Dolly, karıncalanan dudaklarını büzerek, "Belki de bana emir vermek yerine, düzgün bir şekilde sorarak doğru bir başlangıç yapmalısın," dedi.

Onu sırt üstü yatırarak, ince vücudunu onun vücuduna bastırdı. Nefesi, zevkli bir iç çekişle titredi. "Dahlia Singh, bu sefer sonsuza kadar benim karım olur musun? Çünkü sen benim tüm dünyamsın, *yineka mou*. Sensiz kaybolmuş, yalnız ve hiçbir şeyim ve ben..."

Dolly onun cümlesini bitirmesine izin vermedi. Onu öptü, tüm kalbiyle "Evet, Ares. Seninle sonsuza kadar evleneceğim, çünkü ben de sana tapıyorum."

"Hala o gürültücü, ağlayan bebekleri istiyor musun?" diye sordu, gözleri saf hayranlıkla parlıyordu.

Dolly güldü ve başını salladı. "Büyük bir aile istiyorum."

"O zaman hemen başlayalım," dedi, kalçalarını ona yaslayarak ve sadece onun gösterebileceği yoğun bir bağlılıkla onu öptü.

Dolly güldü ve kollarını onun omuzlarına doladı. "Belki diplomamı aldıktan sonra? Hani yıllar önce başlatmayı konuştuğumuz kar amacı gütmeyen hayır projesi var ya? Ben de öyle bir şey düşünüyordum."

"Tamam. Beni biraz daha insanlaştırmak mı istiyorsun, Dahlia?"

"Dünyaya bir şey kanıtlamak için değil, kendimiz için, Ares."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Ve Dolly, bu dünyada yerini asla sorgulamayacağını biliyordu Ares Demetrius'un karısı olacaktı ve hayatının geri kalanında ihtiyaç duyulacak, istenilecek ve sevilecek.

* * * *

Lucy King'in KING'S EMERGENCY WIFE kitabından bir alıntı okumaya devam edin

Mills & Boon®

Gelecek ay çıkacak

KING'S EMERGENCY WIFE

Lucy King

"Evlilik durumumdaki yaklaşan değişiklikle ilgili bir duyuru taslağı hazırlamanı istiyorum."

Sofia bu isteği karşısında şaşırmış olsa da, bunu hiç belli etmedi. Gözünü bile kırpmadı. "Sonunda kararını verdin mi?"

Ivo kısa bir süre başını salladı. "Evet."

"Anladığım kadarıyla mevcut adayların hiçbirisi uygun görülmedi."

"Doğru," dedi. "Yanal düşünmek zorundaydım. Alışılmışın dışında. Sonuçta bu mükemmel bir hamle oldu."

"O halde size ilk tebrik eden ben olayım." "Teşekkür ederim."

"Saray rahat bir nefes alacak." "Neredeyse

duyabiliyorum."

"Hemen duyuruyu hazırlayıp onayınız için size e-posta ile göndereceğim," dedi, kısa bir süre not defterine bir şeyler yazmak için başını eğerek.

"Bir saat içinde tüm büyük haber kuruluşlarına gönderilecek." "Güzel."

"İnsanlar çok sevinecek."

"Umarım öyle olur."

"Sadece bir şey var..."

"Evet?"

Gözlerini tekrar ona çevirdi, gülümsemesi hafif, ifadesi merak dolu.

"Şanslı bayan kim?"

"Sen."

Okumaya devam et

KRALIN ACİL DURUM EŞİ

Lucy King

Gelecek ay satışa sunulacak

millsandboon.co.uk

Telif hakkı© 2025 Lucy King

MILLS & BOON

Özel indirimler, inanılmaz fırsatlar ve yarışmalar için bugün Mills & Boon e-posta bültenine kaydolun.

Romantizm dozu almak için en iyi yol!

KAYDOLMAK
İSTİYORUM!

Mills & Boon e-postalarını tamamen ücretsiz olarak alabilirsiniz ve size gönderdiğimiz herhangi bir e-postadaki bağlantıdan istediğiniz zaman abonelikten çıkabilirsiniz.

MI LL5 & BOON GERÇEK AŞK İS
YENİDEN DOĞUŞ!

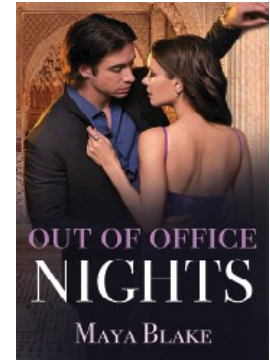
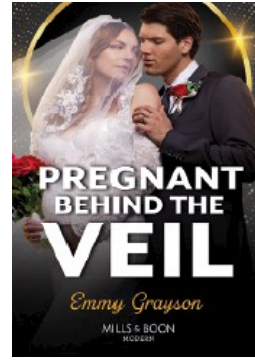
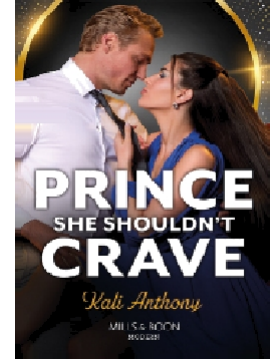
Introducing
Love Always

Aşkın merkezde olduğu, bayılacağınız romantizmler.
Aynı iç açıcı hikayeler, şık yeni görünüm!

Yepyeni görünümümüzü kaçırmayın
EYLÜL 2025'TE GELİYOR
MILLS BOON

Arzuların, dramanın ve nefes kesici
odaya wk era.. a ssion sınır tanımaz ndsı

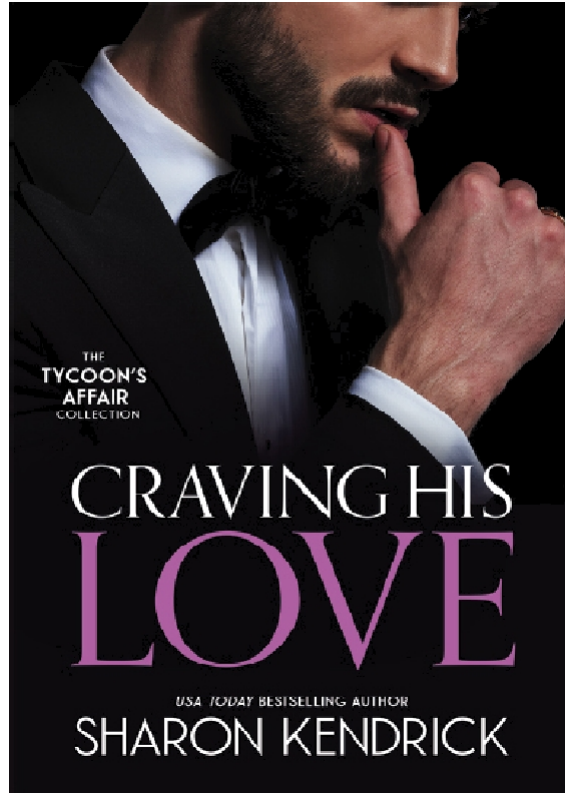

ŞİMDİ

Her ay yayınlanan sekiz modern hikaye, hepsini şu adreste bulabilirsiniz:

millsandboon.co.uk

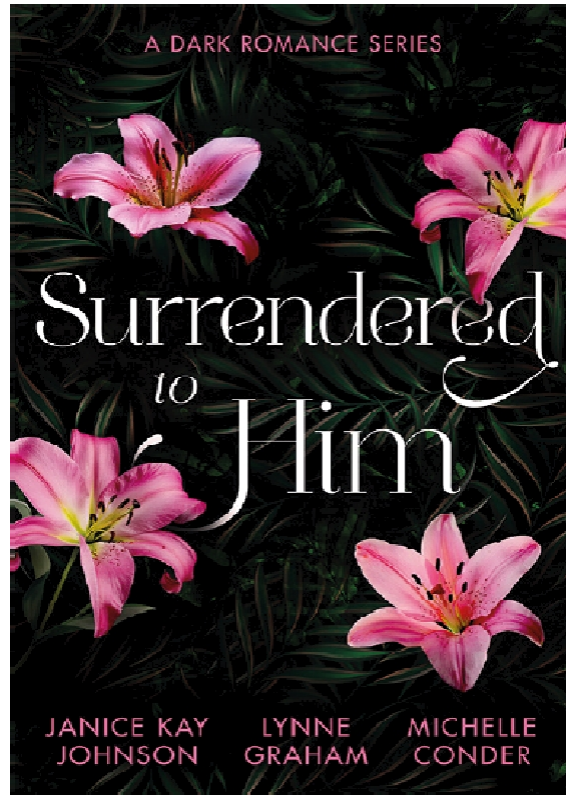
OUT NOW!

Satış noktası
millsanboon.co.uk

MILLS & BOON

OUT NOW!

Satış noktası
millsandboon.co.uk

MILLS & BOON

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi 22
Adelaide Street West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City, DLF Faz II,
Gurugram, Haryana - 122002 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway New
York, NY 10007

www.harpercollins.com

Dublin

HarperCollinsPublishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Upper Dublin
1

D01 C9W8, İrlanda

<http://www.harpercollins.co.uk>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

